

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-33

Косів

«Лисаний Камінь»

2025

ББК 84.4 УКР6-5
Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони** – 33 / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2025. – 488 с. 4 кол.

ISBN 978-617-7436-41-5

«ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 33» – літературно-музичне видання творчих людей Прикарпаття та митців слова з інших регіонів України, а також українців, які живуть і працюють за кордоном.

Альманах виходить у світ з липня 2001 року по 2025 рік включно за власні кошти авторів і розрахований на широке коло читачів.

ББК 84.4 УКР6-5

© Марія Боечко, упорядкування, 2025
© Видавництво "Писаний Камінь", 2025

ISBN 978-617-7436-41-5

ПЕРЕДМОВА

2024 рік вже став історією, мабуть найбільш трагічною і виснажливою для України і всього нашого народу. Надія на припинення війни не здійснилася... Безперервні ракетні удари сусідньої агресорки щодня наносять неправні втрати як у матеріальній сфері, так і жертви мирного населення та військових... А життя триває...

2025 рік впевнено торує дорогу в незнане для нас майбутнє... Всі ми чекаємо від нього позитивних змін, щасливих подій і здійснення мрій та задумів, а найголовніше — справедливого миру і перемоги України в найбільш варварській війні за всю історію війн на планеті Земля.

Ця болюча тема тривожить нині серце і душу кожної людини, яка не байдужа до долі України, а особливо — творців мистецтва. Свої переживання, болі і печалі, тривоги і сподівання, захоплення і вподобання вони щиро і відверто висловлюють у власних творах: віршах, піснях, картинах, фільмах, виставах, книжках...

Альманах «Джерельні дзвони» є дзеркалом сприймання нинішнього світу його постійними та новими учасниками... Неймовірно жорстока путінська війна проти України сьогодні є одною з найголовніших тем їхньої творчості, що і відображено в цій маленькій книжці, але близькій до сприймання і розуміння кожному читачеві.

Звичайно, книжки є різні і не в усіх любителів літератури однакові читацькі смаки та вподобання. Та є книги, які проникають у саме серце і душу читача, і від них стає добре й затишно. Є книги дуже мудрі, які навчають нас жити, любити, творити, перемагати всі труднощі і випробування долі... Є й такі книги, які можуть сколихнути нашу

пам'ять і повернути нас у різні життєві події чи періоди, де нам приємно побувати знову. А є книги, які можуть перевернути всю нашу свідомість, здійснивши у ній справжню революцію і розставити все на свої місця, вказати на правильний вибір у житті...

Є надія на те, що альманах «Джерельні дзвони» стане для Вас, шановні читачі, саме тією книжкою, в якій поєдналися всі вище перелічені ознаки доброї книжки. І хай здійсняться всі Ваші мрії, побажання і надії, особливо надія про закінчення війни в Україні, про встановлення справедливого миру на всій українській землі, про повернення наших відважних захисників у рідні сім'ї і родини... Адже не даром ювілейний 2025 рік оголошено РОКОМ НАДІЇ!

На жаль, шлях до перемоги України, до остаточного припинення війни і встановлення справедливого миру став ще складнішим, ніж будь-коли, особливо після приходу до влади в США Дональда Трампа, який більше прихильний до інтересів росії, ніж України. Звичайно, книжка вийде після багатьох нелегких перемовин між лідерами США, Росії, України та інших впливових державників ЄС, де буде вирішуватися подальша доля України, проблема нинішньої війни та договору про її припинення. Саме в цю хвилину транслюють зустріч Президента США Дональда Трампа і Президента України Володимира Зеленського. Який буде результат цієї зустрічі і подальших дій, невідомо...

Та ми сильні! За нами правда, з нами Бог... То ж єднаймося, молимося, тримаймося, всіма силами і засобами, в тому числі і СЛОВОМ, допомагаймо нашим захисникам здобути перемогу над запеклим ворогом! Разом до перемоги! Слава Україні! Героям слава!

Марія Боєчко з Ковалівки,
засновниця і головна редакторка
альманаху «Джерельні дзвони»

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Соціальний педагог. Поет, письменник, автор багатьох книжок. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9 - №33).

ВІНШУВАННЯ НА РІЗДВО

Маленький Ісусик родився на світ,
щоб нас захистити, звільнити від бід.
Через злого Ірода міг не родитись,
вдалося Ісуса батькам захистити.
Сумним цьогоріч є Різдво в Україні,
та ми злу здаватися все ж не повинні!
Ми раді ходити до кожної хати,
про Божу Дитину всім оповідати!
Вселити людині краплиночку віри,
розпрямити душі всі їхні до мрії,
бо в кожній оселі когось нам бракує,
нехай він/вона цю молитву почують!
Всевишній Ісусе, ми просимо щиро,
дай миру, терпіння, дай волі та сили,
усіх українських солдаток, солдат

завжди захищай! Щоби сльози в очах
хіба тільки радісні були від мрії,
що вільна тепер є у нас Україна!
Живими вони щоби з фронту прийшли,
очистили душі щоб їх молитви.
Хай столи в усіх будуть пишні й багаті,
щоби відчувалося Боже всім свято,
наступний нам рік усе в полі вродилось
і була насправді весела хвилина.
Вітаємо з Божим Різдом усіх вас!
Різдвяний вогонь щоб ніколи не згас!
Віднині й навіки в душі сонце сяє,
радіймо усі, бо Христос ся Рождає!

24.12.2024

У СВІТІ МИСТЕЦТВА

*Диригенту та регенту Прикарпаття —
Мачошаку Дмитрові Михайловичу (1946-2013)
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ*

Пізнати велич у Мистецтві!
Віддати дні, віддати ночі...
Відволіктися задля того,
щоби відчуті справжній світ
в якому ангели співають,
в якому жити душа хоче,
ще така рання, безневинна,
як перший цвіт, що навесні.

І поміж тем, що справжню цінність
завжди в Мистецтві зображали,
постала пісня, що у хорі
співає ангел, щоби Бог
почув всю душу українця,
цього народу велич, барви,
очистив сум, весь біль та сльози.
Не заслужили їх ніхто!..

Вам вдячні, Дмитре, наші душі,
яких нам ангели тримають,
за блиск очей, який Ви мали,
і сявав він задля людей.
Ті жарти добрі та дотепні...
Цього нам так не вистачає...
Цього б хотілося, бо цінний
через війну нам кожен день...

Та Ви усе ж із небокран
моліться, Дмитре, я благаю!
Щоб голуб миру своїм сяйвом
всю Україну оповив!
А всі Вам вдячні за Мистецтво
в молитві Богу Вас згадають,
Ви з нами в пісні і в молитві.
Ви в душах наших назавжди!

15.07.2023

РОТАЦІЯ

Він хоче плакати, як бачить
свою кохану. Йому прикро...
Вже більше року її милий
на цій страшній усій війні.
Він зовсім інший, геть змарнілий,
кохання саяво в очах зникло,
щопівгодини йде курити
і довго думає собі...
Тут, вдома, страшно не від того,
що з мінометів прилітає,
страшна є тиша, запах квітів,
і розуміння, що це все
для нього втратило смак волі.
Він це усе вже не сприймає,
він бачив пекло, був у ньому!
Там зараз друг найближчий є.
І лиш закриє він повіки —
відразу постріли, гармати,
нестерпний сморід, що у пам'ять
застряг осколком назавжди.
Судоми тіло все крутили,
а серце билось так, що спати
уже не міг. Її ж обійми
на мить ховали ті сліди.
В бою хоч завжди ти із тими,
хто тебе може десь прикрити,
але не можеш ти здружитись
із кимось щиро, бо війна
когось із вас в бою забере,
не дасть омріяне зробити,

надію все життя дружити
здолає куля чи снаряд.
Кохана ніжно притулилась,
але нічого не питає,
бо лиш як скаже: «Як ти, сонце?» —
у нього сльози на очах.
А перед нею він не хоче
в очах упасти, то ж тікає
на мить забутись в сигареті,
на мить подіти біль і страх.
Та все ж тремтить рука солдата,
в очах весь страх і безнадія.
Не помагає навіть пристрасть,
та ніжна мить кудись пройшла.
Усе на реверсі він робить,
уже в ніщо в ту мить не вірить,
а післязавтра знову битись...
На це вже сил давно нема...

29.07.2023

БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Провідний методист Коломийської міської публічної бібліотеки, поетеса, членкиня товариства письменників і журналістів імені Івана Франка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №33).

ПРИВІТАННЯ ДО ДНЯ ПИСЬМЕННИКА

Друзі-письменники, Ви є справжніми архітекторами душ, які своїми словами здатні змусити своїх читачів сміятися і плакати, мріяти та задумуватися над важливими питаннями. Ваші книги – це вікна в безмежний світ людських переживань, історій та доль.

Я щиро вітаю Вас із Всесвітнім днем письменника й хочу подякувати Вам за вашу працю, за Ваш талант, за те, що Ви даруєте всім можливість відкривати для себе нові світи! Ваші слова – це скарби, які збагачують українську культуру, роблять нас кращими та допомагають зрозуміти себе та інших.

Наша рідна земля – це не просто край, багатий на літературні постаті, це місце, де слово має особливу силу, де воно живе, дихає та надихає. Тут кожен камінь, травинка, людина має свою історію, яку кожен із Вас вміє розповісти так, що вона стає цікавою та захопливою для читачів.

У нас здавна шанували письменників, їхні твори передавалися з покоління в покоління, стаючи частиною історії української літератури. Ви, сучасні митці слова, є гідними продовжувачами цих традицій. Написані Вами твори – це не просто книги, це живий голос джерельних дзвонів, який звучить на всю Україну.

Зі святом Вас, мої колеги по перу! Творчої наснаги і натхнення, невтомної Музи і пера!

3-го березня 2025 року

БЕРЕЗЕНЬ

Березень гріє. І в цьому заслуга не лише самого сонця, а й трав, що втомлені бути низько до землі, першопцвітів, які зараз здаються кволими, бо нещодавно стрілися зі сніговіями. Але навіть будучи такими, не зовсім свіжими й миловидними, продовжують квітнути. От що значить бажання залишатися живими, і бодай ще трохи набутися, незважаючи на відцвітання. Бо є щось важливіше, ніж теплі дні в погоди. Бо є щось сильніше, ніж обставини в часі. Є відчуття вищого поклику. Умри, але живи! Поглянь, сонце світить тобі в життя, і в цьому не лише його заслуга. Гріє березень.

ЛЮБИТИ...

Світ зітканий з мікрочастин любові, і коли вона губиться поміж нами – меркне блиск в очах – настає абсолютна сліпота. Кажуть, любити – це наче дивитися в дзеркало й бачити себе іншого. А що значить, коли втрачаєш кохання? Втрачаєш себе такого, ким ти був зі своєю людиною, відчував себе наповненого нею: її сло-

вами, диханням, поцілунками. Огортався її потребою, важливістю, турботою. Не лише брав, а й віддавав, живився й зцілював у відповідь. Хвилювався, усміхався, сумував, — і все разом. Любити важливо, навіть коли твої почуття не вважають за потрібне. Любити — необхідність, яка дарує тобі шанс залишатися людиною в цьому безмежному світі блукань, стрічань і прощань. Любити просто так, не гучними словами, а теплим поглядом. Любити.

15.02.2025

ЗВЕРНЕННЯ

Ти кохаєш мене, як і кохав когось до мене. З часом твоє кохання зникне, як і колись ти зникнеш з цього світу. З'явиться порожнеча. Згодом вона породить інших людей з їхніми почуттями. Тож, можливо, все ж таки варто повірити, що любов, як і душа, — безвимірновічні?

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в селі Липове Тисменицького району Івано-Франківської області, мешканка селища Отинія. Вихователька ДНЗ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №33).

МОНОФОНИ РОКУ

СІЧЕНЬ

Січень. Сніг січе спроквола.
Середа. Стемніє скоро.
Смерекові сутінки снуються,
Стиха сиві сніги сміються...
...Старий стомлений солдат
Слухає: свистить снаряд.
Спогадав: село, свят-вечір,
Стіл, сім'я, сини статечні...
Спозаранку сповістили –
Стогін, страх, стражденні, сиві...
...Синьоокі соколята
Супроти стали супостата...
Спазм стискає серце, скроні,
Сльози скапують солоні...
Став, споглянувши, стер сльозу:
— Спить, синочки, сторожу.
Споночіло. Сніг струсив...
Снайпер «сотого» скосив.

24.11.2024

ЛЮТИЙ

Лютий любить любитись,
Латиною листуватись,
Luxigi – легковиками
Лихачити льодовиками:
Lamborghini, Lexusom, Lanosom...
Любимчик лотереї, «лавандосів».
Любить Ліста, Лувр, ламбаду,
Лижі, ласти, ліс, леваду...
Личить Лютому Lacoste, Lamy,
Лащить лабрадора, ламу.
Ласощі – лангуст, лосось, лікер,
«Лікує» – «льодовий ламберт».

25.11.2024

БЕРЕЗЕНЬ

Березень брамами буянить-бешкетує...
— Бережіться! Броди бурхливо бенкетують.
Буруни брунатні б'ються берегами,
Бризканці блакитні блискочуть батогами.
Біла берізка бентежить бруньками,
Босоногий бусол бреде болотами,
Бурий бурмило бором блукає,
Блакить бездонна благодаттю буяє!

26.11.2024

КВІТЕНЬ

Кошлату клен куйовдить крону...
Карету Квітня котить кінь,
Карбує Квітень квітами корону
Калині — круг коралових краплин.
Криси капелюха кольору камелій,
Кучері каштанові, картатий кафтан...
Квапить кучер Квітня, Квітня — кавалера:
Круг Калини крутиться кремезний Каштан!
Килимком коштовна квіт-каблучка котиться,
Карнавал квітковий — казкова краса,
Каптуром красивим Конвалія клопочеться,
Красується короною Калинова коса...

28.11.2024

ТРАВЕНЬ

Троянди тонконіжні, три тюльпани
Тулить тишком так тінистий тин,
Таємнича тишина туманів
Тане трепетом терпких тернин.
Тепло! Твіст танцює Травень.
Тремтить тополі тятива.
Текстилем тривіальним — трави.
Троїсто трембітує течія.
Ти теж танцюй! Тривоги — тимчасово!
Такт тримай! Тверезо тріумфуй!
Творець тобі — таланти — терміново
Терплячістю, тривалістю тестуй!

03.12.2024

ЧЕРВЕНЬ

Чиж чепурИть черешневу чуприну,
Чапля човгає через чагарники...
Частує Червня чорноока Черемшина
Чудодійним чаєм — черлені чашки.
Чигає чайка — ціабату чує,
Чізкейк чорничний... Чується чарльстон.
— «Чизаю», Червню?! Чарочку?! Частуєш?!
Чудово!..
— Час?! Чекай! Чекай!
— Чекати? Чом?!
Чотири четвергИ — часопис Червня...
Черкає чебреці... Чалапа чинно час...
Чекають чорнобривці, чебреці, черешня.
Чекаємо... Черпаючи чекання чаш...

07.12.2024

ЛИПЕНЬ

Лірик Любисток
Лаванді ласкаво:
— Личить, леді, лазуровий Look.
Ледь легковажна Лаванда ласкаво:
— Легіню, легше! Люб'язний лантух!
Листям Ліщина лопоче — любиться,
Луками лине легковійна луна,
Леготом локони Липи лестуються,
Липень лохиною ласував-ласував...
Липень лаштує лоша легкогріве.
— Липню, лебедику літній! Лишайсь!
Літають ланами ластів'ята лякливо,
Леліють лелеки любов — лелечат...

27.11.2024

СЕРПЕНЬ

Смагливий Серпень стернями спішить,
Скуштує стиглу сливку скраю саду,
Стривожену самотню сарну сторожить,
Стрічає сонце світанкового смарагду.
Сміється солодко, сонети солов'їні
Співає стиха споночілим снам...
Спалахують свічками Серпня срібні стріли,
Спадають сяйвом стомленим світам.
Світанок стелить сиву скатертину...
Спаса святкують серпневі сади...
Спітніла Серпня сорочина,
Стікають секунди — скиртує скарби.
Соромлячись спитати Серпня,
Спізнилась: спопелилися сліди...
Співає спека сонним стерням:
— Сполучень, сподівайтесь сівби!

10.12.2024

ВЕРЕСЕНЬ

Вересень.
Вечір.
Віденський вальс.
Вигнулось віття вербове...
Володар вокалу величного враз
В верховіттях вишень випадково
Вколисує втому відвічних висот.
Вітри в верболозах вальсують,
Вітрила вигойдують втаємниченість вод,

Вільхи вельможні вартують...
...Всміхнулись втішені уста,
Вщухла виснажлива втома...
Ввижалась Вересню Весна,
Вчувався вальс...Віолончель...Вдома...

14.12.2024

ЖОВТЕНЬ

Жовтень жартівливо жмуриться,
Жоржина, журавлина журяться.
Жваво жолуді жбурлялись,
Жабки журавлів жахались.
Жайвір жебонів журливо:
—Жовтню, жаль же жовте жниво!..
...Живописця жага жевріє!
—Жодного жанру?! — жадана жаліє. —
Жолуді, жорна, жупан.
Жмут жовтих жоржинок, жбан.
Жовто-зелена жердина,
Жук-жовтопуз, журавлина.
Жменька жита, журавель.
Жеребець, журнал, жокей!..
Жбурни жаринки жури!
Жартуй, жадай, живописцю! Живи!

10.12.2024

ЛИСТОПАД

...Листає лімітований літопис Листопад:
Листя «ламіноване» летить.
Летаргічним ладаном лампад
Лавандове літо лежить...
...Ліричний Листопад лібрето ліцензує.
Лицедії: леді, лютнярі,
Лакеї, лицар (лезом лють лінчує),
Люб'язні, легкодухі лялькарі...
...Ламким лабіринтом лаштунків
Лож ліричний ловелас
Лашиться ланіт «лямурків» —
Лунко ляскає «легкий» ляпас...
...Листопад лине лебедями,
Литаврами луна летить:
Ласуйте, лірики, листайте —
Лишив любителям літопис — логотип...

12.12.2024

ГРУДЕНЬ

Грудень Геоп-ом горАми гасає:
Гиссі — ганчір'я (гробить гардероб!)...
Гітарні гами годинами горлає,
Графіті грається, гранітний гравірує грот...
ГурмАн: гарбузовий гаспачо готує,
Глінтвейном гріється, гантелями, грилЕм...
Гордих графинь галантно «гальмує» —
«Гризеться» граційний гарем.

Гамбургером граків, горобців годує,
Гірляндами грайливими горить,
Грудень happy гарантує:
Готуйтеся — головний гряде грудневий hit!

14.12.2024

КОЛИСЬ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА

Колись закінчиться війна.
Її історія відкине у минуле,
І викарбує пам'ять імена,
Щоб ми ціну свободи не забули.
Схилім в молитві голови за них,
До неба піднесім долоні
За тих, хто безвісті в війни горнилі зник,
Хто тяжкі муки терпить у полоні.
За тих, хто на нулі, на передку,
Перерізає траєкторії ворожі
З іконкою від мами в рюкзаку,
Благаємо, убережи їх, БОЖЕ...
Бо бізнес знову руку вбивці потиснув,
Прикрасивши зрадливий зашморг Україні,
Лише Господь, поглянувши, зітхнув:
Не буде вбивця танцювати на руїнах!..
Та вір, колись закінчиться війна!
Ми ж так про це молили Бога!
Упаде відчаю стіна,
І усміхнеться сонце — Перемога!

16.02.2025

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишин на Коломийщині. З 1975 року — мешканка сусіднього села Ковалівка. Учителька, журналістка, краєзнавиця, поетеса; членкиня НСЖУ і НСКУ; засновниця, упорядниця і головна редакторка альманаху «Джерельні дзвони». Лавреатка літературних премій імені Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та краєзнавчої премії імені Євгена

Паранюка; володарка титулу «Українська Мадонна». Нагороджена медалями «За заслуги перед рідною землею», «За заслуги перед Коломийщиною», «За заслуги перед Прикарпаттям». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2001 року (№1 - №33).

ЛЮДЯНІСТЬ

Душа нас найбільше болить,
Коли хтось нам підлість зробив,
І серце нестерпно щемить,
Мов ніж тобі в спину встромив.
Не будь ти поетом, ученим,
Ти краще Людиною будь!
І світ буде добрим, блаженним —
В моральності вся наша суть.
Ми світ самі робимо злим
Своїми поступками грішними,
То ж скиньмо з душі чорний грим,

Зробім свої вчинки добрішими.
Байдужості скиньмо плащі,
Як осінь листочки скидає...
Минуться холодні дощі...
А людяність не проминає.

16.09.2024

ЗИМОВІ НОЧІ

Зимові ночі такі довгі,
Здається, їм нема кінця,
Сумні, тривожні і безмовні...
Ще й непроглядна темнота!
На небі зірки ні одної,
У хмарах місяць десь гуляє,
В дворі ні душеньки живої,
Лише беззвучно сніг літає...
Години тягнуться повільно...
Хвилини з серцем в унісон
Ппульсують в скронях божевільно,
Женуть у безвість спраглий сон...
Один-єдиний порятунок —
Молитва щира і свята...
Й від Музи щедрий подарунок —
Слова для серця і пера...
Життя, неначе кінострічка,
В думках до ранку пробіжить...
В душі горить любові свічка
І Боже СЛОВО... Треба жити!

14.12.2024

НА ВСЕ СВІЙ ЧАС

Знову зима навкруги...
Був у гостях Миколай...
Знову сніжок, холоди...
Вбрався в кожух рідний край...
Знову світанки в туманах,
Ранки сирі, невеселі...
Дні у багряних загравах
Крутять життя каруселі...
Вічності часоворот:
Осінь, зима... Знов весна...
Море проблем і тривоги...
Часу зупинки нема...
Мліє душа від краси...
Лине молитва свята...
Тільки б не було війни!
Жде Україна Різдва...
Скрізь на усе є свій час:
В світі, в природі, в житті...
Час не залежить від нас —
Ми тимчасові є всі!

07.12.2024

ДОРОГА ДО БОГА

У кожного своя дорога,
Та різна в кожного вона,
Когось веде щодня до Бога,
А кимось править сатана.

У кожного своя дорога,
І вибір кожний робить сам,
Хтось щиро молиться до Бога,
Хтось душу продає бісам.

У кожного своя дорога
І кожному своя відплата:
Хтось в небі сяде поруч Бога,
У пеклі буде хтось палати...
Така ось істина проста,
Її не треба доводити,
Бо суть її завжди одна:
Із Богом в серці треба жити.

Нам Бог науку показав
На прикладі Ісуса Сина,
Якого на Різдво послав
У кожна хату і родину...
Різдво святе не за горами,
Ось-ось вже ступить на поріг...
Вітаю всіх я зі святами,
Щоб все життя Вас БОГ беріг!

18.12.2024

ГРУДНЕВИЙ РАНОК

Пухнастим пледом зима вкрила
Грудневий ранок навкруги...
За ніч довкілля побілила
В пречисто білі кольори.
Така краса і благодать!

Радіє серце і душа...
А в голові думки кричать:
В оцій красі іде війна!
Немов метелики, злітають
Маленькі кульки снігові...
Сніжинки падають, кружляють...
Крокує грудень по землі...
Що принесе нам ця зима?
Ніхто не відає, не знає...
Та мрія в кожного одна:
Хай мир у край наш завітає!
Нехай припиниться війна,
Живими будуть всі солдати,
Ще буде кращою зима,
Радітиме Вітчизна-Мати!

19.12.2024

В ОЧІКУВАННІ ДИВА

Земля в очікуванні Дива —
Вже наближається Різдво...
Колись давно Пречиста Діва
Шукала з Йосипом житло...
Царі рушали у дорогу...
І пастухи ягняток гнали...
А ми поклонимось Богу,
Що Дня Різдвяного діждали...
Вертепи всюди у свічках...
В містах ялиночки сумні...
Різдво сьогодні у сльозах —
Сини українські на війні...

Та коляда цей сум розвіє,
Любов Всевишній нам зішле...
Немов туман, убивць розсіє,
До миру всіх нас приведе.
Коли б цей день якнайскоріше
Приніс Вкраїні Перемогу!
Різдво в нас буде веселіше!
Складім за все подяку Богу.
Щоб тиха ніч була свята,
А за столом уся родина...
Кутя смачна... І коляда...
На честь і славу Бога-Сина.

22.12.2024

НА ПЕРЕХРЕСТІ СЛІВ

Всі люди МИРУ прагнуть нині,
А в Україні йде ВІЙНА,
В сльозах і ГОРІ ті родини,
Де ЩАСТЯ вкрала зла орда.
КОЛИСЬ РАДІЛИ і співали,
Здавалось, вічно буде так...
ТЕПЕР СУМУЄМ, бо спізнали,
Що час мінливий, мов вітряк...
ЛЮБОВ і НЕНАВИСТЬ в двобої,
А владний світ чомусь мовчить...
Ніхто не хоче долі ЗЛОЇ —
Тож треба ДОБРУ всім творить!
БРЕХНЮ нам треба подолати,
Щоб ПРАВДА розбудила світ,
Людей у ДРУЖБІ поєднати

І знищити РОЗБРАТУ гніт!
КОХАННЯ ніжного, любові,
Щасливих планів і надій,
Не мати ЗРАД в житті ніколи
І здійснення всіх добрих мрій!
Такі болючі міркування
Сплелися нині в ріднім слові,
До серця всіх людей послання
Із перехрестям слів у мові.

25.01.2025

ПРИЙДЕ КВІТУЧА ВЕСНА

Добігає січень до кінця,
І Різдво, як сон, промайнуло,
Половину зими вже нема,
Мов вітрами буйними здуло...
Де ж ти, зимо, сніги всі поділа
І мороз казковий закрила?
Бо без тебе земля почорніла,
І без льоду ріка затужила...
Зате вдячні солдати тобі,
Не морозиш ти їх під час бою...
Ще б пропали, як сніг, москалі,
Бо від них ні добра, ні спокою...
Ще від Крут про них пам'ять сумна,
Вони цвіт наш юнацький зірвали...
Та ми вирвемось з цього ярма,
З-під ворожої ката навали.
А як прийде квітуча весна,
Принесе Україні свободу,

Синьо-жовто розквітне вона
У подячних молитвах народу.
І тоді славний стяг України
Майорітиме в світі повсюди,
Закликати до миру країни:
Припинить воювати вже, люди!

29.01.2025

НА ВІСТРІ ПОЧУТТІВ

Я вся на вістрі почуттів,
Їх дуже тонко відчуваю,
Рядки всіх помислів і слів
Крізь призму серця пропускаю...
Живу в епоху протиріч —
Йде боротьба за поділ світу,
Бувають дні, як темна ніч...
Втрачає люд свою орбіту...
І правда нині не в ціні,
Життя нічого не вартує...
Живу на вістрі почуттів...
Душа свій крик пером карбує...

25.02.2025

БОГУЦЬКА (КОВАЛЬ) ОЛЕНА КИРИЛІВНА

Народилася 19.05.1956 року в селі Куничому Вінницької області, мешканка міста Новодністровськ Чернівецької області. Письменниця, композиторка, громадська діячка, членкиня Співки літераторів «Славутич» ГГГО «ВПр», авторка 14 книжок, співавторка понад 40 альманахів і різних видань. Лавреатка літературної премії імені Івана Нагірняка та багатьох творчих онлайн-конкурсів. Нагороджена медаллю «За відродження країни» та багатьма іншими відзнаками. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№33).

СЛАВА

Скороминуща слава, скоротечна,
сварлива жінка, норовлива теща.
Коли з віночка опадає листя,
Дай, Боже, щоб воно було корисне,
служило, як додаток, як приправи
до супу, а чи до м'ясної страви.

Скороминуща слава, непостійна
і діє, як морфін, важке снодійне,
дає себе знеболити, приспати,
забути світ, людей не відчувати,
закинути роботу і турботи
і дертись на Олімпові висоти.

Та що я все про славу, та про славу.
Живи, роби свою щоденну справу!
І не чекай тріумфу і овацій,
і не чекай визнань і публікацій.
Якщо, комусь, судилось плазувати,
не зможе вбрати пір'я і літати.

Працуй і не чекай винагороди,
і на «м'якеньке» не шукай пригоди.
Живи, як треба, за Законом Божим!
Собою будь! Не будь на інших схожим!
І намагайся так життя прожити,
щоб серце не втомилося світити.

* * *

Не вважай за освідчення, просто прийми,
наче данність чи супровід снігом зими.
Не залюблена, ні, перестань, то здалося...
Просто вітер твоє розкуйовдив волосся,
а рука механічно торкнулась щоки...
Ти серйозно? Хотів, щоби все навпаки?

Починати все знову? Даруй, але... пізно.
Плюс і мінус... Життєві тенденції різні.
Підкорятись не звикли ні я, ані ти...
Ми з тобою – розведені в часі мости,
а в ріці, що нас ділить, – прудка течія...
Тільки знаю одне... Я, довіку... Твоя.

ШУКАЮ СУТЬ

У шибку нічка стукає снігами...
І стогне за вікном мороз міцний.
Я подумки літаю між зірками,
шукаю тих, хто цупить мої сни.
Можливо, заблукали у завії,
яка зненацька вийшла на поміст?
Не зчулася, вже й ранок рожевіє,
і день новий явився, добрий гість.
А сни... Їх відкладу тоді на вечір,
нехай разом з дрімотою прийдуть.
Так плутаються очевидні речі...
І я блукаю, і шукаю суть.

11.01.2022

*

*

*

Здається, почуття перегоріли,
І де вони, ті очі, між зірниць?
Того не досягли, чого хотіли...
Немає журавлів межи синиць...
Вози чумацьким шляхом відскрипіли
між безлічі клонованих обличь.
Шукаю те, що цінують не вміла,
і він пішов, хоч клич, а хоч не клич.
Забути? Так, забути, хоч не сила!
О, душе-чайко, змовч і не кигич!
Я оборону зводила, ростила,
її тримала завжди – день і ніч.
Коли ж, неначе струни, забриніли
слова його – думки і гордість – ниць.
Вся оборона, мов кавун доспілий,
порепала і впала горілиць...

* * *

Промовисто зітхає чистий лист:
(До нього я звертаюся із рання)
– Коли ти, врешті, поміняєш зміст,
І вчора, і сьогодні – про кохання.
Йому скрипіло, вторило перо,
Виводячи каракулі натхненно:
– Я вже зламало не одне ребро,
Хоча признаюсь, це – звучить пісенно.
А мозок намагався довести,
Що інша думка зараз не про мене...
Пишу, пишу коханому листи,
Допомагай, перо моє натхненне!
Їх написала віршами вже стос,
Цього рука докупи теж складає...
Сьогодні надрукую, може щось
Коханий випадково прочитає.

* * *

Чи ж я хотіла бути чимось більшим?
Не головне, та і не в тому суть.
Ті, недовомлені, слова у вірші,
По мережі все швидше донесуть.
А головне, що є один-єдиний,
Що завжди у моменті. Без питань.
Хоч інше місто іншої країни...
На відстані думок і сповідань.

* * *

Не хочу поклоніння і спокуси –
сліди на серці, опіки, рубці.
Сумління все підказує: «Ти мусиш!
Забудь, тримай синицю у руці,

і все на світі має певну міру,
і кохання, і гірких страждань».
Та раптом, із притомного ефіру –
Пандора – дрібка марних сподівань.
І все забуто, під гіпнозом знову
пишу одвічно зболені рядки.
Я душу відкриваю тільки слову...
З надією, що слово – навпаки..

АНТРАКТ

Відкрию душу, та лише одному,
він має доступ – автор і Творець.
Так, більше – не цікаво це нікому...
А особливо – людям без сердець.
І що із того, що вони із плоті,
і кров гаряча в жилах ще тече.
Чужа білизна на чужому дроті
приваблює і липне до очей.
Чуже, маленьке бачиться яскраво,
своє – велике... Не зважати, факт.
Я душу зачиняю. Маю право...
Написано багато... Все, антракт.

* * *

Завмерло серце крижане –
ні такту, ані стуку,
не заморозиш ти мене,
завчила, ту, науку.
Де відповіді? Їх нема.
А запитань багато...
Мені болять така зима,
і байдуже на свято.

Якби ж краплиночку завій,
морозу... Де ж узяти?
Хоч крижаний – не мій і мій...
Чекати - не - чекати?

* * *

Працуй на життєвому полі
під музику блюзу чи кантрі...
Стань автором власної долі,
героєм на сцені в театрі,
художником і костюмером,
сценарій пиши, мізансцени.
Засновником і режисером...
Та остерігайся арени.
У цирку дресура і втіха...
І клоуни в центрі проблеми...
Опівночі цирк переїхав,
мов бульбашки, лопнули схеми...
Арена без килима з ворсом,
глядач поспішає додому.
Так клоун залишився з носом
старий, не потрібний нікому.
А публіка завтра зрадіє
новому театру чи цирку...
І вийдуть нові лицедії
за плату – від бублика дірку.

*

*

*

Промовисто зітхає чистий лист:
 (До нього я звертаюся із рання):
 — Коли ти, врешті, поміняєш
 «Пропала і сила, і воля,
 і мужности, мов не було»...
 Спіткнулась, зненацька, об погляд
 і впала в блакитне тепло.
 Заплуталась в думках, мов вперше,
 так гаряче полум'я щік.
 Всі лаври від подвигів й звершень
 зібрав, ні, не Бог – чоловік.
 Йому і для нього, і свято,
 сполохані ночі, і дні...
 Як мало потрібно й багато...
 Спіткнулась об погляд... У сні.

*

*

*

Втішаюсь думкою живою,
 Ті спогади – лавина з гір.
 Схилилось небо наді мною,
 Чи очі, що цілують зір.
 Найкращі, наймиліші в світі,
 І будять, й проводжають в сон
 Ті очі, кольору блакиті,
 Картина – небо між вікон.
 Живу, вібруючи струною,
 Коли щоранку, мов привіт
 Від тебе – небо наді мною.
 Кохаю і тебе, і світ!

БРАТІВНИК БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 16.07.1961 року в селі Цуцулін Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Музикант, поет-пісняр. В минулому — учитель музики і співів, працівник культури. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28 - №33).

* * *

Прийшла зима й застала сумну осінь,
Вона прощалась з нами проливним дощем.
Уже не голубіє в небі просинь
І у душі у мене легкий щем.
Закінчився осінній падолист,
Лиш мокре листя на землі парує,
Перегортає доля новий лист...
А що зима для нас вже подарує?
Я хочу небагато від зими:
Щоб не морозила вона лиш нашу Мрію,
Щоб тільки в світі не було війни,
На Перемогу сповнила надію!

01.12.2024

* * *

Зима дерева одягла у іній,
Мов молодих в білесеньку фату,
Лиш де-не-де листочок є осінній
На згадку їм про осінь золоту.

Шипшина теж убрана в білі шати,
Лиш червоніють ягоди, мов губи.
Любить зима дерева прикрашати,
Нехай про зло забудуть трішки люди.
Багато горя зло несе вороже:
Гинуть Герої на передовій...
Ангели в небі витирають сльози,
Які ночами ллються в матерів.
— Люди! Молитву Богові складаймо!
Просімо в Нього Миру й Перемоги,
Загарбать землю ворогам не даймо!
Захисникам вклоняймося у ноги.

11.12.2024

*

*

*

Ми часто буваєм слабкі й агресивні,
Та слабкість породжує страх.
Ще гірше, коли ми стаємо пасивні,
Що діється в нас в головах:
Сприймаймо цей світ, в якому живем,
Бо інакшого ми не маєм.
Від різних обставин і всяких проблем
Часто в житті ми страждаєм.
Час вирішить все, та залишить сліди,
Нам так хочеться, щоб було добре.
Тільки правду з собою в дорогу візьми –
Бог все бачить й правдивих огорне.

17.12.2024

ЖИВИ!

Живи! Бо завтра може не настати.
А що, як завтра станеться біда,
Коли ніщо нікому не віддати?
Тоді і для усіх прийде вона,
Якщо не думати про наше завтра,
Тоді його й не буде на землі,
Не буде нас із вами. А чи варто
Ховатися тихенько десь на дні?
Коли живеш сьогодні лиш для себе,
То ти ніхто. Не варто жити так.
І увесь світ проходить попри тебе...
Чи може бути завтра? Аж ніяк!
Господь нам показав, що завтра буде:
Віддав на смерть Ісуса за наш гріх.
Його за правду розіп'яли люди
І продали за мізер — срібний гріш.
Та ще люцифер є, що все руйнує:
Правду вбиває, нищить нанівець,
Вбиває все живе, людей мордує...
І він за це отримає кінець!

20.12.2024

СВІТКУ МІЙ ЯСНИЙ

Авторська пісня

Світку ти мій ясний, моя сторона,
Роду наш прекрасний, Українська земля,
Я тебе у серці в грудях бережу,
Як матінку рідну, я тебе люблю.

Налетіли круки чорної орди
Та й принесли муки, матінко, сюди.
Розпинають тіло, ще й рвуть на шматки,
І грабують сміло чорнії круки.

Скоро Святий вечір Божого Різдва,
Як буде вечерять вкраїнська сім'я?
Матінка без батька, батько без дітей,
Сирітка маленька плаче кожен день.

Діти рученята зводять до небес,
Просять у Ісуса, щоб спас рід увесь,
Щоб зберіг матусю й батька повернув,
Щоби на вечерю до сім'ї прибув.

Боже милосердний, змилуйся й пробач,
Чуєш же блаженний цей дитячий плач.
Збережи їх сім'ї, відверни біду,
Спаси Україну — матінку мою.

05.12.2024

* * *

Чи була ти моя, а чи не була?...
Мабуть даремно та весна цвіла...
Не збагну я тепер і караюсь,
Що не зумів зберегти кохання — каюсь...
Серце палало любов'ю до тебе,
А ти мені казала, що не треба,
Та моє серденько тоді не згоріло
І відпускати тебе не хотіло...
Вже багато весен пройшло, одцвіло...
Чи було кохання, а чи не було...

Вже не тішить мене в небі зірки лет,
Залишився в пам'яті твій силует.
Та чому у доленьки так буває,
Що весна надаремно розцвітає?..
А літа спішать, немов річки плин,
Лиш душа кричить, як журавлиний клин.

03.12.2024

ЗВІСТКА

Синичка сіла на калину,
Розмову тихо повела,
Крильми зігрівши сиротину,
Що гіркі слізеньки лила.
«Чому ти плачеш, калинонько,
Чом твоя доленька гірка?»
Покрилась снігом сиротинионька,
Чекала з фронту юнака.
Вже майже рік з тих пір минуло,
Як розлучила їх війна,
Погана думка промайнула,
Що вже миленького нема...
«Він обіцяв, що повернеться,
Як білим цвітом розцвіту,
Та уже скоро рік минеться...
Я знову в білому снігу».
«Не плач, калинонько миленька,
Я тобі звістку принесли:
Від твого милого серденька —
Скоро закінчиться війна!
Він обіцяв тобі, серденько,

Що принесе білу фату,
Весною вернеться, рідненька,
Як прожене ту злу орду.
«Я вже ніколи не покину,
Тебе єдину так люблю,
І рідну неньку Україну —
За вас віддам душу свою».

ПРАДАВНІ МОСТИ

Стоять ще прадавні мости —
Надія наша крилата,
З'єднують два береги,
Доленька наша строката.
Помілили уже річки,
Верболози за ними сумують,
І стоять сумні береги,
Плину річки уже не чують.
Роки шалено летять,
Немов хмари в небесній блакиті,
А мости мовчазні стоять,
В зимовій тиші несамопиті.
Весною прилетять птахи,
Звеселять нашу Долю і мрію,
Обіймуть її ніжно крильми,
І повернуть тепло і надію!
Милий Боже, прожени цю орду,
Залікуй Україні рани,
Поверни мир і спокій в сім'ю,
Нехай Доля розквітне садами.

24.02.2025

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломия. Мешканка села Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, авторка 8 книжок (духовних, дитячих, поетичних). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2007 року (№7 - №33).

* * *

На самоті зустрітися з собою
Усім доводиться смиренно і без бою,
Це стан, коли чіплятися нема за кого,
Але проходити доводиться дорогу.
І відчай, як протест — нечутний крик душі,
З'являється раптово на межі.
А що за ним? Гадаю, прийняття!
День є початком власного життя.
Приносить він нове і невідоме, звісно.
Між кожним досвідом є час і різна відстань.
А відчай не приймає розвитку, руйнує віру,
Свідомо заставляє в собі плекати звіра!

05.08.2024

* * *

Смакую я життя. Приймаю все, як є,
І не одне питання постає,
Коли мені не зрозуміла якась суть,
Після подій, котрі біжать і йдуть

В своєму ритмі, у послідовності своїй,
Неначе невгамовний невловимий рій.
А перший смак — обман! Керує післясмак!
Події розвиваються, звичайно, тільки так,
Щоб я навчилася приймати їх спокійно.
Адже лиш те, що не керує мною, є надійним.

15.08.2024

* * *

Захоплююся я життям, а не людьми!
Адже і птахи, керуючи крильми,
Долають власну, обрану дорогу.
Всьому живому даються сили й змога
Прикрасити собою божий світ,
Адже життя — найголовніший хіт,
Котрий вже є і він відчутний щохвилини.
Я хочу в ньому зберегти звання людини!
Сама здолати маю я цей шлях,
Але так прагну у людських очах
Побачити той неповторний спалах світла,
Котрий зберігся в них і здатен все змінити.
Найбільше щастя, коли він все ж є,
Адже дарує світу кожен лиш тепло своє!

23.08.2024

* * *

Любов — безмірна! А пристрасть, як лавина!
Її не може бути половина.
Це просто якась хімія в стосунках!
Від пристрасті немає порятунку.
Це не порив фізичний тимчасовий,
Бо в ореолі вічної любові

Бувають зустрічі жадані, а не штучні.
Їх заслужили, може, лиш везучі.
І, хоч керують загадково Небеса,
Все ж варто вірити у справжні чудеса!

30.08.2024

* * *

А чи потрібні блага і умови
Для справжньої, для чистої любові?
І чи знайдуться серед людства фаворити,
Котрі захочуть і зуміють їх створити?
Поради й висновки, немов веселка й прірва.
По факту, й чисте небо раптом стає сірим.
Життя зненацька створює умови,
Не обіцяючи, що все буде чудово.
Отож, виходить, що вибору немає?
Лише у розкошах любов здається раєм.
І тільки одиниці відкидають всі «Якщо»,
А просто люблять, не заважають ні на що!

05.09.2024

* * *

Любов від Бога і має вона статись!
Ангел допоможе раптом закохатись,
Щоб в парі поєднались назавжди
Два неймовірно закоханих світи.
Там, де любов, розлук не може бути,
Вона уміє лихо оминати,
Вона собою зігріває душу.
В коханні не буває слова: «Мушу!»
Любов лікує і рятує часто,
Не дасть упасти, допоможе вчасно.

Любов єднає і в ній солодкі муки.
Лиш мамина любов стається для розлуки!

22.09.2024

* * *

Випробування не минають жодної людини,
Життя подіями вирує щохвилини.
Впіймати мить жадану хочеться завжди,
А наслідки і враження — залишені сліди,
Котрі влаштовувати можуть, або ж ні:
Реальність ілюзорна тільки уві сні.
Насправді, жити можна лише за себе
І рішення свої приймати треба.
Самотність притаманна найсильнішим людям,
Вони її отримують й не судять.
Самотність найстрашніша у сім'ї великій,
Де у стосунках прихована дволикість.
І тільки сильні не бояться просто жити!
Нема випробувань, що можуть їх зломити!

18.10.2024

* * *

Щодня є запитання, а з ними і підказки,
Часто доводиться чужі знімати маски.
І боляче буває від всіх розчарувань,
Нещирих заперечень і бажань,
Також протесту без пояснень об'єктивних
Та заздрісних амбіцій суб'єктивних.
Є категорія людей, що не приймають просто
Чийсь напрацювання розвитку і росту,
В котрих конкретні висновки життєві,
Бо заздрість і амбіції — все ж, аргумент суттєвий!

Вони руйнують власника, перекривають шлях.
Не з'явиться тепло у заздрісних очах!

11.11.2024

* * *

Складаюсь я з бажань і забаганок,
Щораз радію за новий світанок,
Радію, що приходить день новий,
І без різниці по рахунку він котрий!
Мої бажання втілення чекають,
А я лише фіксую і приймаю,
Й дивуюся сама собі щоденно,
Що кожен день для мене не буденний,
Бо він настав, прийшов, мене збудив
І, ніби, каже: «В житті багато див!
А я — найперше диво-починання!
Давай пробуджуйся! Виконуй ті бажання,
Котрі з'являються в твоїй уяві!
Твоє життя лише тобі цікаве!»
Себе пізнати і любити — просто крок!
Нікому не втекти від безлічі думок!

17.11.2024

* * *

Я не складаю правил ні для кого
І не покажу вірної дороги.
Неправильної не покажу теж,
Бо для щасливої людини не буває меж.
Все ж, кожен обирає власний шлях,
Котрий змінити не посміє жоден маг.
Не стверджую, що надто вже смілива,
Але все те, від чого я щаслива,

Є правильним нехай лише для мене!
Хіба собі влаштуєш непокори сцену?

21.11.2024

* * *

В цей світ прийшла я вивчити себе.
Спостерігають Ангели з Небес,
Як я прийматиму спокуси світу.
Життя дається, щоб йому радіти!
Воно — найкращий лікар, вчитель терпеливий,
У ньому все безцінне і важливе.
Нема дрібниць. А різні мої кроки —
Це вивчені й невивчені уроки.
Вони принести можуть радість, можуть біль,
Залежно, в чому мотивація і ціль
Життєвих запитів, щоденних вчинків,
Адже, коли руйнується, навіть, мала частинка
Чужої радості, чужого щастя, чужої мрії —
Життя поставити на місце всіх зуміє!
Дарована для людства вся земна краса.
У кожного свої висоти й Небеса!

03.12.2024

* * *

Людині потрібна свобода,
Бо воля — це та нагорода,
Котра подарована Богом,
Це ключ до життя й перемоги.
Людині потрібна свобода
Для захисту власного роду,
Для здійснення сонячних мрій
У вільній країні своїй.

Людині потрібна свобода,
Щоб чисті цілющі води
Ніхто забруднити не прагнув,
Бо води втамовують спрагу.
Людині потрібна свобода —
У ній складова того коду,
Котрий закладає родина
У кожную жадану дитину.
Людині потрібна свобода,
І з цим не пов'язана мода,
Планета Земля незрівнянна,
А ми всі зветься Земляни!
Людині потрібна свобода,
Вона, мов бальзам для народу!
Лиш воля врятує людину
І неньку мою — Україну!

08.02.2025

БОЛТИШ (ВІНТОНЯК) ОЛЕКСІЙ ЮРІЙОВИЧ

Народився 03.09.1965 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет-пісняр, пісні якого виконують відомі співаки України. Член літературного об'єднання «Едельвейс», яке діє при сільській публічній бібліотеці. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №33).

ЛЕТЯТЬ РОКИ

Летять роки, приносячи печалі,
На скронях вже біліє сивина,
Мене чомусь давно не ваблять далі,
Не хочу я заморського вина...

Бо так кохаю край свій писанковий!
Я — Гуцул! І цим сказано усе!
Свої пісні присвячую любові,
Гуцулочці, що в Космачі живе!

Радій, Космач, цвітуть твої Карпати,
Хай цілий світ побачить цю красу!
Олекса Довбуш ліг тут спочивати,
І я свій спокій теж отут знайду...

НОВИЙ ДЕНЬ

Приходить в Космач новий день!
Піднялось сонечко з-за гаю...
Напишу тисячу пісень (2)
Про те, як я тебе кохаю!

Віддам пісні ті солов'ю,
Хай пісня ллється на всі гори!
Бо так, як я Тебе люблю, (2)
Ще не кохав ніхто ніколи!

До Тебе, сонечко моє!
Спішу осінніми пляями...
Я вдячний долі, що ти є, (2)
І що живе любов між нами!

Біжить із гір стрімка вода,
Її несе бурхлива річка!
А на горбочку вигляда (2)
Мене гуцулочка Марічка!

Відійде осінь в небуття,
Зима засипле все снігами...
Буду кохати все життя (2)
Тебе єдину до безтями!

20.12.2024

ДИВНИЙ СОН

Наснився дивний сон,
Що ти мене кохаєш....
Звабила в свій полон,
Цілуєш, обіймаєш!

ПРИСПІВ:

Торкався твоїх кіс,
Вплітав волошки сині,
Підняв на руки, ніс
Плаєм по полонині!
І було так мені
Чарівно і казково,
Жаль тільки, що у сні,
Не повториться знову!

Пройшло життя, як сон.
Залишивши бажання..
Вернутись в твій полон,
Вернутися в кохання...

30.11.2024

ДЕ Ж ВИ, ДРУЗІ?

Знову смуток мене обіймає,
Підкрадається в душу печаль!
Все частіше я хочу в дитинство
І все рідше дивлюсь в календар!

Де ж ви, друзі ? Без вас я посивів!
Я в житті вам багато прощав,
Тим, хто чесно мене ненавидів,
Тим, хто підло мене обіймав!

Та й про вас я не міг не згадати,
Потенційні мої вороги...
Я не спився, як вам це хотілось!
Я крокую вперед, до зими!

Вітер листя з дерев обриває,
Прикрашає мою сивину...
Якщо серденько моє кохає,
Я в коханні без вас проживу!

13.10.2024

ВАСИЛИШИН-ПІСАК ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в селищі Отинія Коломийського району Івано-Франківської області. Майстриня української вишивки, крою і шиття. Поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27-№33).

*

*

*

Не розправляй ще, осене, свої широкі крила,
У теплий легіт вкутай свій тендітний стан,
Земля від спеки зовсім ще не одпочила,
А вересень вже йде по світу, мов заможний пан.
Тобі так личить перша й стигла позолота,
Легкий рум'янець, наче сором юних літ,
А що ж роки?.. Вже скося поглядають на ворота,
В пожухлих споришах лишивши стертий слід.
Та ти тих літ по-справжньому ніколи й не лічила,
В нічній хандрі в'язала з вовни теплу шаль,
Прикривши плечі, двері стиха відчинила
Туди, де мряка пеленає ранкам сиву даль.
Де смуток заплітає відблиск бабиного літа,
Обцаси стерли вже свою ходу, на жаль,
Де в просинь дивиться земля, скупим теплом зігріта,
А жовтень досі гордо носить пектораль.

Вересень 2024

ОСЕНЕ...

Я торкаюсь майже небокраю,
Знов лечу до тебе, мов листок,
Ти, як завше, йдеш до свого раю,
В мою душу лагодиш місток.
Цих дощів завіса нескінченна
Криє глянцем серця мого путь.
Я твоя одвічна полонена,
Дні збираю в жмені, наче ртуть.
Може десь колись біля причалу
Ти мене зустрінеш й два квитки
Ми візьмемо й рушимо з вокзалу,
І щасливі разом будем я і ти.

Жовтень 2024

ОСЕНЕ, ОСЕНЕ...

Мені так добре з тобою, осене. Ти така моя, моя...
Ідеш навшпиньки по прим'ятій траві, а відчайдушні про-
мені бавляться твоїми рудими локонами, спадають по
розцяцькованій одежі та ховаються до великих кишень.
Твої прохолодні ранки та сльотаві дні змушують і мене
шукати тепло на дні своїх картатих кишень. Ти єдина
пора, яка проходить через моє серце. Твої рукотворні
принади неповторні, як і ти сама, осене.

Ти розгубила свої лелітки у хризантемному цвітінні,
не пожаліла оксамиту чорнобривцям та додала глянцею
гостродзьобим жоржинам. Тільки ти можеш кутати ран-
ки в сувої молочних туманів, в полудень в'язати мере-
живо з ниток бабиного літа, засвітити сутінки, а вечором

дістати з креденса улюблену кружку та заварити найсмачніше какао.

Осене, осене... Як я люблю твою неспішність, яка потає у вечірніх димах, іржаву хурделицю та кострубаті хмари у глибокій просені. Люблю твій помах пензля у пасмах мого волосся, руду сумочку через плече та, навіть, за апельсинові таблетки від захриплого горла на її дні, я все одно тебе люблю.

Люблю іти поміж розтрісканих, колючих їжаків та ностальгічно згадувати шкільні роки моїх синів, коли вони приносили повні кишені глянцевих каштанів, і ми сім'єю недільного дня влаштовували гру з ними. Я ще досі бережу один з них, як згадку про ті часи, коли осінь ще ходила до школи.

Люблю шурхіт опалого листа біля нашої дерев'яної церковці, де кожен опалий листок, ніби лист від самого Бога з безкінечним його змістом. Воно, настояне на ранішньому тумані та голосі старої дзвіниці, чіпляється до черевик.

Люблю твоє літепло, що ніжно торкається моїх щік, а згодом поволі лізе за пазуху, створюючи такий комфорт, з якого не хочеться вибиратися.

Люблю тебе тоді, коли ти дозріваєш у променях сонця. Зрію і я у твоєму часопліні, осене.

Жовтень 2024

МОВО МОГО НАРОДУ

Мово мого народу,
Ти проростала крізь терня,
Мово козацького роду,
Хліба насущного зерна.

Ти проступала крізь роки,
Йшла, мов по мінному полю,
Тобою писали пророки,
Тобі здобували волю.
Мово, моя скарбнице,
Як тобі зараз, рідна?
Досвітніх вогнів зірнице,
Ти свого імені гідна.
Мово, одвічна мріє,
Роду міцне коріння,
Той, хто тебе леліє,
Матиме благословіння.

Жовтень 2024

* * *

Залишилось, осене, до зими півкроку,
Зашкарублі капці стишують ходу,
Ти в цей світ приходиш, як завжди, нівроку,
А відходиш тихо в грудня на виду.
Погніздила зорі ген на видноколі,
Та, по праву, взяла свій належний час,
Календар порожній, було днів доволі,
Що німою тишею розпинали нас.
Дибаш помалу в сиве надвечір'я,
Десь підперезала затяжні дощі.
Пробігає смуток через те подвір'я,
Де ще вчора вишні міряли плащі.
Заховала в коси сивину печальну,
Розгубила листя золотих декад.
Залиши по собі ниточку прощальну,
Нею позшиває рани листопад.

Листопад 2024

* * *

Останній день. Ти невблаганна.
За вітром шмигнула увись.
Осанна, осене, осанна!
Ми ще зустрінемося колись.
Усе відбулось даремно:
Життя набуло інший зміст,
Так листопадово і щемно
Ти відійшла в різдвяний піст.
А що там далі, що там далі?
Життя біжить по циферблату,
Жорнує впевнено педалі
І день за днем міняє дату.
Ти поспішила в закулісся,
Така проста і незрадлива,
Ще навіть грудень не вознісся,
А світ в очікуванні дива.

Листопад 2024

* * *

Снігом, снігом на втрачені долі
Сипле вкотре холодна зима,
Він лишив на хресті свої болі,
Тільки схлипує тиша німа.
Тут одвічні метуть хуртовини,
Час розбився на «до» і «після»,
Роз'їдають нутро провини,
Серце крає скорботна пісня.
Б'ється думка в гіркому мовчанні,
Білий ангел зібрався йти,
Він не винен у цьому стражданні,
Нащо, доле, їм тешеш хрести?

Грудень 2024

* * *

Скрадається думка, що світ отруївся,
Напившись отрути із власних долонь.
Чи смак гіркоти ще йому не приївся?
Чи якимось звикається з часом, либонь?
І наче безодня, а страх розчинився,
І стали все важчі і важчі хрести,
Непроханий біль так полинно прижився,
Не дай йому, Боже, в твій люд прорости.
Обірвані дати — порожні набої,
Так пишеться кров'ю новий календар.
Здригнулась земля. У страшному двобої
Хтось янголом білим торкнувся до хмар.

Січень 2025

* * *

Не шукай причини, що це сіре небо
І холодний лютий знов за ворітьми,
Адже все в природі пережити треба,
Щоб пізнати світло серед стін пільми.
Щоб сповна відчути, як сади півсонні
П'ють життя поволі із самих глибин,
Як нуртує вперто пагін на осонні,
Як несе надію до самих вершин.
Як весна крадеться тихо на зарінок,
Вицвілий за зиму, мов вчорашній день,
Як нам час малює вже новий відтінок,
І ховає лютий зиму до кишень.
Як до цього світу просяться нарциси,
Полохливим зайцем зиркають крізь сон,
Як зими окраєць до весни-актриси
День за днем здається у її полон.

Лютий 2025

ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 29.08.1946 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет, журналіст, член НСПУ та НСЖУ. Автор 19 поетичних збірок. Лауреат літературних премій імені Василя Стефаника, Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки та Павла Добрянського. Переможець конкурсу «Краща книга Прикарпаття» (2022, 2024). Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№19 - №33).

*

*

*

Знову ступили в Новий рік –
Хтось відійшов, а хтось прилинув,
Й на заячий маленький скік
Стає вже довша кожна днина.
Вночі морозить – все ж зима,
А на світанку сонця бублик
Несе ще пригорщі тепла
Й прогноз на потім втішний в «ґуглі».
А десь ракет зловісний гук
Й «шахеда», наче мотокоси,
І засівальник – мій правнук
У віншуванні небо просить:
«Дай, Боже, миру й гараздів,
Дай благодаті в кожную хату
І поверни з війни синів
До матерів колядувати...»

Знову ступили в Новий рік –
А що таїться за туманом?
Чи в гріб орди заб'ємо «цьвик»,
Чи нам ще тішитись зарано?

02.01.2025

* * *

Немов осиротів мій Львів,
Армійський друг його покинув,
В країну мрій і міражів
Сріблястим лайнером полинув.
З собою взяв лиш лабрадора,
Що з ним самотність розділяв,
І біль стискала серце хворе,
Як своє місто залишав.
Чи ще зустрінемось? Не знаю –
Світ неспокійний і лихий,
А в Штатах донечки чекають,
Бо тато рідний й дорогий...
Недавно подзвонив під вечір,
Вигулював в Нью-Йорку пса,
Сказав, що там також, до речі,
За гроші хліб і ковбаса.
Що мир і благодать в країні,
Що з псярниками подружив...
А в Львові знов сирени нині
Й ракети вибух прогрімів!

01.01.2025

*

*

*

Від неї пахло яблуком зимовим
І димом із смерекових дровець.
Немов причинна, у неділю знову
Фату вдягнула, наче під вінець.
Вже й люди дивуватись перестали,
Коли у білім платті йшла селом.
А дівчина коханого чекала
Й фата світилася, як місяць, над чолом.
Не вірила, що милий не прилине
І не пригорне знову, як колись.
А він в бою із ворогом загинув
І птахом злинув у небесну вись.
Тоді їх іще кіборгами звали,
А в пам'яті – аеропорту жах.
Як мало залишилося, як мало
Залізних хлопців з вірою в очах...
Від неї пахло яблуком зимовим,
В зіницях біль й задуми таїна...
Болить душа, як чую, що десь знову
Забрала нареченого війна.

30.12.2024

ЗІ СПОГАДІВ

А дні прискорюють свій біг,
В полоні хмар зоря різдвяна,
І доїдають перший сніг
Настирливі дощі й тумани.

У темних вікнах – біль очей,
Сирени виють, як шалені.
О скільки днів, скільки ночей
Лютує ворог навіжений.
Руїни й сльози матерів,
Ще юні хлопці в домовинах,
Такий дарунок від «братів»
За свою щедрість маєм нині.
Біснується в кремлі тиран,
Огидний гном, на мозок хворий,
Та уже місяць-отаман
В похід збирає ясні зорі...
А дні прискорюють свій біг,
Різдво святкуєм, як в Європі,
І, мов причастя, білий сніг
На віях воїнів в окопах.

29.12.2022

РІЗДВО В БЛІНДАЖІ

Фольгою місяць у різдвяну ніч,
Мороз скрипить зубами крижаними,
А ти бійця в різдвяну ніч не клич
Колядувати в теплій хаті нині.
Він у сирім холоднім бліндажі,
Де лиш «буржуйка»-піч палає жаром,
На кулями засіяній межі
Колядку заспіває під гітару.
І побратими той святій мотив
Підхоплять легко – кожен, як уміє,
Тут непотрібно особливих слів,
Тут Божа ласка щире серце гріє.

Міцніє сила й віра у ту мить,
І дух гартується, «що рве до бою».
Колядка птахом зраненим летить
Понад кривавим простирадлом поля.
І падають на землю небеса,
Покраяні гарматами, мов ралом.
Різдвяної мелодії краса,
Водно вкраїнські душі поєднала.

26.12.2024

* * *

Якщо втома серце скаменить
І обсядуть клопоти джмелями,
Як веселку щастя в одну мить
Чорними затьмарить кольорами,
Не насуплюй брови, як кожух,
І не лускай із очей громи —
Це в житті лише маленький пруг,
Доля випробовує на злами.
Завтра знову сонячний човен
Попливе по голубому плесі,
Й серед тисячі чужих імен
І твоє надіями воскресне.
Хтось промовить ті святі слова,
Що у серці забринять піснями,
І веселка радості жива
Світлими заграє кольорами.
Якщо втома серце скаменить
І обсядуть клопоти джмелями,
Не журися, все перешумить,
Як весняні грози над полями.

29.12.2024

ЗІ СПОГАДІВ

Коли небо зоряну кладку
Прокладало на землю різдвяну,
Уві сні я почув колядку,
Що співала колись моя мама.
У ті дні снігові завірюхи
Замітали хатину до стріх,
Я колядку мамину слухав
І до ранку заснути не міг.
А під ранок дрімота на вії
Прилягала, мов неба крило,
І приходила Діва-Марія
Й цілувала мене у чоло.
Той цілунок й колядка первісна,
Мов знамення Господнього знак,
В моїм серці живе, як пісня,
Що її не забути ніяк.
Коли небо зоряну кладку
На Різдво знову стелить до ніг,
У душі оживає колядка –
Материнський святий оберіг.

ВІНШУВАННЯ

Віншую Вас, люди ґречні,
Із Різдвом Христовим,
Аби в будні й дні святечні
Жили у любові.
Аби мали скільки баксів,
Як у Гейтса Біла,
Щоб в сім'ї не було плакси
Й серце не боліло.
Най вам плодиться худібка
І жук не їсть бульбу,
Аби вашу файну дівку
Повели до шлюбу.
Аби мали хліб і сало,
Повні слойки меду,
Аби вам лиш бракувало
Печеного леду.
Най добро вам прибуває,
Як вода в джерелах,
Будьте, люди, гонорові –
Щирі і веселі.
Аби вороги прокляті
Згинули до року,
Й запанує в кожній хаті
Мир, добро і спокій.
Най колядки наші давні
На весь світ лунають,
Віншую Вас, люди славні,
Христос ся рождає!

ВІНТОНЯК ДМИТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 23.10.1967 року в селищі Печеніжин на Коломийщині, де і проживає. Член обласного літературного товариства «Об'єднані словом», Товариства письменників і журналістів імені Івана Франка та учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16 - №32). Друкувався в проєкті «Палітра Муз» при газеті «Вільний голос», в журналі «Літературна Коломия» й альманасі «Окрилені Музою», у вижницькому журналі «Німчич». Учасник телерадіопроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (07.09.2023). Лауреат літературної премії імені Леся Гринюка.

* * *

Обійми! Обійми мене, осене!
Та не холодом ранків тривожних.
Обійми! Та не свистом крилатих ракет.
А світанком з небесною просинню,
Де життя пише мирний сюжет.

Закружляй! Закружляй мене, осене!
Та не в вирі смертельних боїв.
Закружляй, де не чути голошення,
Серед листя, що мов позолочене,
Вітерцем між казкових гаїв.

Поведи! Поведи мене, осене!
Та не стежкою мінних полів.
Поведи! Де отави покошені,
Не сльозами, россою все зрошене,
У час мріями сповнених днів...

* * *

Небо над нами сяє зірницями,
Чи то сигналять нам інші світи,
В мріях злітаємо високо птицями,
З прагненням вічним сягнуть висоти.

І ті слова, що вже стали пророчими,
Десь забуваємо. А потім крильми,
Що спалені світлом у зоряній славі,
Надію спасіння шукаємо ми.

А небо вабить диво-зірницями,
Чи кличуть в гості нас дивосвіти,
Сили би духу – літали би птицями,
Страх же примушує тільки повзти.

Та всі слова, що не стали пророчими,
Теж від помилок нас не вберегли,
Мрії розгублені, що були творчими,
Шукати їх марно, як в сіні ігли.

Небо все те. Сяє зореузорами.
Гаптує звабливо нам зоряний шлях.
Ширяти птицями нам над просторами!
Чомусь ми застрягли у вічних боях...

* * *

Душі не зодягнуть в одержу,
Її нагою, може й не збагнеш,
Лише сльоза гасить пожежу
У серці, де любов без меж.

Як найрідніший вдарить в спину
Й здається сил немає йти,
Ти збережи в собі людину
Та рух продовжуй до мети.

Назад уже не озирайся,
Тягар образи не неси
І через біль завжди всміхайся,
Знай, в кожного свої хрести.

Усе дається нам під силу,
Потрібно лиш здолати страх,
Той, що несе, завжди сильніший
Від тих, що носим на руках.

Тому — ніколи не здавайся,
Цінуй чужу, хоч не збагнеш,
Душі не зодягнуть в одержу,
Це знаю я, Ти знаєш теж...

* * *

Все, що розбите, так вже не складеться,
Де зрада є, там вірності не жди,
Хто втік від тебе, іншим не вернеться,
Рубці від ран у серці назавжди.

Ти не чекай ніколи в світі дива,
Його щоб мати, сам собі твори,
Живи завжди лиш чесно та правдиво
І посміхнеться Бог тобі згори.

Життя просте і в той же час загадка,
Та нездоланного у світі цім нема,

Як слухати порад людей зрадливих,
Почуй же тишу, що завжди німа.

І не шукай у гамірному місті
Душі розради – її там теж нема!
Лише в полях, у горах, серед лісу
Блаженство духу завжди обійма...

*

*

*

Під ковдрою білого снігу
Нічка лягла спочивати,
Сніжинки грайливо й уміло
Кружляють в танку біля хати.
Мороз на вікні малює
Свої дивовижні узори,
Таким би хотілось, чистим,
Прикрити всесвітнє горе.
Хотілося, щоби додому
Вернулись живі солдати,
Змінив аби сміх дитячий
Гуркіт убивці-гармати.
Щоб знову писалась щаслива
Сторінка життєвої книги.
Хотілося дуже. А ранок
Витав між сніжинок мрійливих...

*

*

*

Обіймає думки мої
Тиша у цьому світанні,
А у них пропливають
Секунди, дні і роки,

Де змішалось все:
Зустрічі і розставання,
Холод прямо у серце
І тепло від чиеїсь руки.

Обіймає думки мої
Спогад у цьому світанні,
А у ньому життя все:
Сестри, брати і батьки,
Де полонять нас мрії,
Наївні такі сподівання.
Ми плече-у-плече ще,
І, здавалося, що на віки.

Мчить життя так шалено,
Його темпу нам не спинити.
День — листок календарний,
Відірваний у небуття,
Обіймає думки мої,
Тиша нового світання,
А в ній смуток за часом,
У який вже нема вороття...

* * *

Мислями мислимо. Мисленно, мисленно.
Ніби багаті думками ми чистими,
Вчимо всіх долати життєву дорогу,
Так ніби все знаємо краще за Бога,
Неначе цей Всесвіт самі ми створили,
Усе, що у ньому: планети й світила,

Маленьку комашку й велику тварину
І врешті людину — себе, як вершину.
Закони до всього оцього додали,
Час, швидкість і рух та всьому інтервали.
Усе на словах у нас чітко і просто.
То чом недосяжний нам Космосу простір?

* * *

У кожного в житті своя дорога.
Вона у кожного із нас є непроста.
Скажи мені, а чи ти віриш в Бога?
Готовий чи пройти шляхом Христа?

Чи зможеш, ти скажи, сидіти за столом,
Ділити хліб, чи разом пити каву,
Із тим, вже знаючи, що крикне: «Розіпни!»
Тебе, а не розбійника Варраву.

А чи зумієш ти, дорогою ганьби,
Усмішку щиру дарувати людям,
Котрі втоптали в бруд твоє ім'я
За гріш поганий, як колись Іуда.

Чи понесеш отой тяженний хрест,
Коли душа і тіло все у ранах
І ти ще молодий, а віддаєш життя,
Щоб інші завтра стріли новий ранок.

У кожного в житті своя дорога.
Вона у кожного із нас є непроста.
Йдучи по ній, ти пам'ятай про Бога,
Повір, твій шлях є легшим, ніж в Христа...

ГАВРИЛЮК ІВАН МИХАЙЛОВИЧ

Народився 16.06.1957 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Київ. Поет, письменник, хімік, кандидат хімічних наук. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№33).

* * *

Колись тобі захочеться прийти,
давно забуту пригадавши тему,
й одну, без пари, білу хризантему
сюди в пакеті з дому принести.

І подумки звернутися на «ти»,
чого ніколи досі не робила,
сказати:

— Ні, я все ж тебе любила,
хай трішечки, хай так, як я могла,—
в душі я ще школяркою була,
й життя мене змивало океаном,
а ти поблизу вибухнув вулканом
з якогось неземного джерела.

А я такого зовсім не чекала,
я розгубилась, а тому й не знала,
чого шукати між твоїх рядків.

А ти нічого, власне, й не хотів...

Не так — нічого ти

не домагався,

хіба що зрозуміти намагався,
а я мовчала... Ти мені пробач,
я аж тепер помітила твій плач,

коли й мені намалювався вечір.
Ти доживав, на жаль, у порожнечі...
Ні, знов не так – летів собі навскач –
мій абсолютно безголовий вершник.
І все ж таки – ти був у мене перший,
кому тепер я вдячна за любов
й за вірші, що були лише для мене...
Поглянь: усе цвіте, і все зелене,
і я колись прийду до тебе знов –
в твоє нікуди і в твоє нізвідки,
щоб пелюстками однієї квітки
засвідчити прихильність... і любов.

*

*

*

Я бреду безлюдним містом
десь між північчю і ранком,
і бринить у серці пісня,
мила дівчинко (Оксанко).
Розминулись ми з тобою,
та не в просторі — на ріки.
До вокзалу із журбою
глухо скочуються кроки.
До вокзалу із журбою
шкандибає серце горде:
розминулись ми з тобою —
ось які у нім акорди.
Позакутувались люди
в ковдри, пледи і перини,
а довкола дзеркалами
неосвітлені вітрини.
Спить моє щербате щастя
на поживклому папері,

тільки серце стука часто
в тишу ночі, наче в двері.

* * *

Щось трапилось. Щось увійшло навшпиньки
в мої звичайні безтурботні будні.
Так проникає ранок крізь квартиру,
ледь-ледь гойднувши плетивом гардини,
ледь-ледь торкнувшись теплої щоки
і зовсім трішки прочинивши двері,
які ведуть аж на задвірки пам'яті.
Щось трапилось. Наблизилось. Зігріло
далекий невідомий континент,
впродовж століть вмурований у кригу
й приречений на сиве забуття.
І непомітно розтопився лід,
і ось уже зазеленіли схили,
й постав оазис посеред зими —
там, за дверима, на задвірках пам'яті.
Щось трапилось. Безбарвна заметіль
колишніх днів, розвіяних світами
й, здавалося, забутих назавжди, —
вона неначе трішки розступилась,
вона відкрила дивний той оазис
і димом недалекого багаття
проникла з-за прочинених дверей —
з тих запилюжених задвірків пам'яті.

* * *

На мене чекають дороги далекі —
Побачити все, досягнути, обняти.
Летить моя думка, долає парсеки,

А тіло не може її наздогнати.
Покрив автостраду туман пеленою
(Ну як мені вийти з цього протиріччя?),
З'єднались дерева і стали стіною,
Й летять камінці з-під коліс на узбіччя.
Летить моя думка до світла й до Бога,
До Істини рветься нестримно і вільно.
Ляга під колеса розбита дорога:
Під повну потужність — повільно-повільно.

ЗОЗУЛЯ

Quosque tandem, Catillina,
abutere patientia nostra?

Коли життя мені ліпило дулю,
або ж і дві виліплювало, може, —
тоді не слухав я оту зозулю:
була мені, мов радіо вороже.
Але часи взяли собі й змінились,
і вже на вікнах заржавіли ґрати.
Невже це ти, зозуле, не стомилась
чужу брехню навпомацки кувати?
Вже майже розвалилася в'язниця,
над світом небо крила розпростерло.
Отямся ти, зозуле, схаменися,
не куй літа тому, що вже померло.
Нове життя — новий потрібен відлік,
але, здається, спить твоє сумління...
Оце візьму та й дам тобі навідліг —
занадто випробовуєш терпіння.

ПОРИ РОКУ

Можливо, ти колись мені зіграєш на піаніно.

Пальчики твої,
мов пташенята в першому польоті,
стривожать душі ніжних срібних струн
й мою стривожать-перевернуть душу...
Війне в кімнаті жовтий листопад,
закрутить листям жовтим по дорогах —
і зазирне в покинуту шпаківню
холодний вітер...

Біла заметіль позамітає гори і долини,
поля й ліси, і плетиво доріг;
а в теплій-теплій дерев'яній хаті,
що синьооко дивиться на світ,
в обіймах звичайнісінької печі,
у танці дивнім, в самозабутті
так весело кружлятиме багаття,
підморгуючи хлопчику малому.
І спатиме котисько на лежанці,
про щось своє муркочучи...

Впаде
важка бурулька кубком кришталевим —
і тисяча осколків найдрібніших
засяють раптом квітами в траві
на подив жовтодзьобим пташенятм,
що відкривають світ з вікна шпаківні,
готуючись до першого польоту...
А поки що розтане, віддзвенить
дзвіночками колосся стигле літо,
і пожовтіє листя у садах,
і знов шпаки задивляться у вирій,
і знову я до тебе підійду
з проханням, щоби ти мені зіграла на піаніно.

* * *

Зустріне бджілка квітку чарівну.
Зустріне літо всміхнену весну.
Погідний день прийде на місце ночі.
З любов'ю хтось подивиться у очі,
щоб в інший сон покликати зі сну.
Закличе небо зірку у політ.
Запахне медом липи дивоцвіт.
Змахнуть крильми уперше пташенята.
Допитливі дитячі оченята
із подивом відчиняться у світ.
Полине серце у блакитну вись,
де наші долі так переплелись,
і золотом наповниться колосся...
Але щоби пророцтво це збулося –
мені з любов'ю в очі подивись.

* * *

Намалюй мені дім на розпутті ночей,
щоби кольору був він твоїх же очей,
щоби стіни його зберігали тепло,
щоб в кімнатах його завше світло було,
щоб стояв на вершині земної краси,
щоб лунали у ньому дітей голоси,
щоби був він житлом для любові й добра,
щоб весняна у ньому спинилась пора,
щоби добре було тут тобі і мені,
щоб писалися вірші й співались пісні,
щоби тут не боялись ми жодних «чого?»
— Намалюй мені дім — я збудую його.

ГАВРИЛЮК МИХАЙЛО МИХАЙЛОВИЧ

Народився 11.08.2004 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Студент 4 курсу юридичного факультету Львівського Національного університету імені Івана Франка. Письменник-початківець, пише вірші, поеми, п'єси, оповідання, філософські твори; захоплюється образотворчим мистецтвом і музикою. Автор поетичної збірки «Орфеєві струни». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№33).

РОМАНТИЧНИЙ САД

Ромашки симфонію грали,
Зринали з густої трави,
Турботи, ображені, мали
Від кульбаби і від кропиви.
Тюльпани безмовно зоріли
Печаллю та ніжним вогнем,
Від подувів леготу мліли,
Від нього і мали проблем.
Гортензія, пані весняна,
Із повними честі очима
З безмовністю меридіана
Ішла в капелюшку, незрима.
Чарівна княжна орхідея
Не вміла безмовно кохати,
Хоч он-де вінчанців алея –
Та лишалося тільки зітхати.

А роза, розвінчана жалем
І повна по вінця тепла,
Хилилася жестом недбалим –
Царівною саду була.

19.12.2024

ПАСТОРАЛЬ

Якби глазурні кучері хмарин
Мені вінком весняним усміхнулись,
Коли б мої чуття у днях забулись
На роздоріжжях мрійних полонин,
Коли б я, мов пастух, природу славив,
І вік не знав про слово, крім пісень,
Що вечорниці творять в трудовень,
І серце у простих турботах звабив,
І це було би диво від природи –
Я вік би не повірив, що таке
Явитись може із чиєїсь вроди.
Я не чекав кохання вже, яке
Дало би срібла трепетної згоди,
Твоя ж розмова – золото п'янке.

14.12.2024

МАЙСЬКА ПІСНЯ

Блакитними крилами озера снів
До мене кохання мовить,
І кокони милих непам'ятних слів
Під гіллям близенько плодить.
Я йду беріжечком і серце ховаю,
І як чинити – не знаю.

Для чого таким шепотінням весни
Мені ти цілунки слала?
Чи ти, чарівнице, не знала тони,
Що на волі вітрів залишала?
З тремтінням, мов скеля, той став споглядаю
І думаю, як я кохаю.

З молитвою й болем той камінь важкий
На серце моє обернувся:
Завмріння. Мовчання. І усміх малий
Знайшовся, а я – незчувся.
І холод. Весна. І я повен журбою:
Лиш подув: «Не буду з тобою».

І знову на березі скеля стоїть,
Та це вже ніяка не скеля,
А зоряне небо на хвилях маїть,
Велика зоряна стеля.
Я йду беріжечком і ледь промовляю:
«Як я тебе кохаю!»

19.12.2024

* * *

Під тінявим тихим віконцем
Співала пташина пісень,
І стала невидимим сонцем
Для того, хто ледь бачив день.
Співала і ніжно, і сумно,
І весело, й дружньо співала,
І так нарочито й задумно,

Що зболене серце скоряла.
І наче замріяне море,
Що ледве цілує світанок,
Душі неподілене горе
Прийняло пологий серпанок.
В мені так акордно заграло
Пилючне старе піаніно –
Та пташку безвинну злякало:
І ноти – гуркуць! – на коліно...
Я знов їх поклав на пюпітрі
І руки до клавіш підніс –
Та жаль залунав у повітрі,
До милої пташки у ліс.

20.12.2024

* * *

Художник в тісному мансарді
Плекав павутиною музу
І тінню моливсь алебарді
Не рвати небесну ту блузу.
Він бачив одвічні серпанки,
Блакитного потягу крила,
Сюртук і лозисті альтанки,
Що вдержати ледь чи є сила.
А поряд грайливо кохана
Рутинне рядно вистилала,
Беззбройно, мов наймиця в пана,
Турботи слізьми вимивала.
І скільки не мала бажання –
Зайняла держець павутини,

І як не тремтіло кохання –
Зірвала натхнення хвилини.
Як ангел з журби помирає,
Схилившись від мук і безсоння,
Ця світла дівчина зітхає,
Опершись на підвіконня.
Хто ноту дослухати зможе,
Хто зміряє глиб океану,
Коли ти, мистецтва вельможе,
Безвинно образив кохану?
З'їжачилась в пензлі щетина,
І фарба не мала відваги –
А мертва убивча причина
У сажу впряла зорестяги.
Померла душа молодіє –
Та зорі не сяють. Нема.
Сівач десь віддалено сіє,
А всюди відмерзла зима.
Я вмер – але жили ще тягне –
Не Бог – але що ж це за тінь?
Мов геній, явитися прагне
В розкошах багряних одінь.
Завмерла жива одіссея,
Бо жалісно меркне свіча,
У магмі страшенній Помпея,
Розрадо, рятуй втікача...
Не вму я, не вму... Задихаюсь...
Не вму я, не вму я, не вму...
Безумно, нездержно караюсь,
Мов граю невігідну гру.
Нічого вже пензель не мовив,
А грань не могла догоріти –

Пугач де-не-де лихословив,
Та стало потрохи весніти:
Кохана до нього озвалась,
І двоє пішли магістраллю,
І речі собою назвались,
Душа розповілась скрижаллю.
Якою б зимою не тліти
На радість осіннім дощам –
Як добре весною радіти
На волю єдину літам.

24.12.2024

*

*

*

Божя Мати явилась у храмі
У якійсь нерозгаданій драмі
В одінні простої жінки
На якомусь життєвому зламі,
Своїї проте поведінки.
Вона від туги помирала,
Що образ людини набрала:
Їй треба було поступитись,
Щоб знати, хто йде їй вклонитись.
Не треба про те і писати,
Що встигло її таврувати,
Як серце, легке бути голим,
Наповнилось лютим боєм.
Пішла вона в тінь за колону,
Ледь держачи таїни запону –
Не встиг і ніхто роздивитись –
І щезла, щоб вік не явитись.

...А як би ж очима відкрити
Мільйони років безмовних
І хвилию нечисть розбити,
І міряти оком безкровних...
Небесна ж натура не в силах
Розвіяти таїни запону –
Тому лиш замріло на крилах:
«Дивіться на мертву ікону».

* * *

Затишений саде,
Сніг, іній із гілля осип:
Хай зрана з туманом осяде,
Та розвій злотокучері лип,
Замрійся, не бійся
Дивитись у зоряну даль –
Бо фаунські очі з-за плоту обійстя
Тебе, вже забутий, змарнілий,
Не кинуть в жалючу печаль,
Від ясних жаринок, де гонор осілий
Чи жалість вертка,
Тобі, як велося, не буде вже мука гірка.
Радій! Оновися!
І сльози з долонь розвій –
Тобі вони гордістю стануть
У ранках чарівних та ночах вільних завій,
А сумніви білі розтануть,
Від світлого неба кануть...

27.12.2024

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, мешканка сусіднього села Сопів. Майстриня крою та шиття. Пише вірші з дитинства. Авторка двох поетичних збірок: «Душа вже не болить» і «Щастя любить тишу». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №33).

ЯК ТО КОЛИСЬ БУЛО

(Частково використано місцевий діалект)

* * *

Колись люди чужу працю дуже шанували,
Як заходили до хати, все сі роззували,
Дякували за гостину, чим би не гостили,
Тішилися, що їх ґазди в гості запросили.
Телефонів ше не було. В церкві сі здибали
І відразу коло церкви празничних скликали.
У вішите вбиралісі, не шукали вбори,
Діти завжди старалісі не піти до школи,
Купували когутики, м'ячик на резинці
І носили своє добро в прозорій торбинці.
І не було тогди сушів і м'ясної дошки,
Але люди на стіл клали усього потрошки:
Голубці в піч засували, підпалку і гуску,
Шинку, сало нарізали — хлопам на закуску.
Самогонку тогди лили в маленькі кілішки,
А на празники ходили в другі села пішки.

За померлих молилися, билися у груди
І згадували, які добрі були чіси й люди.
Тепер чіси змінилися. Вже не ході пішки.
Кудись з столів посчезали маленькі кілішки.
Вже давно нема на столах підпалки і качки,
Замість цвіклів хреном пахне лиш сухарик з пачки.
Завертають тоті суші — сиру рибу в роли,
А перед їдов, напевно, лиш сі баба моле.
Вже до столу накупили тарілки квадратні,
І канапки поробили такі делікатні,
Шо не знаєш, їх виделков чи руками брати,
А на столі заправляють готові салати.
Замість печива, в креманках, тірамісу носі,
Ну а хто не хоче їсти, другий раз не просі.
Жінки вже п'ють Амаретто, Вермут, Фраголіно,
А спідниці повбирали, шо видко коліно.
На них баби дивилися у церкві так скося,
Й ше на ту, шо прийшла в церкву, гет простоволоса.
Служба скоро сі кінчыї, збіжит три години,
Дуже добре, коли маєш багато родини.
Тож приходьте всі до церкви. У вівторок свято.
Буду рада, коли буде празничних багато.

29.09.2024

* * *

А осінь ходить ще у легких тапках,
В садах фарбує листя в багрянЕць,
Збирає запізнілі стиглі ябка
І бережно складає в козубець.
Зимою ще додасть до них кориці,
З духмяним медом в тісті запече...
Їй вже дощі змочили край спідниці,

І теплу шаль поклав хтось на плече.
Немов хотів ще трішечки зігріти,
Вона ж, знай, дофарбовує листки.
Їй жовтень ще дарує ніжні квіти,
А листопад забронював квітки...
Поети їй присвячували оди,
Вітер закохано свої пісні співав,
Лиш вересень ніяковів від вроди
Й при зустрічі їй руки цілував.
Вона сміялась дзвінко, як дівчисько,
Мереживо плела із павутин,
Гарбуз-бешкетник, мов малий хлопчисько,
Услід за нею видерся на тин.
Вона ж ще більше розпустила коси,
Лукаво мружить очі між гілок,
Але вже вранці примерзають роси,
І з кожним днем зима ближче на крок.

24.10.2024

*

*

*

Старий священник доживав свій вік
В хатині, що тулилась біля храму.
Вже немічний, старенький чоловік,
Щоранку відкривав церковну браму.
Він брав до рук найбільшого ключа,
Скрипів замОк, завіси скрекотали...
Все згадував себе малим хлопчам,
Як йшов до храму — крила виростали.
Тут забував усі свої жалі,
У храмі забувалась вся тривога,
Роки несли у вирій журавлі,
А він молився й завжди славив Бога.

До нього ніс усе: і жаль, і сміх,
Пройшла в розмові не одна година,
Сповідував йому щоденний гріх,
Схиляв в покуті голову й коліна.
Казали діти: в місто заберуть,
Онуки кликали, щоб віку доживати,
А він всміхався: «Як із храмом быть?
Хто буде вранці браму відкривати?
В мале село не хочуть йти Отці,
Хоч в кожному храмі те саме причастя...»
Ключі дзвеніли в змученій руці,
Сходились люди — це для нього щастя.
Моливсь за кожного, а кожен за своє,
Просив лиш сили відкривати браму.
Спасеться кожен, в кого віра є!
І в кого серце проситься до храму.

10.12.2024

РІЗДВО

Прийшло Різдво в велику хату
В куточку стало і чекає,
У хаті так кімнат багато,
В яку з них увійти, не знає.
В одній з кімнат, де стіл з диваном,
Почув він голос: «Так, я знаю,
Різдво — це не за планом.
Я й так нічого не встигаю».
Пройшло ще далі до кімнати,
Де все гірляндами так сяє.
— Кутю не буду готувати,
Багато часу забирає,
Я все замовила завчасу,

Усе найкраще вибирала.
12 страв? Усі без м'яса?
Не знаю, я не врахувала,
А далі сходами підняти
Уже Різдву очей не сила.
— І з вами йти колядувати?
Не знаю, я таке не вчила.
Отак від хати і до хати?
За 20 грн ? Ти жартуєш?
Прийдеш до мене в комп пограти,
Потім, коли поколядуєш.
Пішло Різдво, впустивши очі,
Свята в цій хаті не потрібні.
А чудо ж вже цієї ночі —
Так забрело туди, де бідні.
Зібрались діти біля столу,
Вечерю мати готувала,
За сіном батько йшов в стодолу,
А доня — страви рахувала.
— Лиш 10, мамо, сіль забули.
— І ще пампушки біля печі,
Неси сюди! Різдво відчуло,
Воно потрібно цій малечі.
Тут вже давно Різдво чекають,
Он Дідуха в куток поклали,
Христа в колядках прославляють,
Всі разом до молитви стали.
Різдво прийде у кожную хату,
Де всі сідають до вечері,
У кожную: бідну і багату,
Відкрийте тільки серце й двері.

24.12.2024

Я З ТОГО ЧАСУ...

Я з того часу, де блукає казка
Десь на горищі, між старих плащів,
Де ціняться любов, повага, ласка,
Й скриплять дуби від старості й вітрів.
Де за столом розказують про Бога
І моляться увечері разом,
Де між полями змійкою дорога,
А все життя здається дивним сном.
Я з тих часів, де мальви біля саду,
Де батько вранці з трав збивав росу,
Де завжди мами слухали пораду
І заплітали квіти у косу.
Я з того світу, де цінили вроду,
А на весілля — вбрані калачі,
Ніхто не каламутив марно воду,
І завжди смачно пахло із печі.
Де ще вночі блукає завірюха,
В щоденник двійка — то страшна біда,
І де у тата в шапці мерзнуть вуха,
А мама ще щаслива й молода.
Я з тих часів, де все на світі знають,
Де розуміли один одного без слів,
А мої сни і досі там блукають
Десь на горищі, між старих плащів.

01.02.2025

ІСТОРІЯ ОДНОГО ПЛАЩА

Плащ купили татові до школи,
Десь у класі шостому, мабуть.
От тепер ми знаємо, відколи
Розпочався довгий його путь.

Ще новий, із біркою, красивий,
Ну, найкращий на усе село.
Був тоді і тато, й плащ щасливий,
Бо ніде такого не було.
Роздивлявся плащик на всі боки,
Описати бракувало слів,
Тішився приблизно десь два роки,
А ще три — носити не хотів.
Але цим йому не керувати,
Закінчили школу разом, вдвох,
Тато пішов далі поступати,
Плащик перебрався з хати в льох.
Баба одягала до корови,
Брала із собою в пастухи,
Був уже не дуже гоноровий,
Бо таки зносився за роки.
Вже й на поле перестали брати,
Геть уже зносились комірці,
Дідо став ним брагу накривати
У старім, великім баняці.
Потім знову винесли із хати,
Десь уже згубився ремінець,
Вже став плащ тоді собі гадати,
Що аж тут прийшов йому кінець.
Але його взяли за підлок,
Знов понесли далі до хліва,
І туди поклали, де одвірок
До дверей чомусь не приставав.
Вже давно померли ті всі люди,
Швидко так, але хтозна чому?
Перебрався плащ із псом до буди,
Там послужить трохи ще й йому.

02.02.2025

РОЗСИПАВ ВЕЧІР ЗОРІ

Розсипав Вечір зорі, ненавмисно.
Збирав у кошик. Прохудилось дно.
Вони висять на небі, мов намисто,
І заглядають нишком у вікно.
А деякі сховалися за хмари
І грають в піжмурки із місяцем. Дива.
Коли приходить Вечір — всюди чари,
І навіває страх стара сова.
А на горищі човгають чоботи,
Зітхає важко скриня у кутку,
Павук снує, не може без роботи,
Сріблясту павутину претонку.
Муркоче кіт старенький біля печі,
В якій уже давно вогонь погас...
Накине ніч туман собі на плечі,
Піде за обрій, відпочити час.

05.02.2025

ГОРОДНИЦЬКА-ІВАНЧУК ЯРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА

Народилася 30.03.1957 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1979 року живе і працює на Полтавщині. Заслужена вчителька України, поетеса, журналістка, краєзнавиця, авторка багатьох видань. Лавреатка літературних премій імені І. П. Котляревського та Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2014 року (№14 - №33).

ДАВНІЙ СПОГАД ПРО ГРУШІВ

Відколи пам'ятаю себе, відтоді гріє душу мальовниче запрутське село Грушів, що розкинулося на правому березі Пруту, облюбувавши невисоке зелене підгір'я. Спершись плечима на Стару Діброву, Теребіж та Кропивиське пасовище, Грушів на повні груди вдихає пахощі навколишніх лісів, милується квітучими луками в долині синьоогокого Пруту і, здається, замріяно задивляється на лівий берег ріки, на сріблясті бані корницької святині, що видніються вдалині, вбираючи всім своїм єством божественну пісню її церковних дзвонів.

Змалку разом з батьками і бабою Анною випадала нагода громадити сіно в Ялинці, де за давньою традицією був кавалок «дідового лісу», смакувати лісовими ягодами на Корневі, з нетерпінням чекати тієї благодат-

ної пори, коли запашне лісове зело привезуть додому і складатимуть в stodолі, щоб досхочу насолодитися пахощами квітучого різнотрав'я. В пору жовто-багряної осені тішилася красою осіннього лісу, збираючи жолуді та заготовляючи на зиму опале листя, яке фірою з «високими драбинами» перевозили через ріку додому.

Весною і літом Грушів запрошував всіх на «грибну гостину». Скільки грибних місць знав тато, який часто брав мене із собою на оте «тихе полювання», що називалося «йти в гриби»! Старий, але добротний, ровер легко долав стежки-дороги через луговину, зарінок, а я, мале чорнооке дівча, міцно тримаючись рученятами за кермо, зі страхом вдивлялася в безмежну глибіню ріки, доки тато хиткою підвісною кладкою переїжджав Прут. Мені здавалося, що Прут того літнього світанку, як і я, ще дрімав, стиха хлюпотів чистою, як сльоза, водою і ніжно котився хвилями в долину, залишаючи позаду, окутані сивим ранішнім туманом, гори...

Полегшено зітхала, коли ми з кладки нарешті звертали праворуч, кам'янистою дорогою на Грушів. Перед пагорбом, що вів вгору до села, зупинялися. Пригадую, тато завжди залишав ровер у дворі грушівського ґазди Граба. Далі росянистими стежками, милуючись потічками, ми повагом йшли до лісу. Тато знав грибні місця на Корневі, в Ялинці, в Дебрі, в Діброві, в Ясенівці та в інших грушівських урочищах, як свої п'ять пальців.

Крізь гілля пишних ялиць вже пробивалися перші сонячні промінці. Щедро скупані в гірській ріці, вони радісно вигравали росяними діамантами на травах, цілували лісові квіти, будили зі сну співуче лісове царство. Стиха шелестіли ялини і трепети, берези і явори, з підлісків несміливо шепотіли ліщина, крушина, верболіз.

Десь неподалік гордовито споглядали на світ поважні красені-дуби, статечні граби і молоденькі буки...

Саме такої ранішньої пори тато, немов чарівник, обережно розгортав траву і ... ставалося диво. Перед моїми очима з царства густої росяної трави один за одним виринали гриби, справжні білі красені на міцних білих ніжках, вбрані в світло-коричневі капелюхи. Тато обережно струшував з грибових капелюхів росу, обчищав ніжки від моху і довіряв мені складати їх в кошик, де згодом збиралася до купи чимала лісова родина: підберезники, підосичники, козарі, лисички і, звичайно, голубінки в різнокольорових капелюшках.

Весело щебетало розбурхане птаство, в сонцесяйних барвах таємничо шелестів ліс, в траві бриніли цвіркунці, неподалік дзюркотіла вода в лісовому джерельці, а ми з татом смакували нехитрим сніданком, що складався зі свіжоспеченого мамою хліба, варених яєць, сиру та молока. Тато неквапом розповідав щось про незнаних мені трипільців, які колись давно тут проживали, про таємничий Корнів, вчив розрізняти гриби та квіти, ділився маленькими хитрощами, як не заблукати в лісі...

Лісовими стежками ми, бувало, доходили аж до кропивиського узлісся, де проживала гостинна родина Кречків. Посмакувавши джерельною водою та відпочивши, ми лісом поверталися в Грушів, до тети «грушівської» (Бабійки), яка після п'ятнадцятирічної сибірської каторги самотньо проживала в маленькій хатині, що, мов сиротина, сховалася під густим гіллям розкішної чорної черешні неподалік сільської кооперативи. О, якими смачними були ті гіркувато-солодкі черешневі ягоди! Після лісових мандрів вони здавалися мені справжнім

еліксиром бадьорості, як і цілюща вода з грушівської кринички. Такими ж неймовірно ароматними були «паперівки», червоні порічки й малина зі старого, ще довоєнного тетиного саду...

Білява тетина хата, акуратно підперезана густою синькою, спершись на жовту призьбу, дивилася на білий світ єдиним вікном і манила до себе якимось незбагненим теплом. В маленьких сінцях влітку завжди було чисто й прохолодно, в них пахло зерном і зіллям. Зимової пори тета, бувало, облаштовувала в сінях притулок для своїх курочок, якими опікувалася, мов дітьми.

В хатині під стіною стояв великий дубовий стіл з різьбленими ніжками і широкою стільницею, під якою тета зберігала свої небагаті пожитки, найголовнішими серед яких були, пожовтілі від часу, фотографії її дітей і ... численні образки та хрестики, привезені нею із заслання. На білій стіні, в центрі хатини, три образи в темних рамах. Зліва від столу стояло велике дерев'яне ліжко з виточеними ніжками і фігурною побічницею з голубами, над яким висіла жердка з сорочками, полотном та іншим скромним тетиним крамом. Праворуч підперши стіну і вікно, стояла довга дерев'яна лава, біля неї – невеликий старий креденс. Хатня долівка, щедро змащена жовтою глиною, скроплена водою із сусідської криниці, пахла скошеною травою і лісом.

Найважливішою ґаздинею в хаті була піч. Велика, побілена вапном, підведена синькою, з комином і припічком, з плитою, братурою і підпіччям, вона стояла в лівому кутку тетиної хати, немов берегиня всього родинного скарбу. Та піч, здавалося, ревно оберігала давню незгасну ватру вкраденого тетиного обійстя, що знайшло притулок біля старої липи в долині Пруту...

У Грушеві її чомусь прозивали «Бабійкою», для нас вона була «тетою грушівською». Завжди усміхнена, щира, турботлива, вона щедро пригощала нас ягодами і тулилася до нашої родини, бо ближчих і рідніших в неї не було. Тета Ганнуса любила і шанувала свого племінника Михайла, віддаючи йому тепло материнського серця, неначе двом своїм розстріляним синам: Дмитрові (1922 року народження, псевдо «Буровий», керівник районного проводу пропаганди ОУН), який загинув у 1948 році в нерівному бою з емгебистами у Кропивищах та молодшому, татовому ровесникові, Ількові.

Тета завжди частувала нас із татом гарячою кулешею і яєчнею, пригощала яблуками і малиною. Ніжно гладила мої чорні коси і чомусь завжди, ледь усміхаючись, плакала. Звідки мені, малій, було знати про причину тетиних сліз й гірку усмішку на її устах? Можливо тієї миті згорьована стара мати згадувала свою карооку донечку-красуню Марічку (1930 – 1949) – зв'язкову і друкарку районного проводу ОУН-УПА («Наталку»), яка разом зі своїм нареченим Миколою Іванюком (1925 – 1949) зі Спаса – провідником районного проводу ОУН («Тихим») та ненародженим їхнім дитятком, з братом Ільком Угорським (1927 – 1949) – станичним села Тростянки («Грізним») та стрільцем УПА Петром Гуралем (1929 – 1949), уродженцем Тростянки («Сірком»), загинула в урочищі Чертежику...

Вдома ж, здебільшого, згадували про ті трагічні події пошепки, сумно зітхаючи і скрушно хитаючи головами. Незважаючи на все, тета Ганнуса щонеділі й щосвята, в мороз і в спеку, дощової днини і зимової заметілі торувала неблизьку дорогу з Грушева до корницької церкви, в якій до останніх земних днів молилася за душі своїх

невинно убійєнних дітей. По закінченні церковної літургії тета грушівська щоразу поспішала на корницький цвинтар, де з гіркими слізьми та щирими молитвами припадала до саодиного хреста й порожньої могили неподалік молоді липи.

Мало хто тоді знав, що після загибелі сина Ілька та доньки Марії, в останній день травня 1949 року, тета Ганнуся, плачучи-ридаючи, темної ночі бігла до розбитої емгебистами повстанської криївки в урочищі Чертежик, тремтячими руками збирала-цілувала закривавлену землю – найдорожче і єдине, що залишилося від її розстріляних дітей, заховала ту земельку в торбину з домотканого полотна й напередодні свого арешту передала в надійні руки, заповівши «поховати» той скарб (як і її, якщо Бог поможе) на корницькому цвинтарі, посадивши біля хреста й могили липу. Пізніше на залізному чорному хресті біля липи з'явився напис «В пам'ять Дмитра, Ілька, Марії Угорських», а в могилі, освяченій кров'ю невинно убійєнних дітей, через тридцять років знайшла вічний спочинок і їхня стражденна мати – Ганна Угорська, донька Дмитра...

Спливло чимало води в швидкоплинній гірській ріці, допоки я дізналася гірку правду про грушівське урочище Чертежик, трагедію корницько-грушівської родини Угорських та скроплену пекучим болем і чорним смутком тетину долю...

Стомлені, але з повним кошиком грибів і тетиних гостинців, ми з татом поверталися сільською дорогою з Грушева в Корнич. З вітерцем, бувало, з'їжджали ровером з високого грушівського берега, а в долині край дороги завжди зупинялися відпочити в тіні старих гілястих лип. Тато знімав неквапом кашкет, витирав спіт-

ніле чоло, кивав головою в бік колгоспної ферми, неподалік якої виднілася добротна сільська хата з червоним прапором на даху і табличкою «Агітпункт». Присівши на траву, тато одного разу повідав таємницю тетиної хати: виявляється той червонопрапорний колгоспний агітпункт, як і комори та інші господарські приміщення, належали родині Михайла і Ганни Угорських. Після смерті чоловіка, загибелі синів і доньки, арешту і заслання в Сибір «ворога народу» Ганни Угорської, хата, будівлі і все майно, що належало родині, були конфісковані й передані у власність колгоспу. Повернувшись із сибірської каторги, Ганну Угорську «зустріло» лише сумне осиротіле подвір'я...

До ріки, зазвичай, їхали мовчки. Перед кладкою тато зупиняв ровер і ми пішки переходили через Прут, що за пів днини оживав і гонорово ніс свої гірські води, омиваючи зарінки Корнича, Тростянки, Перерова та інших сіл й біг далі на південний схід. Неначе в такт ріці, скрипіла й гойдалася на підвісних тросах дерев'яна кладка, що з'єднувала два береги Пруту й переводила людей з Грушева в Корнич та з Корнича в Грушів. Літні повені часто розбирали кладку на тріски, залишали оголені заржавілі троси наодинці з бурхливими хвилями та великою водою. Проте ні заріцькі, ні корницькі люди не корилися стихії й вперто знаходили можливості перебратися з одного берега на інший...

А вдома баба Анна тішилася грибами, старанно перебирала їх, сидячи під кущем калини біля старої криниці, й розповідала цікаві історії про давнє-минуле Корнича і Грушева, які для неї були рідними, немов два береги однієї ріки...

ГРИГОРЧУК ЛЮБОВ ІВАНІВНА

Народилася 27.01.1982 року в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працівниця соціальної сфери обслуговування. Пише дитячі казки, оповідання, новели. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№33).

РІЗДВО МОГО ДИТИНСТВА

«Добрий вечір тобі, пане господарю, радуйся,
Ой радуйся, земле, Син Божий народився...»

З телевізора на всю хату лунала колядка. На столі вже парувала кутя й креплики, дзбанок з холодним узваром виблискував мокрим боком, оселедець рівними рядочками стелився по тарілці, Говерлюю лежали пампушки на тарелі. Мама одягала в новий одяг найменших дітей, а я допомагала старшим заплітати коси. Потім ми всі дружно сиділи під столом на купочці сіна і голосно квоктали, мукали і хрюкали, щоб в цьому році вся живність велася в господарці. Коли мама поставила останню страву на стіл, батько розмашисто перехрестився і почав молитву. Потім, як годиться, три рази скуштував кутю, за ним скуштувала мама, а потім і всі діти, чемно чекаючи своєї черги. Під вікном почулися тоненькі голоси колядників.

— Доню, винеси колядникам гроші, — попросила мама, — я не буду вставати з-за столу, щоб потім квочки не вставали з гнізда.

Я з радістю схопилася з крісла, з розгону вдарилася

коліном в ніжку стола, потерла болюче місце і, скачучи на одній нозі, схопила гроші й вибігла надвір, якраз на віншівку. Колядники пішли, а я залишилася стояти надворі, дивлячись на небо, яке щедро сипало снігом на землю. Десь там, далеко в небі, жив маленький новонароджений Ісусик, і я, вдивляючись в пухкі сніжинки, ніби піднімалася в повітря і линула до неба, туди, де живе Божя любов. І так мені було добре й радісно!!!

— Де ти пропала? — Мамин голос опустив мене на грішну землю, — ану марш до хати, а то ще застудишся і не підеш завтра з вертепом!

О ні, цього я допустити не могла! Цього вертепу я чекала цілий рік! І хоч крила ангела були важкі й незручні, але я терпляче буду носити їх три дні на своїх плечах і прославляти новонароджене Дитя.

Повечерявши вдома, ми пішли з вечерею до бабусі, де нас вже чекали інші родичі. Дорослі колядували одну колядку за іншою, а ми бавилися в сніжки, потім зіпили величезну снігову бабу, а потім ще й зробили каток з льоду. Розчервонілі і мокрі від снігу, ми ніяк не хотіли розходитися по домівках, і здавалося, що до ранку не заснемо. Але вдома, заледве доторкнувшись до подушки, я відразу ж заснула міцним сном.

Пробудилася серед ночі, ніби від чієгось дотику. В хаті смачно пахло святвечірнім столом. Гірлянди різнокольоровими вогниками стрибали по ялинкових кульках, по стінах і по стелі, створюючи казковий калейдоскоп світла. За вікном продовжував падати сніг, застеляючи землю білою пухкою ковдрою.

Скрипнула хвіртка, почувся тупіт ніг і під вікном залунало: «Нова радість стала, яка не бувала...» Це сусіди, за давньою традицією, ходили від хати до хати, прослав-

ляючи Ісусика і звеселяючи сусідів. Мама з татом пішли з ними далі по вулиці, а я поправила братові ковдру, напоїла молоком сестричку, і, вклавшись біля неї, солодко заснула. Адже завтра нас з друзями чекають веселі забави, ми будемо мандрувати селом з вертепом і прославляти Бога.

ЛІТНІЙ НОВИЙ РІК

Стояв спекотний літній день. Сонечко припікало чим раз дужче, на небі не було ні хмаринки. Всі лісові звірятка зібралися в холодочку біля струмка, рятуючись від спеки. Розлігшись на траві, вони розповідали один одному про свої пригоди, згадували різні події. Далеко по лісі чувся їхній дружній сміх і веселі голоси.

— А пам'ятаєте, як мене вкусила бджола, коли я ліз у дупло по мед, і після цього я три дні не міг відкрити праве око? — спитав у друзів ведмедик.

— А як ми допомагали білочці нанизувати гриби й ягоди на гілочки, щоб сушилися? — спитала мишка.

— Ага, і майже всі запаси з'їли! — розсміялася білочка.

— А як допомагали лисичці вистелити нору м'якеньким мохом? — підказував борсучок.

— А як їжачок злякався жука-оленя, скрутився в клубочок і ненароком скотився з пагорба?

— А як грали в сніжки, а потім довго не могли висушити шубки в норах?

— А як зустрічали Новий рік і веселилися під ялинкою?

— А я цього не пам'ятаю... — сумно зітхнув ведмедик. — Тому що я тоді спав...

— Ох, це було так весело! — Друзі навперебій почали

згадувати свято, а ведмедик тихенько встав і побрів додому...

Звірятам стало шкода ведмедика, тож вони стали думати, як би то влаштувати йому новорічне свято. Кожен з них мав ідеї, тож вони мерщій взялися до роботи. Прикрасили ялинку грибами, ягодами й квітами, під нею порозставляли пакунки з подарунками, познаходили свої новорічні костюми. Коли вже все було готове, покликали ведмедика. Ведмедик вийшов на галявину перед ялинкою і від здивування аж рота забув закрити. А звірята всі хором вигукнули:

— З Новим роком!!!

І в ту ж мить сталося диво! Повіяв легенький вітерець, і з неба почав падати сніг! Правда, це був не справжній сніг, а тополиний пух, але це було не менш чарівним. Друзі веселилися і танцювали до темної ночі, а коли вже втомилися, то полягали в траву й милувалися зірками, що відбивалися в кожній крапельці роси на ялинці так, ніби на ній засвітилися гірлянди. Ведмедик замріяно зітхнув і зізнався, що це був найкращий день в його житті. А тоді взяв зі своїх друзів обіцянку, що вони обов'язково розбудять його на святкування справжнього Нового року. Він був упевнений, що звірята дотримують слова, і якщо буде потрібно, то й за вуха витягнуть його з барлогу. Тому що в нього найкращі в світі друзі!

РІЗДВЯНА ЗГАДКА

З неба сипав пухкий сніг, мороз щипав за носа й залазив у рукавички. Але ми не зважали на це і веселою зграйкою бігали від хати до хати, прославляючи новона-

роджене Дитя колядками. В кожній хаті нас зустрічали усміхнені господарі, щедро пригощаючи печивом та обдаровуючи грошима. А ми були цьому неймовірно раді, адже кожен з нас хотів собі щось купити — хто ляльку, хто машинку, а хто книжку. Перейшовши цілу свою вулицю, ми перейшли на сусідню. З крайньої хати довго ніхто не виходив, і вже коли ми закінчили віншівку і зібралися йти, двері відчинилися і на поріг вийшла бабуса. Вона роздала нам яблука та горіхи, дякуючи за колядку й вибачаючись за таку мізерну платню, а сама нишком витирала сльози, які щедро зрошували її лице. І це було так дивно й незвично серед Різдвяної радості, що й ми припинили й довший час ішли мовчки...

В святковій метушні Різдвяних свят я вже й почала забувати про цю жінку і її сльози. Але раптом перед Йорданом почула, як сусідка, тітка Ганя, розповідала мамі про жінку, яка померла від голоду й холоду, і жила вона на сусідній вулиці. Від жахливої здогадки я заціпеніла... А коли сусідка пішла, я розплакалась і розповіла мамі про ту дивну платню за колядку. Це ж свої останні харчі вона віддала нам, малим колядникам... І чому я раніше не зрозуміла цього? Я б їй всі свої гроші віддала! І не потрібні мені ні ляльки, ні книжки!

Мама заспокоювала мене, як могла. Казала, що не дивно, що ми не зрозуміли, як та жінка страждає, якщо навіть сусіди не бачили, а чи не хотіли бачити, що їй потрібна допомога.

З тих пір пройшло багато років, я вже давно виросла, але й досі кожних Різдвяних свят я згадую ту жінку... І намагаюся відкрити свої очі, щоб мати змогу бачити, чи потрібна комусь моя допомога...

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 11.10.1961 року в селі Голови Верховинського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: бухгалтер. Учасниця і переможниця багатьох літературних конкурсів, фестивалів і видань, адміністраторка літературного об'єднання Верховинщини «Гуцульський горицвіт». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №33).

СВІТЛО НАДІЇ

Світло надії — здійснені мрії,
Віра, що рветься в синь неба,
Світло надії — серце радіє,
Щастя й любові всім треба.
Подих ласкавий, сонце яскраве
Світлу надії показує путь,
Місяць лукавий, ідеї цікаві,
Темної нічки не можу заснути.
Світло надії загляне у душу,
Що втомилась від різних думок,
Ясному променю всміхнутися мушу,
Світлу надії відкрити замок.
Світло надії всіх нас підіймає,
По лабіринтах життєвих веде,
З краплинок дощу струмочком заграє,
В річку бурхливу дзвінко впаде.

06.12.2024

ГОРИТЬ СВІЧА

Всі люди ждуть закінчення війни,
Повірте, що не хочеться вмирати,
Скажіть, у чому винуваті є вони —
Від смерті утікають в Польшу, в Емірати...
Бо хочуть жити, просто хочуть жити,
Справляти Святий вечір і Різдво Христове,
Кому це в голову прийшло людей убити,
Ви від людей цей світ рятуйте, панове?
Горить свіча, і страви на столі...
Дванадцять страв, усе, як мало б бути,
Тяжка робота, руки зболені і мозолі,
Та вам ніяк у біса цього не збагнути.
Сам чорт вселився у ваші душі і тупоче,
І кров людську смакує, як терпке вино,
Над простим людом зуби скалить, і регоче.
Таке життя, та чи для всіх таке воно???
У цей Святвечір думки мої далеко —
На мить зайшла в окопи до змучених солдат,
Весна згадалась, дочці, приліт лелеки,
І оті нелюди, котрі все знищують підряд.
Якщо нема різниці, яка в нас мова,
Мабуть, нема різниці, хто пан, хто свинопас,
Тоді пусті слова, пусті слова — полова,
І блиск меча для когось вид прикрас.
Горить свіча, стікає віск зухвало,
Кутя ввібрала запахи незораних ланів,
Життя для когось нуль, бо їм все грошей мало,
Вони на штуки рахують голови синів.
Прости, Ісусику, не відають, що творять,
Родився Ти, щоб рід людський спасти,

Страшна не смерть — життя голками колять,
Прости, Ісусику, за всі гріхи прости!
І покарай тих нелюдів тупих, безликих,
Що мов ті павуки між народом снують,
Кричать, слиною бризкають: «Ми є великі!»
Самі до стільчика навряд чи дістають.
Прости нас, Боже, за всі гріхи прости!
Бо більше і нема куди звертатись,
Послухай простий люд і смерті не впусти,
Бо сили вже нема — від себе не сховатись.
Горить свіча, пахне кутя, і коляда лунає,
А світ не бачить і запаху не чує їдкого диму,
Це ворог нас з Різдвом ракетами вітає,
Ісусе милий, допоможи нам пережити зиму.

25.12.2024

ЗА ШИРОКИМИ ДВЕРИМА

За широкими дверима
Відкривався дивосвіт,
Там неслася мрій лавина,
Падав сніг, як з яблунь цвіт.
За широкими дверима
Погляд мій летів у даль,
Днів снувалась павутина,
Сріблом вкрилася вуаль.
За широкими дверима
Бігли коні риссю в такт,
Десь відстала, догонила,
Десь проґавила — це факт.
За широкими дверима

Гірко плакала й не раз,
Я в молитві говорила,
Щоб Бог рід весь людський спас.
За широкими дверима
Пролітав, мов хвилі, час,
Щастя промінці ловила,
Вірю, буде свято в нас.
За широкими дверима
Заспіваєм знов пісні,
Бо настане та година,
І прийде кінець війні.
За широкими дверима
Зацвітуть маків поля,
Встане з руїн Україна,
Й оновиться вся Земля.

17.12.2024

ВСЛУХАЮСЯ В ТИШУ

Я самотня вслухаюся в тишу,
Серцю милий цей шепіт лісів,
Край мій рідний, моїх дідусів
Я до смерті, мабуть, не залишу.
Край, де дзюркочуть потічки,
І веселки малюють синь неба,
І нічого вже більше не треба,
Тільки мирної темної нічки.
Дуже хочеться миру й спокою,
Сонця ясного з самого ранку,
Я для нього відкрию фіранку,
І вслухаючись в тишу, постою.

Я благаю і прошу святі небеса
Перемоги для всіх нас і миру,
Для внучат моїх усмішку милу,
Бо у личках дитячих неземна краса.
Я самотньо вслухаюсь в нічну тишину,
Де сніжинки вальсують із вітром,
Земля вкрилась і сниться їй літо,
Всі чекають на мир, проклинають війну.
У нічній тишині завжди чую я те,
Що одній лиш мені це почути дано,
Бо для інших, мабуть, все одно,
Тишина, мої мрії й бажання— святе.

28.11.2024

ЗАСНІЖИЛО

Засніжило, замело, захурделило,
Все накрило білим снігом, наче марево,
Закрутило, завертіло, прирум'янило,
Віхолою й сильним вітром забуянило.
Засипало всі стежки, всі доріжки,
Сипле щастя дітям сніг — ліплять сніжки,
Ну, а злющий вітрюган в комин виє,
Замерз бідний без кожуха і лиш ниє.
Тільки сонце не боїться злих морозів,
У погоди, як завжди, тьма прогнозів,
То завіє, замете, миттю розпогодиться,
І радіти тим капризам всім приходиться.
Я радію усьому, що йде з неба,
Лиш шахедів і ракет нам не треба,
Треба щастя і спокою, ще й зими,

Нехай прийде Перемога, з нею мир.
Засніжило, замело, вкрило ковдрою,
А я їду тихим кроком дуже гордою,
Все що було, все пройшло, все минуло,
Треба жити всім на зло, щоб не було.
Треба жити і радіти вітру й снігу,
І в мішок збирати сміх скрізь по світу,
Розливати срібним дзвоном в філіжанку,
Ждати сонця, як завжди, ждати ранку.

23.11.2024

МІЖ НЕБОМ І ЗЕМЛЕЮ

Між небом і землею торкаюсь рідних гір,
Стоять тихо смереки, деś чутно віє звір.
В колисці цій карпатській гойдаюсь до сих пір,
Мої тут рідні люди і дім мій тут, повір.
Гуцульська колисенько, ти земле моя,
ВерхИ, немов писанка, а в горах тих я.
Стою і милуюсь, дивлюсь на цей світ
І шлю своїм друзям карпатський привіт.
Широкі простори гірських полонин,
І я на вершині... Мрій, дум моїх плин.
Між небом і землею витає подих гір,
Величні наші гори, чудовий кругозір.
І вірші свої пишу не задля нагород,
Ніколи не шукаю на голову пригод,
Одному Богу вірю, бо віра — це святе,
Творцю Землі і Неба мої слова про те.
Щоб мої рідні гори не сумували знов,
Щоб на Землі воскресла Надія і Любов,

Між небом і землею щоб лилися пісні,
Щоб була Перемога — кінець лютій війні.

08.11.2024

ХЛІБ — УСЬОМУ ГОЛОВА

Хліб — усьому голова, то ж задумайтесь, люди!
Поки людина жива, хліб на землі нашій буде!
Хліб — це найбільша є цінність для всіх,
Хліб — це життя, хліб — це радість і сміх.
Змалечку вчили і мама, і моя бабуся,
Що хліб — він святий. З'ївши, я завжди молюся.
Молюся до Бога й благаю щоднини,
— Дай, Боже, нам миру, дай хліб для людини.
Та ворог проклятий нищить ниви, поля,
Стогне рідна земелька — Україна моя.
Хліб із присмаком сажі, омийтий сльозою,
Серце крається навпіл, гуркоче грозою.
А запашна паляниця — це краса на столі,
Це є щастя, достаток для всієї сім'ї.
Не голодні батьки, не голодні і діти,
Хліб — усьому голова, це батьківські завіти.
Бережим паляницю, як свого ока зіницю,
І вклонімся рукам, що збирають пшеницю.
Колоски, колосочки, сонцем плекані діти,
Буде мир на землі, буде хліб на столі,
будуть люди радіти.

16.10.2024

А РІЗДВО ВЖЕ ЗУСТРІЛИ...

(квартон)

А Різдво вже зустріли ми з світом,
Рік Новий відкриває обійми,
І земля вкрилась снігом, мов цвітом,
Прошу Бога, щоб скінчились війни.

Я бажаю вам, люди, в цім Році,
А Різдво вже зустріли ми з світом,
Щастя, миру на кожному кроці
І любові з весни первоцвітом.

Ще й туманів із сонця просвітом,
І дощів проливних, урожайних,
А Різдво вже зустріли ми з світом,
Вам добра і новин тільки файних.

Перемоги без болю й тривоги,
Щоби ми не страждали під гнітом,
Щоб убивці залізли в берлоги,
А Різдво вже зустріли ми з світом.

28.12.2024

ДЕ СИВОЧОЛІ БУКИ...

Упало пір'я на дорогу,
Схилилась сива голова,
То матінка молилась Богу,
Молилась бідна, як могла.
Журавлик пір'я своє скинув,

Його злий яструб доганяв,
Хоч пазурі встромив у спину,
Та серце в птаха не відняв.
Кружляло пір'я над дахами,
Душа неслася прямо в рай,
Лунав трембіти звук верхами...
Гуцульщина — мій рідний край.
Скільки журавликів крилатих
Війна забрала в небеса,
Лиш пір'я стелиться круг хати,
А в небі синь — така краса!
Ридає, плаче Верховина,
Здрагаються гірські хребти,
Скажи, кому вона повинна?
Кричить матусенька: «Лети!»
Де сивочолі буки в'ються
На схилах гір, гірських хребтів,
Гуцули горді не здаються,
Хоч тисячі могил, хрестів.
Де справи Довбуша Олексі,
Стежки знайомі серед гір,
Де скали Довбуша і плеса,
І безліч схованок чи нір,
Черемош хвилями заграє,
Знесе з річок гірських красу,
Над верховинським рідним краєм
Журавлик стріне знов весну.
Обсушить пір'я, здійме крила,
Загоїть рани, вщухне біль,
І усміхнеться мати сива,
Втече зима й зла заметіль.
Вже не трембіти, а цимбали

Заграють лунко звідусіль,
І висохне сльоза у мамі,
Прийде весна — час для весіль.
І легіні з боїв вернуться,
У сховок покладуть наган,
У вихрі танцю обіймуться,
Гуцульський танець — це аркан.
І залунають дзвони дзвінко,
Розбудять весь прадавній ліс,
Та ворог все ж отрима мірку
За те, що біль і страх приніс.

25.01.2025

ТРИ РОКИ СМУТКУ...

Лютневий ранок нас зустрів
Не чаєм, кофе з шоколадом,
А звук ракет ввірвався в дім,
Скажи нам, Боже, що їм треба?
Навіщо перейшли межу?
Для чого ви прийшли вбивати?
Не раз в думках собі кажу:
«Хіба вас не родила мати?»
А лютий?.. Він і зараз є,
Лиш не снігами все вкриває,
Людською кров'ю віддає,
Тай спокою ніхто не має.
Три роки смутку, смерті й сліз,
Три роки ви життя украли,
Чого «сусід» до нас заліз?
Чого ви носа свого впхали?

У тебе люди там живуть
Такі, як ти... На хліб не мають,
Радіють і рублі дають
На зброю ту, що нас вбивають.
А лютий вже іде від нас...
В сльозах, що є на кожному кроці.
Просім лиш Бога, щоб нас спас,
Бо Бог й добро на нашій боці.

24.02.2025

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики на Коломийщині. Живе і працює в Коломійі. Лікар-невропатолог Коломийської центральної лікарні. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10 - №33).

ТАЄМНИЦЯ МОГО ІМЕНІ

Марія — найкраще Господнє ім'я,
Його Мати Божа у світ принесла,
Щоби прозвучало на всіх мовах світу,
Воно милозвучне і сонечком світить.
Обидві бабусі Марії були,
Тому і мене тоді так нарекли,
Хоч думали довго, як доню назвати,
То батько зумів мене так записати.
Я дякую Богу, що ім'я дали,
Мене у життя гарно так привели,
Марія — це «пані», «кохана», «надійна»,
А ще «милосердна», «жадана» і «вільна».
Хоч скромна, та серце дарую своє,
Ціную все те, що Господь нам дає,
Походжу із доброго, чесного роду,
Найбільше за все я ціную свободу.

11.11.2024

* * *

Я хочу руками весь світ обійняти,
Хай людство не знає війни і біди,
І вільною птахою в небі кружляти,
Щоб діти у мирі і щасті росли.
Я хочу, щоб мати обняла солдата,
А ще дочекалась обіймів жона,
Вернувся з війни з перемогою тато,
І донька з любов'ю його обняла.
Обіймів в житті не буває багато,
В них ніжність і ласка, душевне тепло,
Кохання, натхнення і щира посвята,
То ж хай переможе у світі добро.

04.12.2024

* * *

Молюся за Тебе, мій рідний солдате,
Бо своїм героїзмом рятуєш весь світ,
Який лиш стурбовано може мовчати
Вже сотні важких і безрадісних літ.
Вклонюся низенько матусі солдата,
Яка народила його для життя,
Плекала й ростила, щоб внуків діждати
І їх повести в осяйне майбуття.
Молюся за доньку, а також за сина,
Що стали на захист своєї землі,
О, Боже єдиний, врятуй Україну,
Щоби процвітали нащадки її.

05.12.2024

* * *

Хай жбурляє в обличчя мені листя осінь,
В цьому саяві багрянному я вже живу,
Сивина закрадається тихо у коси,
В листопадовім вальсі повільно пливу.
І не хочу спинитись, почуй мене, осінь,
Хочу пити ще довго небесну блакить,
Впасти вранці в твої закосичені роси,
Дуже шкода, що жити людині лиш мить.
Я сплету свій вінок із опалого листя,
Чи на світі є краща для нас благодать?
Повернути б літа у далеке дитинство,
Та, на жаль, вони швидко у вирій летять.
Хоч жбурляє в обличчя мені осінь листя,
Я безмежно люблю цю пору золоту,
В горобини попрошу червоне намисто,
І до осені в гості стежину знайду.

26.08.2024

* * *

Танцює осінь свій прощальний вальс
Із листопадом на життєвій сцені,
Гримить в оркестрі вітру контрабас
І грає смутком на віолончелі.
До ніг красуні впав останній лист,
Налились кров'ю грона горобини,
Таки до танцю осінь має хист,
А ми її по-справжньому любили.
Отак людині раз дається вік,
Щоби у ньому довго вальсувати,
Прийде зима, і закінчиться рік,
І будемо прийдешній зустрічати.

30.11.2024

* * *

Матусю рідна, зіронько моя,
Ти дітям своє серце віддала,
В житті була — невтомний педагог,
Трудилась чесно, бачив усе Бог.
Пробач мені за ті нелегкі дні,
Співала над колискою пісні,
Якою ж Ти красунею була,
Коли за ручку вперше повела.
Пробач за те, що вже на схилі літ
Щодень мене чекала край воріт,
Як Ти хотіла бачити дитя,
В той час, на жаль, не буде вороття.
Сьогодні в небі світиться зоря,
Із Господом матусенька моя,
Пробач за все, не буде забуття,
Бо Ти мене привела у життя.

11.09.2024

* * *

Я дякую Вам, найдорожчі батьки,
Що в світ цей привЕли мене залюбки,
Трояндами завжди дороги встеляли,
По часточках серце своє віддавали.
Чомусь так нестримно летіли роки,
І з ними в життя відкривались стежки,
Батьківські у вічність швиденько прослались,
А мої з донькою уже поєднались.
Я дякую Богу за те, що Він є,
В любові купається серце моє,
Найвищу Господь нам дає нагороду,
Леліяти внуків — продовження роду.

12.09.2024

* * *

Притулю ніжно хліб до серця, мов дитину,
Бо він — це сутність безкінечного буття,
Від уродин і до останньої хвилини
Стає окрасою прийдешнього життя.
Добірні колоски в натруджених долонях,
Коли ще сонечко промінчики снує,
А трударі ранесенько ідуть у поле,
Зерно пшеничне діамантом виграє.
Цінуйте хліб, бо в ньому є Господня сила,
Дідівська праця всіх минулих поколінь,
Цей Божий дар батьки нас шанувати вчили,
То ж хай онуки наші завжди мають хліб і сіль.

16.10.2024

В ОБІЙМАХ ЧАСУ

В обіймах часу засріблились скроні,
Цілунок долі тане на вустах,
Летять літа, неначе дикі коні,
А він тримає віжки у руках.
Приспав мене і лиш на мить покинув,
Тоді дитинство й молодість пройшла,
Я пробудилась, а вже біла днина,
І зморшка борозною пролягла.
Кудись подівся слух і зір орлиний,
Де та чудова, впевнена хода?
У вирій кличе клекіт журавлиний,
До серця тихо проситься зима.
Ніколи час не треба підганяти,
Бо він наш вчитель і дає всім лад,

То ж треба його мудро витратити
І для нащадків берегти стократ.

27.11.2024

* * *

Найважчі дороги в терні,
Не здолати ногами ніяк,
Доля часом буває нестерпна,
Треба нерви зібрати в кулак.
Буду душу в молитві благати,
Хай покаже мені віщий знак,
Як ступати і чого чекати,
Небезпеки уникнути як?
Треба серцем відчути дороги,
І воно приведе до мети,
Подолати незгоди, тривоги,
Шлях життєвий достойно пройти.

15.12.2024

ГУРАЛЬ ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 05.11.1996 року в Івано-Франківську, де і проживає. Працює в Коломийській центральній лікарні. Лікар-невролог, поетеса, прозаїк, авторка пісень. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31-№33).

* * *

Нас сковують вагання і страх
Відкрити душу і пройти шлях.
Крізь терни до зірок,
Крізь терни до висот
Пірнути в вир емоцій — океан.
Бо скільки не пройдено,
Скільки не пізнано
У тобі, у мені.
Нас стримують вітри перешкод,
Хвилюють бурі грізних турбот.
Не падай, не згасай,
Сильнішим вмиль ставай,
Згораючи, палай,
Для інших ти сіяй.
Бо скільки не сказано,
Скільки не віддано
У тобі, у мені...

*

*

*

І вмиль, коли мрія здійснена,
Сіяєш від щастя ти вічно,
Добро і любов випромінюєш
всюди,
Якого чекають так люди,
Бо все, що в душі в нас панує —
Промінням від нас пломеніє,
Тож краще сіяти від щастя,
Здійснивши своє заповітне
бажання.

26.05.2023

**ПОДРУЖЖЮ
АНАСТАСІЇ ТА АРТЕМУ
ПАВЛЮКАМ**

Як я маю жити тут без тебе?
Ти моя душа, яку забрало небо.
Як я маю дихати, радіти?
Ти було моє єдине, таке рідне.
Згадую життя з тобою помоментно,
Згадую усе, що було нашим спільним:
Наші мрії, тексти, переписки,
Наші бесіди, цілунки, сенси.
Ти обіймами своїми зігрівав,
В них розквітала.
Ти мене найбільше всіх кохав,
І я кохала.
Я кохала і кохатиму тебе постійно,

Хоч не поряд ти, та все одно навечно рідний.
Хоч між нами відстань в два світи,
Але я в твоєму серці буду назавжди.

17.10.2024

* * *

Земле моя, ти долаєш цей шлях,
Шлях, наповнений втратами й болем,
Воїни світла — наші янголи добра
Захищають тебе безутлінно.
Молимо Бога за тебе, країно,
За твоїх дітей — майбутнє твоє,
Віriamo в тебе, ти є наша єдина,
Ти наша гордість і ти наша мрія.
Гідність твоя світить світлом добра,
Ти ясніше любов'ю до волі,
Кров'ю написана історія твоя,
Правда серце стисає до болі.
Сильна країно, незалежна державо,
Заслуга твоя — процвітання й любов,
Свободу плекаєм дорогою ціною
В молитвах і вірі, яку чує Бог.

СОЛОВ'ІНА МОЯ

Народжена для волі і життя
З чистої води, з чистої сльози,
Дарована Отцем з Небес — свята,
В моїм серці ти навіки живи.
Українська мово, солов'їна моя,
Ти торкаєшся душі, з моїх вуст ідуть пісні.

Українська мово, солов'їна моя,
Ти є в серці назавжди, у думках яснієш ти.
Милозвучна, незрівнянна, ти прекрасна і жадана,
Барвінкова, довговічна, символічна — українська.

СЛОВО — ЗБРОЯ

З початком війни стало цінуватися те, що дуже потрібне, аби відстояти українську незалежність, демократичність, індивідуальність, цінність мови і культури — всього українського. Творчість стає ціннішою і важливішою, творчі люди стають потрібнішими, бо слово — зброя.

За мову, за слово українське жорстоко вбивають — ця проблема тягнеться роки. Наші таланти... Українська нація настільки талановита, що ворог хоче її знищити. Місія українських поетів, письменників, авторів — популяризувати українське: українську мову, слово, пісню, культуру, які дуже цінні, щоб світ знав про нас, хто ми є і що ми можемо, чого варті.

Нам необхідно бути і творити, бо інші віддають життя, щоб ми могли це робити. Плекати, цінувати і створювати своє, українське в Україні, бо кожна країна має своє. Наше українське найбільше буде цінуватися в нас. Робити українське цінним для себе і для своєї країни, світу — це прекрасно.

21.01.2025

РЯДКИ ДУМОК ЛІЛІ

Де взяти стимул до реалізації задуманого? Напевно, стимул з'являється від досягнень людей, якими ми захоплюємося. Мене завжди приваблювали люди, які можуть щось більше, які вміють бути цікавими і цікаво жити, творити, створювати щось унікальне, які сяють своєю працею і можуть бути прекрасними або моментами показувати свою красу.

Напевне, суть у притчі про таланти саме та: розвивати свої таланти, показувати їх, бо тільки так ми їх примножуємо, мотивуючи людей, які за нами спостерігають.

Ми примножуємо таланти, надихаючи інших своїми досягненнями. Бо коли інші бачать, що ми можемо, то надихаються самі щось робити і тоді показують свої особисті здібності.

Сенс ніби не складний, але не кожен вміє і може почати щось творити і надихати інших. Косо-киво, але почати, не боятися починати, не боятися «стіни» перед собою, бо її можна пробити, розбити, розбурувати, перелізи, знищити...

Треба жити цікавіше, творити, придумувати щось, робити цікавішим і щасливішим своє життя, а від цього щасливішим своє оточення.

Раз почула таку фразу в інстаграмі однієї блогерки, якщо Бог дав ідею, то Він допоможе її реалізувати, Він допоможе дійти до мети, Він дасть тобі потрібне, щоб ти це зробила.

Не втрачати віру — саме з вірою я досягла зараз те, що маю. Є бажання, до яких ми ідемо довше, які хочемо якнайшвидше здійснити, реалізувати те і те. Чому так бу-

ває, що ми чекаємо часу? Моментами не знаєш, з чого почати... Сидиш, лежиш, не знаєш, куди йти, кому писати, як краще зробити те, що хочеш... А час іде...

Нам потрібні знання, як правильно діяти. Розкривати ходи не легко, але вартує, вартує їх знайти і розкрити.

22.01.2025

* * *

Хотілося б, щоб кава не стигнула завчасно,
Холодне — то не те, не той потрібен смак.
В думках поетів часто паузи і крапки,
Хотілося, щоб й час на паузу зіграв.
Бо інколи життя вирує так, що не встигаєш,
І час здається все коротший нам,
Завжди в буденності той час наздоганяєм,
Він в нас біжить і ми за ним у шлях.
Та інколи утомі і натхненню
Потрібен час, який чекає нас.
Чому постійно ми повинні
Його наздоганять, чому ж не час?..

04.02.2025

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач на Косівщині, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання, яке діє при публічній бібліотеці рідного села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №33).

МАЕСТРОВА МЕЛОДІЯ

(пам'яті Михайла Рибчука)

Господь хлопчині хист подарував,
А рідні спромоглися на цимбали,
Щоби Космач усюди прославляв,
Троїсті звуки ніжно чарували.

ПРИСПІВ:

Летіла в гори музика дзвінка,
Бентежила і душу, й серце, й тіло,
Як віртуоза впевнена рука
Балцатками майстерно володіла.

Він жив у музиці і музика йому
Давала крила й сили додавала.
Долало світло впевнено пільму,
Коли мелодія Маєстрова лунала.

ПРИСПІВ.

Вогонь життя негадано погас,
Згоріла свічка, більше не палає...
Болючі рани хай лікує час,
Мелодія безсмертям промовляє.
ПРИСПІВ.

15-17. 09. 2024

ШАНА ГЕРОЮ

(пам'яті Володі Струка)

Сумують сині гори,
Бо звістка прилетіла
Про невимовне горе —
Володимира вбили.
Поліг в борні нерівній,
Живим не вийшов з бою,
І побратим умілий
Ніс на плечах Героя,
Щоб хижі людолови
Його не плюндрували,
Щоби по-християнськи
У землю поховали.
Прощатися прибули
Уся родина, друзі,
Батьки й бабуся сива
В чорній скорботі-тузі.
Синочки-соколята
Цілують рідне личко
І ніжно пригортають
Зажурену сестричку.
Плаче Космач за Сином —

Це тут його коріння.
Хмельниччина ридає,
Вже там його насіння.
А Україна-ненька
Знов голову схилила,
І жалібно трембіта
Мелодію зложила.
Молитва щира лине.
Захисники-Герої,
Вам шана й вічна пам'ять,
Хто не вернулись з бою.

30. 10. 2024

В ОБІЙМАХ НОЧІ

Блукає осінь у гаях,
Вдягає золоте намисто.
Душа, як самотній птах,
Летить самотньо в небо чисте.

ПРИСПІВ:

А ти поклич мене, поклич
В свої обійми до світанку,
І хай осіння тиха ніч
Закриє ніжності фіранку.

Вже відлетіли журавлі,
Вже відцвіли п'янки жоржини.
Доля на зраненім крилі
Несе сумні холодні зими.

ПРИСПІВ.

Не йду самотності в полон,
Чекаю, може крига скресне.
Чарівна ніч і ніжний сон
Дарують знов щасливі весни.

ПРИСПІВ.

06.09 - 14.12.2024

ПРАВО НА ПРАЦЮ

*(роздуми про оцінювання,
з використанням місцевого діалекту)*

Приходиться оціночки в НУШі викладати,
То і в казці, і пером кьижко описати.
Відповідної моделі треба знати вади,
Ще уважно нагадати рішення педради.
Не дай, Боже, проминути комплексну роботу,
То вже собі прибагнеш ще одну турботу.
Хто слабкий був і з причини не прийшов на «очне»,
То в пригоді якраз станут оцінки «поточні».
І на групи результати файно розділити,
Бо без них уже не годен семестр скінчити.
Треба добре подумати тай попоробити,
Би чьисом си без зарплати собі не лишити.
А як усьо завершити до певної дати,
То ще можна тринадцяту (премію) дістати.
Хоть здоров'ї піде доста, ще й зменшитси сила,
То всьо пусте, лиш би війна уже си скінчыла.
Аби нігде не стрільили, не гинули люди,
А нам Господь допоможе, якос воно буде.

10.12. 2024

ДУХ НЕПОКОРИ

Дух непокори в Космачі живе,
Боронить своє, рідне, сокровенне,
А час летить, за обрії пливе
І жодну мить назад уже не верне.
Дух кличе уперед невпинно йти
І голови в покорі не хилити,
Відваги й впевненості досягти мети
Він додає, щоб не намарно жити.
Дух підбадьорює, снагою напоїть,
Ще подарує життєдайну силу,
Крізь марево знедолених століть
Стає твердинею для щастя й миру.

15.09.2024 - 11.01.2025

РУБАЇ

Життя біжить у кожного своє,
І добрі справи зло щодень цькує,
Та попри все стараєшся збагнути,
У чому ж щастя істинне твоє.

Людському пізнанню межі не досягнути
І джерела життєвих знань збагнути,
Та той, хто мудрий, хоче знати більше,
Тому й мовчить, щоб інших добре чути.

Так часто інших хочеться навчати,
Поради й настанови роздавати,

Що подивитися на себе бракне часу,
Тому з собою й важко розібратись.

Якби ж то долі загадки вгадати
І таємниці наперед спізнати,
Тоді б страждати довелося менше,
Хоч і життя цікавим не назвати.

Як підлості не поспішиш у друзі,
То й голову не схилиш в гіркій тузі.
Хоч часто навпаки в житті виходить,
Бо не завжди «катюзі по заслугі».

Кожен «несе тягар» своєї долі,
І вчинки крутять колесо життя поволі,
Але за все прийдеться відповісти,
Як з'явиться Суддя на видноколі.

10-12.01.2025

ЗАДОРОВНИК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Майже 60 років живе і працює в Києві. Педагог-математик НРЦ (навчально-реабілітаційний центр) №21. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9 - №33).

* * *

Освіт багато, а освіченість одна,
І нею володіє лиш Людина.
Душі приємно, духу гонорово,
Коли вслухаюсь в мелодійну мову.
Вона так до лица нам, українцям,
Наче коралі на вродливій жінці.
Слова, мов бусинки, збираються в намисто,
Як розмовляти грамотно і чисто.
А нам як носіям трипільської культури
Негоже, щоб її ми призабули.
Відкріймо мови української скрижалі
І будьмо гідні золотої пекторалі.

* * *

Тиха ніч над Україною,
Шелест вітру в кронах стих...
Замилуюсь солов'їною,
Що найкраща між усіх.
Світить місяць понад хмарами,
Пахне скошена трава,
Ніч шепоче із примарами

Українською слова.
Треті півні розспівалися...
Хто б ще так в цей час зумів?
Де і як вони навчалися?
Українською їх спів!
Ранок свіжою барвистістю
У сади квітучі вбіг...
Пройдусь стежкою росистою
До прадідівських доріг.

* * *

«Спочатку було Слово...»,
Все з нього почалось,
В цій фразі — ну, нічого!
Де суть? Що відбулось?
Під сумнів — ні, не ставлю
Всіх висловів святих,
Та світ чудовий славлю,
А в нім — людей простих.
Не мислю я лукаво,
Не б'ю себе у грудь,
Бо на землі во славу
Не жити як-небудь.
Перевірять не стану,
Де грішне, де святе,
Бо вірить перестану,
Якщо візьмусь за те.
Вдихну на повні груди,
Що дав мені Творець,
Словесній цій облуді
Прийшов таки кінець.

* * *

Над обрієм яскраво сонце світить,
Шалений вітер в шибу стукотить,
Напевно, що неважко зрозуміти,
Чому в приємного така коротка мить.
Ця простота лише на перший погляд:
В ній криється вся суть і глибина.
То ж не лінуймося розширити світогляд
І підкоритися гармонії сповна.
Щоб бути мудрим, мало щось вивчати,
Шлях пізнання розкриє лиш життя.
Цей Божий світ потрібно відчувати,
Щоб до сумління було вороття.

КАЛИНИЧ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 22.12.1957 року в селі Княждвір Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка села Шепарівці. Середня освіта. Працювала ткалею, пекаркою. Вірші пише зі шкільної лави. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№33).

*

*

*

На моїй землі триває війна,
Дітям і людям спокою нема,
Плачуть зажурені горем батьки,
Бо десь в окопах їхні сини.
І навіщо війна до нас прийшла?
Та у нас була все щаслива весна,
Тепер зруйновані дітям хати,
Молоді діти пішли у світи.
Коли ж у ворога серце буде,
З нашої землі від нас він піде,
Бо сльози людей не впадуть дарма,
Вони будуть з ворогом все життя.
Україна є і буде жити,
Буде щасливою процвітати,
Війна пропаде від нас назавжди,
Пропадуть всі нелюди і вороги...
Не думай, ворожий поганий сину,
Що забереш ти у нас Україну...
У нас дух ще є міцний і бойовий,
Ти підеш від нас босий, голий і злий.....

ТАК ХОЧЕТЬСЯ МИРУ

Колись, як будували батьки хатину,
Щоб було де притулитись їм і дитину,
Радості їхній не було у них меж,
Були ж вони на вершині усіх веж.
Пролетіли роки... Відійшли батьки...
Діти поїхали далеко в світі...
Хату покинули і полинули...
Подалися в світ заробляти грошей,
Щоб могли прогодувати своїх дітей.
Будеш ти, ненько-Україно, доки
Ці муки і неволю ще терпіти,
Щоб твої діти могли дома сидіти?
Доки будуть ще по-світу ходити
Ситі пани і людей за ніс водити?
Так хочеться миру, спокою усім,
Щоб не гримів у небі високо злий грім,
Щоб зростали на мирній багатій землі
Щасливі й здорові люди й дітки усі.

ЗЛІ ЛЮДИ

Зло затаїлося у когось в душі
І не дає спокою людям в житті,
Бо більше в людини любові до зла,
Як до спокійного Божого буття.
Не бажайте, люди, горя нікому,
Бо горе прийде на вашу голову,
І не чекайте на кончину чужу —
Вона сама прийде по вашу душу.

Та не заздрить щастю другому,
Бо щастя обмине вашого дому,
Не робить нікому погані вчинки,
Бо вам прийдеться пожинать починки.
Дружіть в житті з мудрою головою,
Не буде клопоту ні вам, ні другому,
Пам'ятайте і знайте, злі люди, одне:
За гріхи кара обов'язково прийде.

НА ВСЕ СВІЙ ЧАС

Такий чудовий прекрасний світ
І в ньому не зразу все, як слід,
На все в житті приходить свій час,
І він радує потрохи всіх нас.
Час народитися дитині,
Зростати в чудовій родині,
Де діти підганяють час...
Не женить час, він дожене вас.
Є час сіяти добре зерно,
Де впаде, як проросте воно?
І настане час обробляти,
Дітей своїх благословляти...
Відділений час для садіння,
І прийде час і для цвітіння,
Тільки треба мати терпіння
Та трошки життєвого вміння.
Є час молодості, любові,
А там пробігають дні в горі...
Та вмійте паузу тримати,
Щоб час добра діждати.

Бо скоро прийде і сумний час,
Коли не буде в світі вже нас,
І згадають веселі часи...
Їх не поверне ні хтось, ні ми.

НАЙТЕПЛІШІ СЛОВА

Я найширше відкрию віконечко
Тоді, коли світить в нього сонечко,
Найбільше сонячних променів зловлю,
Зможу подякувати тим, кого люблю.
Найщиріших, найтепліших слів найду,
Найбільше їх добрій людині пошлю,
Так серце й душа підказує мені,
Віддячити їй за добро у житті.
Не жалійте хороших слів людям простим
Та й розвеселить їх словом будь-яким,
Все хоч одненьку я хвилинку знайду,
Найтепліші слова завжди їм скажу.
Бажаю добрим і злим людям — усім
Доброту зберігати в серці своїм,
Найрідніших вітати в будні й свята,
І пропаде у них їхній сум й гіркота.

ЗИМА МЕНЕ ЗАЧАРУВАЛА

Зима мене за чарувала,
Бо я вже зовсім інша стала,
Голова вже біла, як сніги,
А в душі одні лиш холоди.

Зима не є подруга мені,
Бо від неї сумно на душі,
Не зігріває вона мене,
Лишень серденько чогось пече.
Втекло від нас душевне тепло
І не буде вже так, як було,
Ніколи не повернуться дні,
Коли раділи разом усі.
Зима забрала спокій душі,
Вже не буде радості мені,
Забуваю потрохи про сміх,
Бо на душі лежить чогось сніг.
І все тане на серденьку він,
А в голові чути сумний дзвін,
Чогось очі часто на дощі,
Бо, напевно, стали такі дні.
Не сумуйте ви, очі нічії,
Бо у світі ви не одні такі,
Не лишень вас зима зачарувала
І спокій ваш назавжди забрала...

МАТИ БЛАГАЄ БОГА

До дітей іде щастя в хату —
Знайте, десь за вас молиться мати,
А коли дітей горе минає,
Це ваша мати Бога благає.
Благає Бога зранку і вночі,
Кожного дня, як темно, при зорі,
Щоб були здорові діти усі,
Були щасливі дорослі й малі...

Благає і просить мати Бога,
Щоб щаслива життєва дорога,
Була з вами Божа допомога,
Щоб не знали, що таке тривога.
Ангел-охоронець оберігав
Від горя, лиха застерігав,
Щоб гріхів собі не заробляли,
З Богом в серці завжди проживали.

КІЦЕЛА-УДУД ОКСАНА МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1962 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: пекар-тістовод. Захоплюється фотографією. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31-№33).

ЧАРІВНА ПТАШКА

Чарівна пташка у дорогій клітці
Сидить сама і дивиться в вікно,
Де сонце світить, квіти розквітають,
І все життя перед очима, як в кіно...
Весела молодість, перше кохання,
Навчання, а потім робота,
Шлюбний вінок на голові,
А далі й сімейні турботи.
Та життя — то складна штука,
Підкралася важка хвороба,
Тому сидить тепер вона,
Не може ступити і кроку.
А розум робить чудеса,
Поезія для неї — то життєва нива,
Як завжди, в клопотах вона,
Має багато друзів, тут вона ЩАСЛИВА.
Повагу має пташка у людей,
Підтримують у важку годину,
Але чому не можуть допомогти
Посидіти на лавочці уднину...

Щоб пташка вилетіла з клітки,
Посиділа годину у садочку,
Згадала всіх, хто є в її житті,
Коханих онучок і любиму дочку.
На жаль, від друзів лиш повага,
Підтримують духовно і морально,
Тому у клітці пташка проживає,
Лиш у віконці радість. ЦЕ ПЕЧАЛЬНО.

15.09.2024

* * *

Прийшов у сні до мене мій дідусь,
І нагадав, що в нього іменини,
Йому би сто шістнадцять мало бути,
Але, на жаль, так люди довго не живуть.
Та пам'ять про нього живе і нині,
Його роботи є у кожній хатині,
Фотографом в селі він був єдиним,
Йому раділи у кожній родині.
Завжди з фотоапаратом у руках
На мопеді їздив він усюди,
Весілля, проводи і різні святкування —
Всюди запрошували Удуда люди.
Був жартівливий і веселий,
На жінок нишком споглядав,
Але в житті був дуже справедливий,
І фальшу він не признавав.
Тому сьогодні у цей день осінній,
Я хочу у вірші його згадати,
Щоб пам'ять про нього жила
І щоб завжди про нього пам'ятати.

10.11.2024

* * *

Сьогодні бачила шпака,
Чому не відлетів, мене дивує,
Що буде він робити сам,
Як зиму тут перезимує?
Для нього зроблю годівничку,
Буду я дбати про пташину,
Лиш би не було лютої зими,
Щоб дочекав шпачок весняну днину.
Один він у саду літає,
Пара його у вирій відлетіла,
Дивлюсь на самотнього шпака,
І серце в мене від жалю мліє.
Ось так буває у житті,
Причин для самотності багато,
Один у вирій відлітає,
Другий лишився бідувати.

02.12.2024

* * *

Ой нема правди на світі,
Один фальш усюди,
І брехня, і фарисейство,
Зіпсувались люди.
Один одного втопили б
У ложці води,
Ще хочемо, щоб не було
На землі біди.
Ненавистю наповнились
У людей серця,
І не видно цьому краю,
Не видно кінця.

Куди оком подивишся,
Усюди брехня,
Грошолюбство і пліткарство,
І так вже щодня.
Що ж ми, люди, натворили?
Ми світ зіпсували,
А тепер ми ще хочемо,
Щоб не бідували.
Схаменіться, люди добрі,
Бо біда прилізла,
Будем плакати, кричати,
Та вже буде пізно.
Тоді гроші не допоможуть,
Аби де сховався,
Якби в небо, над землею,
Білий гриб піднявся.

03.12.2024

* * *

Росте стара береза на краю села,
Напевно свого віку доживає,
Бо часто вітер гіллячко сухе
На тій берізоньці ламає.
Схиляється нераз берізка до землі,
Немов вклоняється до Бога,
І шепотом своїм питає:
— Коли вже буде ПЕРЕМОГА?
І Бог тихенько відповів берізці
Отій, що на краю села:
— Була б давно вже ПЕРЕМОГА,
Якби совість у людей була.
Якби не втікали по світу, як миші,

Якби не крали все, чим помагають, як щурі,
Отоді був би мир і ПЕРЕМОГА,
І була б радість на нашій землі.
А поки що терпи, моя берізка,
Тримайся за землю корінням,
Бо тільки ті, хто любить свою землю,
На рідній ЗЕМЛІ сіють своє насіння.

23.11.2024

* * *

Вже відлетіли в теплі краї птахи,
І листячко з дерев поволі опадає,
І сумно робиться душі,
Коли закінчиться війна? Ніхто не знає.
Вже відлетіли в теплі краї птахи,
Дощі частіше землю поливають,
Як мають вижити солдати в болотах,
Коли закінчиться війна? Ніхто не знає.
Вже відлетіли в теплі краї птахи,
Зима вже землю снігом покриває,
Як мають пережити воїни цю зиму?
Коли закінчиться війна? Ніхто не знає.
А хочеться, коли вернуться птахи додому,
І листячко зазеленіє на деревах,
Щоб повернулись воїни додому,
І закінчилася війна. В цьому потреба.

* * *

Я відігрію твоє серденько, синочку,
Ти лиш тримайся, я тебе благаю,
Ти заговориш, ти мене почувеш,
Повернеться усмішка, я це знаю.

Ніколи не забудеш, що з тобою сталося,
Як били, катували, пам'ять забирали,
Та дякую я Богу і за те,
Що живого, синочку, тебе віддали.
А далі будемо з тобою жити,
І не згадувати ті страшні торттури,
Я думаю, все буде добре,
Лиш коби люди про це не забули.
А ти, Європо, добре подивися,
Якого сина матері віддали,
Ти лиш пильнуєш дуже добре,
Чи полоненого орка ми добре годували.
Тримайтесь, матері, чії діти в полоні,
Моліться, щоб живі додому повернулись,
А там, як Бог дасть, час рани загоїть,
І ті жахіття із часом забулись.

* * *

Чому життя так швидко пробігає?
А справ багато незакінчених ще є,
Час підтискає, та я не здаюся,
Отак проходить в клопотах життя моє.
Не повертаюся думками у минуле,
Лише вперед мої думки летять,
Та життя підносить корективи,
Літа тихенько до кінця біжать.
Кожен день дається дуже важко,
Ну що сказати, то доля людська,
Та лиш би не пропала муза,
Бо усе рідше з'являється в думках.

Я від життя уже нічого не чекаю,
Лише натхнення, аби лиш творити,
Але на все є воля Божа,
І тут безсила я що-небудь змінити.

*

*

*

Збираються наші хлопці
В далеку дорогу,
Ідуть вони на війну —
Друзям на підмогу.
Стануть грудьми у бою
Свій край захищати,
Не допустять ворогові
У нас панувати.
Ми на своїй ЗЕМЛІ рідній
Хочем мирно жити,
А не злому рашистові
Все життя служити.
То ж тримаймо оборону
З Заходу до Сходу,
Не допустім ворогів
До свого дому.
А вам, хлопці дорогенькі,
Най Бог помагає,
І живими, і цілими
Додому вертає.

12.02.2025

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25 січня 1941 року в селі Залуч Коломийського району, Івано-Франківської області. Завідувач відділу культури Коломийського райвиконкому з 1978 по 2001 рік. Голова громадської організації працівників культури «Муза добра» з 2016 року. Нагороджений почесними грамотами Міністерства культури України, товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, обласної державної адміністрації та обласної ради, обласного та міського управлінь культури, Коломийської міської та районної рад, орденом Архистратига Михаїла за досягнення в галузі культури і мистецтва, лауреат премії імені Ярослава Дорошенка в галузі літератури, зокрема за сонет «Я чекаю тебе» на музику Євгена Боднаренка. Заслужений працівник культури України з 1989 року. Лауреат краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка.

ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ НАГІРНОГО

Все минуло. Ти спинився в тиші,
Людські проблеми зникли, без потреб,
Ти залишив глибокий слід науки,
Добре і щире серце, як патріот.
Тебе я бачу маленьким хлопцем,
Коли ти в розмові радів,
І бігав зверху вниз східцями,
Де твій Кляштор шумів.
Лице твоє губилося під чубом,

Розмова була скромної дитини,
Хлопець непосидючий, з інтересом,
Цікавився сусідами, що поруч жили.
З часом ми знову зустрілись
На життєвому мистецькому шляху,
Твоя професійна праця й талант
Дала й іншим науку і творче горіння.
Бачу тебе сьогодні з нами,
Ти тут, серед нас, поруч в розмові,
Твій слід залишився в серцях коломиян,
В серцях друзів і в мудрому слові.
Ти – творець історії нашого краю,
Давав зрозуміти і глибоко пізнати
Про героїчні будні наших людей
У своїх висловах крилатих.
Твій науковий вклад в скарбницю краю,
Який ти досконало вивчав,
В своїх працях, книжках і розмовах,
В історичному слові ти прославляв.
Твоя яскравість у творчих задумах
І словах – письменника,
краєзнавця і публіциста –
Сина славної української землі,
Відданість у праці, як журналіста.

19.06.2021

СВЯЩЕННА ЗЕМЛЯ

Йде війна, страждає Україна,
Наш дух міцніше з чеснот і свобод,
Нас доля й слово міцно єднає –
Героїчний український народ.

Несе тяжку біду нам ворог наш,
Наповнює історію людства,
Яка веде у світ до мертвих душ,
Бо ворог наш із країни дикунства.
Україно, хвилюватись не треба –
Щоб не було, ми завжди з тобою,
Ми – твої діти утримаєм небо
Незалежно від ворога в бою.
Бо в рабстві нам не гнути спину,
Останній шанс нам долею дано,
Пора всім рятувати країну,
Зберегти її світле знамено.
З обличчя змиєм багаторічний бруд,
Цеглу до цегли, як було, покладемо,
За загиблих повернемось у труд,
Всьому світу ми про це докажемо.
Пройдуть роки, заживуть наші рани,
Своїх синів не забуде країна.
Вічно житиме подвигом героїв
Священна наша земля — Україна.

25.01.2024

ЩЕМ ДУШІ

Життєві струни наші плачуть
У любовному відлунні.
Між нотами невидима сльоза,
Я самотній на твоїй долоні.
Розійшлись ми всупереч долі,
Яка охоче стелилася нам.
Згас порив, не отримавши поділ

В життєвому дійстві нам на потал.
Не було в нас останньої ночі,
Як вечір перший, наче у сні.
Зараз страх із-за гаю регоче,
Зітхають роки твої і мої.
Там живе наша любов єднання,
Яка давно вже в пісню перейшла,
Запахом у гаю в ясний вечір
З передзвоном річного джерела.
Розійдяться хмари, розступіться...
По просторах вільних і живих,
По гаях широких розбредіться,
Поки серця стук ще не затих.
Понесіть мої думки в далеке...
Мої сльози вимийте дощем,
Над Прутом, що тече у море,
Заберіть з душі моєї щем...

25.01.2024

РОЗДУМИ...

До мене прилітають літом журавлі,
Походять, покурличуть і полетіли...
Як не було. Заздрю їхній журбі –
Птахи не бачать кривавої заметілі.
Журавлі відлетіли, війна триває,
Україна знемагає від втоми,
Не піддавшись брехні і підлій зраді,
Йде до переможного дня й каже: «Хто ми?»
Синів чекає батьківська домівка,
Кохана чекає любимого друга,

Який пішов прямим від серця шляхом,
А інший йде знайомим фальшивим кругом.
Сини з війни не йдуть. В мокрому окопі
Історію своєї країни пишуть.
Світ зацікавив, хоч і на нашому боці.
Не його, а наші рідні сини гинуть.
Кохана нині прощається з любимим,
Свій біль вона в міць переплавить.
Ми мертвим клянёмсь, їхнім могилам,
Що нас покоритись ніхто не заставить.
Друзі, навік мої, останнього бою,
Вас згадаю, мені дароване життя.
В пам'ять про Вас, як плакуча верба, стою
І кричу на весь світ Ваші імена.
Наш народ мужній, ворог не здолає.
Поверніться сини, тут Ваша рідня,
Материнська душа Вас зігріває
І всю Україну, їй миру й добра.

19.01.2024

ПАМ'ЯТІ МАТЕРІ

Я іду до Батьківської хати,
Чую клич журавлиний, спів солов'я.
Там ласка моя материнська,
Від якої моя дорога в життя.
Вона мене з порога дитинства –
Згадую тяжкі наші роки –
Навчила любити рідну землю,
Я ніжно торкався її руки.
Жадане її материнське слово

Дає і зараз мені наснагу,
Я часом повертаюсь у дитинство,
Там відчуваю й свою провину.
Нехай буде благословенна
Її щира материнська любов,
Де б не бував, але до її хати
Кличуть всі шляхи, і знову, і знов.
Слова мої хай линуть до неї
По сумній невидимій дорозі,
Крил не маю, щоб зустрітись Там...
Я зупинюсь на її порозі...
Я відчуваю її ніжну ласку,
Її очі горять, як з кришталю,
Вона завжди зі мною й повсюди,
Але порадника я не маю.
Сонце сходить і земне життя йде,
Щастя доволі між нами, гуляє,
А її материнська любов
У родині зразком процвітає.
Вона навчила нас життя любити,
Щоб людина щасливою була,
Її бачення – світова краса.

НАЙДОРОЖЧІ В СВІТІ

Я повертаюсь до батьківського
Того часу, який вказав шлях в життя,
Що веде щасливою дорогою
З його благословення в моє буття.
Своїм батькам, найдорожчим у світі,
Я низько вклоняюсь аж до землі,

Вони й зараз мене зігрівають,
Їхні думки й слова в моєму житті.
Низько вклоняюсь за добро і науку,
Їх в пам'ять співставляю щодня,
Дні, які дали мені сьогодення,
Яке я несу до людей без кінця.
Мене вчили суворі слова батька,
Ніжна й щира материнська любов,
Їхні поради – працю перемагати,
Боротись із суспільним нашим злом.
Життєві моменти не можу забути.
Їхня порада і людська доброта
Лишились в мені малим заповітом,
Без них в зрілому віці я сирота.
Я йшов і йду по обраному шляху,
Живу Україною – моя земля,
І де б я не був у зрілому віці,
Журавлі курличуть мені здаля...
І час так тихо підкрався й до мене,
Він зветься просто – старість вікова.
Батьки, мені ще хочеться творити...
Щоб люди дорогу мали у життя.
Зараз іде підлої зради війна,
І страждальна земля ворога пече,
Допоки серця у грудях б'ються,
Батьки, як не тяжко, Перемога буде!

14.01.2024

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в місті Коломия, де і проживає. Освіта вища, медична (через невиліковну хворобу не закінчена). Поетеса, членкиня Асоціації українських письменників (2016). Лавреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Митрополита Андрея Шептицького. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №33).

ОТЧЕ НАШ!..

Вірші-рани... Душа кровоточить...
Всі Ікони – в кривавих сльозах...
ТИ зі мною, мій БОЖЕ!.. НАШ ОТЧЕ!..
Біль мене і ТЕБЕ прониза...
Океан!.. О-к-е-а-н сліз і Болю!.. –
Батьківщина, Вітчизна моя...
Я сповняю ТВОЮ, ОТЧЕ, волю...
Я про тих, хто в пекельних боях
Нам відстоює Мир і Свободу!..
Рідне Небо тримає і дім...
Невмирущість козацького роду –
Українців на рідній Землі...
Хто виборює Світло і Долю!..
Вигризає в бездушних катів
Нашу Землю, і Правду, і Волю!..

Кожен з них мені брат у ХРИСТІ!..
...В океані Надій, у натхненні
З «Океаном...» співали пісні..
...Очі сині, блакитні, зелені,
Добрі, юні всміхались весні..
...В океані тепла і Любові
З «Океаном...» співали колись..
...Скільки поту пролито і крові!..
О!.. Без бою вони не здались!..
...Океани – їх очі глибокі –
Віри... Болю... Терпіння... Тривог...
А бої нескінченно жорстокі!
В боротьбі за Добро з ними БОГ!..
Душу й тіло... І все!.. Все, що мають,
Віддають... Ллється праведна кров..
О!.. Герої!.. Вони не вмирають!
Не вмирає Жертовна Любов!..
Душу й тіло... І все!.. Все, що мають,
Віддають... Ради друзів своїх!.. –
Це Євангельська Істина!.. Знаю..
Я молюсь, щоб ТИ, ОТЧЕ, зберіг
І дозволив УСІМ (!!!) дочекати!..
...В Небі Зіронька Ясна зійде!..
Буде радість, мій друже!.. Мій брате!... –
ПЕРЕМОГИ ОМРІЯНИЙ ДЕНЬ!..
Я молюсь... ОТЧЕ НАШ...

08.07.2024

МАДОННИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ

ЗЕМЛЯ БАТЬКІВ... ГЕРОЇВ... ГЕРОЇНЬ...
ЗЕМЛЯ СВЯТИХ... ЗЕМЛЯ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ!..
НАДІЙ І МРІЙ МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ...
МОЯ ВІТЧИЗНО!.. ТИ – МАДОННА БОЛЮ!..

Мадонни Української Землі...
Душа болить... А серце... Серце плаче...
...Летять над горем людським журавлі...
Летять над Болем і над полем... Наче
Торкнутись хочуть... Обійняти ще...
Все сокровенне..., що несуть на крилах...
Високий їх політ!.. Глибокий щем...
Молитва з ран смертельних кров омила...
Молитва Українських Матерів
За тих, хто перше слово мовив: МАМА...
Хто мріяв, захищав, любив, горів!..
Хто в Вічності сповитий Небесами...
Мадонни Української Землі...
В одежах чорних... У жалобних німбах...
...Летять у Небі рідні журавлі...
Летять над Болем і над полем... Ніби
С-и-н-о-ч-к-и... Д-о-н-і... О!.. В-о-н-и Ж-И-В-І!..
Благання посилають з Небокраю:
Не плачте!.. І заради нас живіть!..
Герої не вмирають! Не вмирають!..
Не плачте!.. Для Добра!.. Для нас живіть!..
Любов синівська сльози витирає...
С-и-н-о-ч-к-и!.. Д-о-н-і!... О!.. В-о-н-и Ж-И-В-І!..
Герої не вмирають! Не вмирають!..
Герої Української Землі...
В одежах світлих... У небесних німбах...

...Летять у Небі рідні журавлі...
Летять над Болем і над полем... Ніби
В дитинство хочуть... Де зелений рай...
Любов і Мир... Ласкаві очі МАМИ...
...І світиться-святиться Небокрай
Їх незабутніми живими голосами...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!
МАДОННИ УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ!..
УКЛІН ВАМ!..
ЗА ГЕРОЇВ УКРАЇНИ!..

18.06. 2024

БІЛИЙ ГОЛУБ

Я торкаюсь серденьком його
З вірою, надією і болем...
Чистий-чистий, мов святий вогонь...
Білий-білий український голуб...
Зі сльозами в серці і в очах
Відпускаю в небо неозоре...
Хай несе у світ мою печаль:
На моїй землі — війна і горе...
На землі батьківській ллється кров...
Ми хотіли миру, волі, правди!..
Голубино-білих крил покров
Розірвали вбивчі «смерчі» й «гради»...
Голубино-білих крил покров
Розсріляли чорні кулі й міні...
На землі вкраїнській ллється кров...
Проклинаю вас, жорстокі війни!

...Білий-білий український голуб...

24.02.2025

ПІДСНІЖНИК

В жорстокому світі
 ледь звівся на ніжки...
Здавалось: багатиме
 в нас співчуття...
А він – благородний
 й беззахисно-ніжний –
Тихенько молився
 і славив життя...
Він мужньо тримався...
 Аж злились морози.
Вчувався Надії
 пронизливий схлип...
Здавалось: то серця
 мого чисті сльози
Крізь стужу і кривду
 на світ проросли...
Ранимий, як серце,
 що плаче і мріє...
Прекрасний, як свято
 у буднях сумних...
Нехай цей підсніжник
 осяє, зігріє,
Торкнеться душі
 поцілунком ВЕСНИ!

03.03.2025

І ОДИН У ПОЛІ ВОЇН – ЦЕЙ ПІДСНІЖНИК...

І один у полі воїн – цей ПІДСНІЖНИК...
БОЖЕ!.. Після всіх страждань й зими...
Благородний і Найперший!.. Мужній...Ніжний...
Він стоїть і молиться за МИР!..
Не страшні йому вітри й морози...
Наче воїн, вийшов на плато...
Я МОЛЮСЬ ЗА МИР!.. На серці – сльози...
ХАЙ НЕ ГИНУТЬ ВОЇНИ В АТО!
ХАЙ НЕ ГИНУТЬ ХЛОПЧИКИ НА СХОД!..
МИРНОЇ ВЕСНИ УСІМ БІЙЦЯМ!!!
Сам ПІДСНІЖНИК людям і природі
За ВЕСНУ стояти обіцяв!..
На сирій землі стоїть – не в травах...
Сльози полились з моїх очей...
ВСІМ ХОРОБРИМ ВАМ! ХВАЛА І СЛАВА!!!
ВСІМ СМІЛИВИМ ВАМ! ХВАЛА І ЧЕСТЬ!!!
Символ нездоланної Відваги!
Крихітний борець, що любить світ...
...Серце повне Вдячності й Поваги
ДО УСІХ, ХТО – НА ПЕРЕДОВІЙ!
І ОДИН У ПОЛІ ВОЇН – ЦЕЙ ПІДСНІЖНИК!..
Сонце! Дай промінчиків мільйон!..
За ВЕСНУ стоїть безстрашний, ніжний...
Завтра їх прибуде батальйон!..
ЧИСТИМ СЕРЦЕМ ДЯКУЮ
МОЇЙ РІДНІЙ СЕСТРИЧЦІ ТАНІЧЦІ,
ЯКА ПРИНЕСЛА МЕНІ, ХВОРІЙ,
ПЕРШИЙ ПІДСНІЖНИК...
НАЙПЕРШИЙ ПІДСНІЖНИК

В ЦЬОМУ РОЦІ! МАЛЕНЬКИЙ... ЗОВСІМ
КРИХІТНИЙ... СВІТЛИЙ... ЧИСТИЙ...
МУЖНІЙ!..
Ж И В И Й !..
Я ВІДЧУЛА: СКОРО НАСТАНЕ ВЕСНА!..
НЕХАЙ ВОНА БУДЕ МИРНОЮ!..
ДЯКУЮ ТОБІ, ТАНІЧКО!
ВЕСНИ СЕРЦЯ І ДУХУ НАМ УСІМ!
НЕХАЙ БУДЕ МИР !!!

24-25.02.2015

КРАСЮК СВІТЛАНА ОЛЕКСАНДРІВНА

Творчий псевдонім — Лана Краска. Народилася 06.01.1989 року в місті Сміла. Живе і працює в місті Черкаси. Працівниця дошкільного навчального закладу. До віршування повернулася взимку 2022 року. З того часу друкується в різних колективних виданнях. Фіналістка XIV Всеукраїнського літературного фестивалю-конкурсу для людей з обмеженими можливостями «Поетичний рушник». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№33).

А Я КРОКУЮ В НОВИЙ ГОРИЗОНТ

(рондель)

А я крокую в новій горизонт
Не на підборах — в кросівках та худі,
Най сніговії штовхають у груди,
А ти з минулого кличеш: «За що?»

Знавці стосунків повсюдно: «Любов!
Вона ж здолає усі пересуди!»
А я крокую в новій горизонт
Не на підборах — в кросівках та худі.

За власним планом у декілька строф
Купую пензлик та льон на етюди.
Зима ж не ти. В ній немає облуди
І сніг не зрадить фальшивим теплом...
А я крокую в новій горизонт...

ЗАМЕТИ МЕНЕ СНІГОМ

(рондель)

Замети мене снігом по вінця,
Розітні біле тіло крижинами,
Пошматуй моє его стежинами —
Я стерплю ці торттури. Я — рівня.

Най Таро сповіщають, що в'ївся,
Що висотуєш кров та й краплинами,
Замети мене снігом по вінця,
Розітні біле тіло крижинами.

І голосить Земля, що ти зрікся,
Що забув — як то жити людиною,
Обперезує дім твій долинами,
Я ж співаю вітрами: «Не бійся!
Замети мене снігом по вінця...»

КІЛЬКА ДНІВ

(рондель)

Лиш́лось кілька днів в календарі
І я перегорну ось цю сторінку,
Не лячно розпочати все узимку,
Лиш лячно залиш́тися в журбі.

На вулицях туманних дзвонарі
Нагадують й віщують: «Ти є жінка!»
Лиш́лось кілька днів в календарі
І я перегорну ось цю сторінку.

А чи ж була насправді на землі?
Чи все, що маю — то одна помилка?
Красива та крихка, немов сніжинка?
До першої, самотньої зими
Лишилось кілька днів в календарі...

ЕСПРЕСО

(рондель)

Твоє еспresso гіркне, як завжди,
І шоколад лишається на таці,
Лежать чуття й любов на лівій шальці,
А права вже очікує зими.

Життя давно цитати у лапки
І храми відчаєм кричать: «Зостанься!»
Твоє еспresso гіркне, як завжди,
І шоколад лишається на таці.

Плануєш у Париж, до вітражів,
Де Есмеральда вихором у танці,
Посмакувати круасан та й вранці,
І хоч он там забути заметіль...
Твоє еспresso гіркне, як завжди...

ВЕЧІРНЄ МІСТО

(рондель)

У кришталевих сутінках зими
Крокує ніжність в парі із коханням,

Не поспішай... Чекай... Тобі зізнаюсь,
Я від учора цілковито твій.

Захочеш — загорни мене в сувій,
І так тобі, Богині, я вклоняюсь.
У кришталевих сутінках зими
Крокує ніжність в парі із коханням.

Сніжинки прохолодою до вій,
А я до рук твоїх впаду вустами,
Цілунками зігрію, мов вогнями,
Намисто подарую з ліхтарів
У кришталевих сутінках зими...

ДО ЧОГО ЗВИКЛА ТИ? (рондель)

Скажи мені, до чого звикла ТИ?
Довкола ж бачиш — тільки сніг та холод,
Ще й я, до щастя, цілковитий йолоп
Мовчу в любові. Ти хоч говори...

Запитуєш: колишні чи були?
Хіба ж важливо те, що йде у морок?
Скажи мені, до чого звикла ТИ?
Довкола ж бачиш — тільки сніг та холод

Тобі, напевно, личать ніжні сни
І дзвін мінорний снігу на долонях...
Чи все ж таки хурделиця в мажорі?
Що є твоїм? Прошу лиш, не мовчи,
Скажи мені, до чого звикла ТИ...

НЕЗНАЙОМЦІ

Я знесилена ніжною втомою,
А ти вдома... Чекаєш на сутінки...
Ще знайомі? Чи вже незнайомці?
Чуєш, вітер кватиркою гупає.
Приладнати б її, та заклеїти б
І шпаклівкою, хоч би й сірою,
Непомітно то буде, чи видко,
Що проведено в рамці лінію?
Я на вечір готую картоплю,
Не відварюю, а обсмажую...
Бачиш, звички із часом втрачаються,
Бачиш, звички старі забуваються,
Не мугикаю співів набридливих,
Що із кожного гучномовця.
Я мовчу. І в мовчанні з утомою
Все чекаю — ми вже незнайомці?
Ми чужі вже й далекі, за хмарами,
Ми холодні — не поруч, не парою,
Просто так, за життєвими станами,
У квартирі, де вікна з фіранками?
А чи все ж таки нерви із тінями
У завіях зі снігом та інеем
Налякали мене, та й розлукою
Хуртовинами та завірюхою?

Я ЗИМІЮ ТОБОЮ, ЗИМІЮ

Я зимію тобою, зимію,
Обережно кохати не вмію,
На бурульку — сердечно та гостро,
Всім еством, до останнього подиху,

Всім єством, до останнього зойку,
Най від сліз потім буду мокрою,
Скільки маю годин — стільки й жию,
Я тобою суцільно зимію.
Я тобою суцільно вібрую,
Крізь хурделиці голос чую,
Мені сніг та зима — лиш обставини,
Я ж насправді люблю, я не граюся.
Я ж насправді чекаю обіймів,
Я ж насправді тобою зимію,
Оksamитовим снігом вкриваю,
Твоє серце від інших ховаю.

ЗВИКАЮ ДО НІЖНОСТІ

Одягни мене п'єщеним маревом,
Заховай у печеру драконову,
Обпечи диким полум'ям й норовом,
Що й спротив законам, та й первісним.
Бачиш правду мою — не принцеса я,
Не панянка з обкладинок глянцевих,
Полієстр до тіла за принципом,
Що вартує півсвіту — не кращим є.
Огортаєш зав'язами сніжними,
Спільні ночі оздобивши ніжністю,
Сніговіями вабиш, виліплюєш,
Іншу «я», що від слова м'якішає.
Хто ж ти є? І навіщо за спіною
Маєш крила, що в хмари й за хмари?

Знаєш, я вже звикаю до ніжності,
Що подобався біль — забуваю...

КУРГАНСЬКА ЛЮБОВ МИХАЙЛІВНА

Народилася 23.09.1955 року в селі Буртин Полонського району Хмельницької області. З 1977 року проживає в місті Хмельницький. Освіта вища. Професія: бібліограф. Понад 20 років працювала в ХНУ (Хмельницький національний університет). Учасниця і переможниця багатьох літературних конкурсів та видань. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31- №33).

ТИ НЕЗДОЛАННА, УКРАЇНО!

Ми на хресті, мов на розп'ятті...

Невже так, Боже, прописав?

Віками вороги закляті

Прагнуть позбавити нас прав.

Від роду свого — соколина

Стоїть над прірвою країна.

Буремний вітер свище люто,

Хоче навколошки схилить,

В пекельний біль її закуто —

В журі залякла горем мить...

Встромляють підло ніж їх в спину —

Кривавить рана без зупину.

Над нею хижий ворон криче,

І Душі в Рай щодня летять,

Провалля під ногами наче,

Та в нього не впаде! Печать,
Підписану мечами волі,
Штампують їй з небес Герої.

Мов Фенік-птаха — гордо крила,
Війною зранені свої,
Розправила країна мила:
Горить в пекельному вогні,
Та в незборимий Дух убрána
Стоїть країна нездолánна!

Тебе не вбити, Україно!
Здолаєш пошесті біді!
У славі вся свободно, вільно
Жила і житимеш завжди!
Ні перед ким ти на коліна
Не станеш, рідна Україна!

Слава країні-Героїні!
Героям слава, Україні!

14.12.2024

КОРОЛЕВА НЕБЕСНА ЙДЕ З МИРОМ

Певно, вчора гуляла з дощами:
Сукня, спина промокла була.
Не раділа Зима поміж нами,
Видно, сил не було і мала
Теж надія у неї на краще,
А сьогодні усе вже інакше.

Знов сміється вона — засніжила...

Королева ж бо є не дарма!
Капризує красунечка мила —
Білосніжна, магічна Зима.
Все пустує Душа вередливо,
Має право — на те ж вона й диво!

Снігом трусить. В обіймах з вітрами
Вигинає свій стан чарівній.
Посивілий Мороз до безтями
Закохався у неї. Сумний:
Та красуня з вітрами танцює —
Сивочолий страшенно ревнує.

Вже немає такої хвилини,
Щоби я не любила її.
Цілуватися лізуть сніжинки —
Обліпили всі губи мої.
А Зима посміхається щиро,
Мовить: «Йду до вас, людоньки, з миром!»

Кокетлива небесна пустунко!
Посміхайся тут, щоб не було!
Дивовижна красуне-чаклунко!
Замети у хурделиці зло!
Миру снігом обсип всі довколи,
Щоб біди не було вже ніколи!

Дивиграєм краси спеленай
Наш земний планетарний весь край!

12.12.2024

ТОРІШНІЙ ПАДАВ СНІГ

(вірш-рондель)

Торішній падав сніг, як диво,
Іскрився світ весь залюбкй.
Вдягав хатам пухкй шапкй,
Неначе з вати — так вродливо!

Сніжинки падали грайливо,
Балетні, мов танцівникй...
Торішній падав сніг, як диво —
Весь світ іскрився залюбки.

Ліз цілуватися звабливо
На губи, щоки пух мені.
Мрійливо якось, особливо,
Немов би в фантастичнім сні,
Торішній падав сніг, мов диво.

30.12.2024

ЦВІТ КОХАННЯ

Вродливе, вишукане, як кохання!
Квітує вічним цвітом все воно.
Приходить запізнйло й спозарання —
З покón віків на світі цім давно.
Живу, серцями всю зігріту
Енергію шле дивоцвіту.

Немає правил тут земних кохання,
Обмежень, віку, різних заборон,

Бує цвітом звечора й до рання,
Божественне те почуття спокон.
Віків від роду шле умілу
Свою нірвану Душам, тілу.

То й що, що сивина вплелася в скроні?
Яка різниця — літо чи зима?
Царить кохання у Душі на троні
Завжди. Порі на те йому нема:
Хмільний спивати серцю трунок
На будь-коли дано в дарунок.

Весняні там осінні аромати,
Зимова непорочна чистота.
Блаженством Душу, тіло сповивати
У дивоцвіту місія свята.
О, як воно п'янить, дурманить —
В полон нектарний Душу мánить!

Вгамує sóлодом душевний голод,
Жагою пálко тіло вдовольнить,
Розтопить кригу серця, лютий холод —
Як шедевральна та кохання мить!
Зимовий цвіт кохання — ніжний,
Так непогрішно білосніжний!

Сповийте Душу тим магічним цвітом —
Нехай несе в блаженну благодать!
Весною, осінню, зимою, літом
Самі кохайте і щоб Вас кохать
Могли обрánці серця Ваші!
Кохання почуття — найкращі!

Божественним вогнем кохання сяє,
Ні віку, ні пори воно не знає!

28.12.2024

ТАНГО ЖИТТЯ

Шедевральне, божественне танго
Душу рве і шматує навпіл:
Поєднались тіла як же гарно!
Рух жагуче розпалених тіл.
Дивовижної пристрасті танець...
Також відчай і біль рух несе.
Породив його світу іспанець,
Аргентинець прославив уже.
Неймовірно граційне єднання
Унікальністю дивне яке!
Геніальне емоцій звучання
Неповторно разюче, палке.
Збожеволівші Душі неначе:
То кохання небесне несуть,
То Душа мов шматується, плаче —
Рухи болісну пишуть вже суть.
Унікальністю рух неповторний —
Магнетичний, магічний полон:
Благородний, водночас гріховний —
Стан емоцій там без заборон.
На пероні Життя в сьогоденні
Виють звуки жахливі війни.
Закривавлені рухи смертельні —
Танго смерті танцюють вони.
Світ Душі виражається в ньому —
В русі танго життєвому тому.

20.12.2024

ЛЮБОВ – ПРИЗНАЧЕННЯ ЛЮДСЬКЕ

Для любові у спадок нам вічний
Голубу цю красуню з небес —
Нам Творець, як дарунок космічний
Дарував. Дух у формі воскрес.
Вся Земля, як і ми тут — жива:
В ній космічних енергій дива.

Кожна форма продумана вміло
І призначення має своє.
Вічний Дух оживив наше тіло
На любов і добро тут земне.
Загордилась людина сповна —
У всіх бідах її тут вина.

Замість діяти, жити любов'ю
Злобу, ненавись світу несею,
Умивається війнами, кров'ю
Людям даний земний сад-Едем.
Чи Ви, люди, забули про те,
Що безвихідь у злobie росте?

Первозданних до витоків всього
Повертається цілом щодня
До призначення свого земного
Круговерті сансара буття.
Для любові творилися ми —
Пам'ятаймо про це тут завжди!

22.12.2024

КОХАННЯ РАЙ

А ти її і не питай —
Змовчить усе єство жіноче...
Бери! Веди в нектарний Рай —
Вона, мов птах, уся тріпоче.
Купай в блаженство дивне те
І грішне, і таке святе!

Усю сповий її в любов.
Небесне, неземне те щастя
Так безкінечно: знову й знов
Спивати солодом хай вдасться!
До забуття її кохай —
П'яніє в ньому вся нехай.

Цілуй медово, ніж, ласкай —
Нап'ється трунку хай хмільного.
По вінця влий, по сáмий край
Медового кохання того.
Душа летить у саму вись —
Тіла у єдності сплелись.

Мереж кохання віражі:
Запéсти ніжно до бестями.
У апогеї на межі
Пливе хай щастя поміж вами.
Небесним, амброзійним тим
Дотиком закохай святим.

Кохання — райське почуття,
Немає кращого за нього.

Божественні ті відчуття —
Від виміру, мов неземного.
Кохання справжнє як твоє —
Святим воно, безгрішним є.

03.01.2025

РІЗДВЯНИЙ ПОДИХ МИРУ

Світлі дні святкові нині:
Роздество Христове.
Не в хором — у яскіні
В тіло тимчасове
Бог у титулі месії
Родиться з Марії.

В Вифлеємі Діва-мати
Породила Сина.
Білий світ прийшов спасати,
Де гріховно-сильна
Є біда, що роблять люди
На Землі повсюди.

Наш Ісус Христос Спаситель!
В Україні горе:
Нелюд злий — добра гнобитель
Смерть, безчинство творе.
Слава вічна Божім Сину!
Він спасе країну.

У життя країни хмарне
Бог на допомогу

Україні нашій стане —
Вручить перемогу.
Смерть відверне злу від наших
Воїнів найкращих.

Днина нині скрізь Різдвяна
Вся велична, гідна:
Сину Божому ОСАННА!
Слава Богу вічна!
Родить Сина Діва-Мати
Землю нам спасати.

Христос народився!
Славимо Його!

26.12.2024

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Учитель історії та української мови і літератури. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №33).

УКРАЇНО МОЯ ЗОЛОТА

Україно моя золота,
Ти для мене у світі єдина,
Мова твоя мені дорога,
Найцінніша коштовна перлина,
Чільне місце, де мислі мої,
Має мова, як схованка духу,
Думку живить, простори живі,
Ритми серця під час його руху.
Десь у небі курличуть пташки,
Журавлино звучить рідна мова!
Перельоти — чужинські стежки
Та журлива мелодія слова.
Слово рідне звучить з висоти,
В синім небі, небесній колисці.
Хай почують його всі світи,
Жити буде у вишневім намисті.
З теплим вітром вертають ключі,
Кожну весну, де рідні оселі.
Не чужинські, а рідні стежки,
В небі гамір і крики веселі.

ОСІННІЙ ЕТЮД

Обрій рожевіє, тихесенький ранок,
І місяць на небі — бліденький серпанок.
Осінні листочки на землю злітають,
Рожеві хмаринки по небі блукають.
І ранок всіх будить, до праці всіх кличе,
Яка для всіх мила, яка кому звична,
І сонце спішить, покидаючи обрій,
Щоб стати в zenіті в красі своїй гордій.
Усіх обласкає, усіх відігріє,
І тих оживляє, хто в полі німіє,
У річці нагріє холодну водицю
І скелю нагріє, холодную крицю.
І далі по небу за обрій спішить,
У даль простяглася голуба блакить.
У сонця енергія, сила буття,
І ясна днина — це кредо життя.
Не знає спочинку у вічній мандрівці,
На землю все сипле золоті промінці.
І скрізь, де по небу сонце біжить,
Життя оживає, ясніє блакить.
Де сонце заходить, там день затихає,
І ніч невідступно на землю сідає.
Ніч дасть милий сон і благий відпочинок,
А сонечко зійде — трудовий ужинок.

ЗИМА

Зима. Вітри холодні.
Настали дні морозні.
Снігами замітає,
Всю землю покриває.

Довгі зимові ночі.
Ніч. Світять вовчі очі.
В полі пурга гуляє,
Вовками всіх лякає.
А вовчик – сіромаха,
Голодний бідолаха.
Поживу звір шукає,
Просторами блукає.
Зима — пора тривожна,
Вітряна і холодна.
Усі тепла шукають,
Весняних днів чекають.

ПЕРШИЙ СНІГ

У синіх горах перший сніг,
На віттях бурульки морозу.
Снігом біліє сіна стіг,
Кущі малини, верболозу.
В свої права ввійшла зима,
Не зеленіє вже трава,
Покрилась снігом вся земля,
Кригою зміцнилася ріка.
Гірський змінився краєвид,
У сніжнім салоні сплять ялинки.
Холодний вітер без пригод
Чекає вільної хвилинки.
Лісові звірі на сторожі,
У снігу з'явилися сліди.
Уже минули дні погожі,
Затихли пташині голоси.

Сніжинки бавляться в повітрі,
Радіють, що прийшла зима,
І легко їм літять на вітрі,
Ласкаво прийме їх земля.

ЦВІТУТЬ САДИ

Сади стоять у ряснім цвіту,
Манять пелюстками любові.
Біленький цвіт у душі несу,
Розмай шукаю у діброві.

У лоні ялин шукаю плай,
Ліси весняні молодіють.
Люблю тебе, мій рідний край,
Дивлюсь, як буки зеленіють.

У чистих джерелах п'ю води,
Вода холодна і прозора.
На схилах гір стрункі ліси,
Гірська вершина Чорногора.

З-під Чорногори дві ріки
Води несуть в гірські долини,
Цвітучі напоять сади,
Цвіточки — природи перлини.

ЛОБУРАК ОЛЕГ ЯРОСЛАВОВИЧ

Народився 10.01.1968 року в місті Коломия Івано-Франківської області, де і проживає. Український художник, скульптор, актор, дитячий письменник та мультиплікатор. Працює викладачем Коломийської дитячої художньої школи ім.Я.Пстрака. Учасник альманаху з 2024 року (№32-№33). На обкладинці альманаху «Джерельні дзвони-33» картина Олега Лобурака «ДОВБУШ».

БАРТКА

Бартка в гуцула – не просто сокира,
Символ відваги, свободи, вогню,
В праці й у битві завжди вона щира,
Вірна у лісі, в бою чи в строю.
Різьблене лезо, міцне, як Карпати,
Воїн і пастир тримали її,
Лихе відганяла, могла захищати,
Вірно служила у кожній ході.
Опришки носили її, як святиню,
Сміло здійсмили в праведний бій,
Волю кували крізь темряву, тінню,
Гір не боялись, загроз і подій.
Старці казали: «Це дух предковичний,
Рідний, мов серце, що б'ється в грудях.
В ній і народ наш, і світ символічний,
Бартка – це пам'ять, що вічно в горах».

Нині у горах і в пісні гуцульській,
В святах народних вогонь її гра.
Знову майстри на бартках малюють
Дух, що у серці Карпат не вмира.

03.02.2025

ГУЦУЛЬСЬКІ НОЧІ

Гуцульські ночі біля ватри...
Сопілка співала пісню свою,
Скрипка кружляла в танку чарівнім,
Бубен звучав у вогненному ритмі яснім...
Трембіти лунали в горах і долах,
Полонини співали на схилах крутих,
А душа летіла у вічний танок,
Вогонь освічував кожний крок...
Пера в капелюхах, як птахів крила,
Вітер їх піснею ніжно вкривав,
Козацький дух у музиці жив,
В серці горян відлунням гримів.
Горіло багаття, як серце живе,
У темряві ночі воно не мине,
Мелодія гріла і душу, й думки,
Танцювали вогні, мов дикі струмки.
Коли лунала мелодія дзвінка,
Гори відповідали їй здалека:
— Грай, музиканте, гуцульський мотив,
Щоб кожен у серці піснею жив!
На стільцях різьблених, в колі тепла,
Співала сопілка про вічні дива,

А струни цимбалів, мов срібні дощі,
Зачарували вогонь уночі...
Хай музика далі у небо летить,
Дух наших предків у ній не спить.
— Танцюймо, браття, бо ця ніч одна,
Щоб пам'ять жила, як жива струна!

12.02.2025

ГУЦУЛЬСЬКА МУЗИКА

На полонині трембіта гуде,
Скликає громаду, будить усе,
Сопілка у горах чарівно бринить,
Спів рогу гірського аж до неба летить.
Цимбали заграли — дзвінкий перелив,
Лунає над горами, світ полонив,
Дримба співає в музиканта до рання,
Звуки живі, наче мова кохання.
Гуслі нагнали про сонце й дощі,
Про зірки ясні, що світять вночі,
Ліра мелодію спогадів лине,
Душу торкає, як вітер калини.
Коза з бубном танцюють завзято,
У кругу весілля шумить безупинно,
Скрипка веде ту мелодію щирю,
Що будить у серці і сміхи, і віру.
Басоля заграла — основа всьому,
Тримала ритм дому, простому, святому,
Тарілки гучні засріблили увись,
Музика гуцульська в серцях лишить слід.
Усі інструменти сплелися в танок,

Мелодія сяє, як чистий струмок,
Трембіта гуде в гір високих хребтах,
Звучить, як молитва, в осінніх містах.
Гуцульські мотиви — то спів джерела,
Що з гірських потоків у серце лягла,
Дримба й сопілка у вальсі звучать,
Душа хоче в танці знову кружлять.
Цимбали й басоля ведуть нічну пісню,
Лунає мелодія давня й пречиста,
Скрипка сумує, радіє і мліє,
А ліра про щастя гуцульське мріє.
Ударили бубни — весілля в селі,
Заспівали кози, немов солов'ї,
Мелодія гірська вирує й пливе,
На серце надію і радість несе.
Трембіта, цимбали, дримба й сопілка —
Злилися разом у гуцульський спів...
Музика ця — душа рідних Карпат,
У серцях гуцулів вона, наче брат.

22.02.2025

МАНАШИНСЬКА ЗОРЯНА ВАСИЛІВНА

Народилася 25.05.1968 року в селі Стенятин Сокальського району Львівської області. Мешканка села Свитазів Сокальського району Львівської області. Освіта економічна. Знайшла себе в поезії у пенсійному віці. Входить в ЛМО «Колос» з 2022 року. Друкувалася в альманасі «Соколинний край». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№33).

* * *

Іду туди, де є простіше,
Туди, де гордості нема.
Тут є надійно, спокійніше,
Відчутна Божа є рука.
Іду стежиною до Бога,
Іду, як завжди, я сама.
Вузька стежина, але довга,
Хоча буває і слизька.
Іду і знаю, як спіткнуся,
Дасть руку Бог мені свою.
Іду сама і не здаюся,
Із Богом йти – не йти на прю.

04.12.2024

ЕСЕМЕС

Янгол-Охоронець написав вночі,
Щоб ти не ховала від дверей ключі,
Він до тебе прийде, як-но ти заснеш,
Ще тепліше вкриє. Янгол твій воскрес.
Буде пильнувати завжди уночі,
Буде захищати своїми крильми,
Шепотіти ніжно: «Спи, кохана, спи,
Ти є найдорожча з нашими дітьми.
Все, чого бажав я, не здійснилось, ні.
Хоч би домовину заслужив собі,
Навіть не героєм був у тій війні.
В полі було тіло. Пощо вже мені?
Навіть не згадають про таких, як я,
Пам'ятай, кохана, ти моє ім'я.
Ангелам не треба слави, похвали —
Тут у небі славлять Господа завжди».

18.12.2024

* * *

Не нарікаймо ми на долю
Приймаймо все, як Бог дає.
Твій Син боровся теж за волю...
Тим вічність заслужив. А ми...
А нам молитися ще треба
За себе, рідних і близьких.
Тож дай нам, Боже, сили з неба,
Дай Анголів Своїх Святих!
Хай же крильми закриють небо.
Хто ж допоможе, як не Ти?
Не нарікаймо. Так не треба.

Аби до мирних днів прийти.
Ми дочекаємося. Знаймо, –
Бог випробовує всіх нас.
Себе ми ближче розпізнаймо,
Гріхи відмолюймо весь час.
Тож будьмо ближче до Святого,
Читаймо з вами ми Псалми,
Черпаймо мудрість. Не одного
Псалми від відчаю спасли.

19.12.2024

* * *

Всі зорі подарую я тобі,
Вони ж є тут усі для тебе.
Твої, кохана, всі думки
Летять сюди, усі до неба.
А пам'ятаєш наш той час,
Коли були удвох і зорі,
Той незабутній листопад,
Отой, кохана, неповторний.
А фото, фото збережи,
Їх так багато було, люба,
Я приходитиму завжди,
Я милуватись ними буду.
За мене, люба, ти молись,
А я за тебе також буду...
Життя – це швидкоплинна мить,
Яка мине, та не забуду
Красу очей твоїх і шовк
Твого волосся запашного.
Тобі залишив я ще борг –

Не долюбив тебе... учора.
А то пройшов вже майже рік,
Як ми співаємо Осанна.
Господь — єдиний оберіг.
Прийми, як є, усе, кохана.
Як тільки скажеш ти «прийди»,
І я прийду у снах, кохана.
Тебе одну завжди любив,
Любитиму і там, жадана.
Колись зустрінемося ми,
Вже будем разом із тобою,
Ти тільки віруй і живи,
За нас обох живи з любов'ю.

17.12.2024

* * *

Здається часом, що померла,
Бо не кохана, нічия,
Та ще краса та не померкла,
Та, що дає нам всім життя.
Красу хустина нам дарує
І вабить, вабить почуття,
Вона притягує, чарує —
Це наша магія буття.
Вдягайте, жіночки, хустину
І будьте, як вишневий сад,
Хай та засмучена рутинка
Іде кудись собі назад.
А ви ще молоді, красиві,
Ви той ще український цвіт,
Який нагадує калину
І буде жити многа літ.

Тож, просто будьте ви собою,
Ви є прекрасні в хустинах,
В них Дух священний молитовний.
Ви кожна неповторна. Ах!

07.12.2024

* * *

Самотність зводить аж той розум,
І сон ніяк, ніяк не йде.
В душі самотність довго носиш,
А може доста, хватить вже!?
Любов взаємна. Чи то грішна?
Чи гріх кохати понад все?
Любов свята, вона є гідна
Для тих, хто з нею в ногу йде.
Любити так, щоб поважати
У радості, у горі теж.
І зрозуміти – ми бажали,
Щоб кожен з нас іще воскрес.
Щоб ще любити хоч душею,
Щоб рідні очі ті були...
Яке то щастя – з однією
Любов'ю бути назавжди!

13 12 2024

* * *

Танцює осінь свій прощальний вальс
Під звуки Бахмута і Мендельсона.
Останній лист спадає. Листопад
Відходить тихо і отак вже сонно.

Цілує тихо наостанок слід
Троянда, що вціліла від морозів,
Так ніжно дивиться вона на світ,
А у самої серце у тривозі.
Танцює осінь свій прощальний вальс,
Кружляє листячко ще при дорозі.
Потрібно жити, як останній раз,
І не лякатися зими й морозів.
Танцює осінь свій прощальний вальс,
Втихають від краси її тривоги.
Втішатися б красою в мирний час
І танцювати вальс уже Свободи.

*

*

*

Любити, жити і творити —
Найбільше щастя на Землі,
А ще читати, говорити,
Писати мовою душі.
Надію мати. Не здаватись
Ніколи! Чуєш? Від життя
Потрібно гарне тільки брати,
Упевнено йти в майбуття.
Нелегко? Знаю. Не здаюся.
У немочах усе життя.
Я тільки ними і хвалюся,
Бо я – Господня. Я – раба.
І ти не смій здаватись. Чуєш?
Не смій впадати в відчай, бо
Можливо завтра ти полюбиш
Всю істину Творця Свого.

* * *

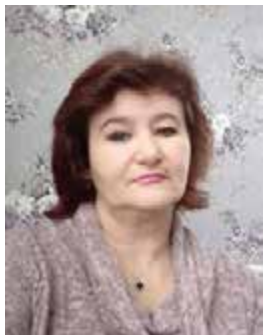
Все буде добре, лиш молися Богу,
Не смій впадати в відчай, та щораз.
Бог допоможе, дасть душі підмогу
І вилікує душу від образ.
Все буде добре і не сумнівайся,
Переживемо труднощі в житті.
Вже наближаються Різдвяні Свята,
Очиститися треба тій душі.
Бог випробовує, дає терпіння,
Тож будьмо гідні, дочки і сини,
Щоб дати мудрість нашим поколінням,
Які б до Господа змогли прийти.

* * *

Болюча тема. Хто ми ? Де?
В крові ще точно українці.
На карті Україна є,
А має бути ще у серці.
Якщо не в кожного, то хай
Покинуть нашу рідну неньку.
Земля свята. Від тих страждань
Здригається щораз бідненька.
Нема святого у людей,
Нема ні батька, ні дитини.
В вас діти є, чи без дітей?
Вас матері того навчили
Нести наругу над людьми,
Знущатися над батьком, сином?
І в тому винні є всі ми,

Бо любимо так Батьківщину.
Гнобили нас колись чужі,
«Свої» за нас уже взялися,
Ті, що продалися у війні,
Бо, бачте, ще не нажилися.
Та ж скільки можна обкрадять,
Та ж скільки вам всього ще треба?
Туди з собою хоче взять?
Над вами вже сміється небо.
У пеклі вічному горить,
Хто так знущається з народу.
Розплата прийде на усіх.
Мені шкода, що ви не з Богом.

25.11.2024

МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 11.09.1956 року в селі П'ядики на Коломийщині Івано-Франківської області. Мешканець Коломиї. Поет, гуморист, автор пісень, член НСПУ. Лавреат літературної премії імені Тараса Мельничука, Леся Гринюка та гумористичної премії «Шоколадний капелюх» (2024). Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17 - №33).

* * *

Я класичний поет,
у цій сфері я шарю.
Це давно не секрет —
вірша запросто вшарю.
На коліні, або ж,
варіантів є море.
Ти мене не тривож,
скрупульозний цензоре.
Можу так, можу сяк,
я такий вихваляка.
Серед тисяч писак
я звичайний писака.
Отакий ось портрет
на узвишші Парнасу.
Я класичний поет,
рупор даного часу.

09.12.2024

* * *

Я пілігрим в своїх думках,
У них блукаю без упину,
Шукаю істину в словах,
Шукаю у собі людину.
Дав Бог талант, потіху дав,
Навчив оце життя любити
І у шовки зелених трав
Вплітати сонця колорити.
Чуттів найкращих вільний птах
Пером шліфує щастя глянець,
Я — пілігрим в своїх думках,
Поезії я вічний бранець.

17.12.2024

* * *

Не вся родина за столом.
Це все війна проклята.
Кутя, дідух, життя псалом.
Сумні Різдвяні свята.
Та прийде щастя в кожен дім
І прожене тривогу.
Христос Рождается! Славім!
Славімо перемогу.

24.12.2024

* * *

Дуже боляче у пах
б'є дрючина хвойна,
Буковель тріщить по швах —
по цимбалах война.
В трасах сніжної наги

сьогодення пархи,
бо жирують навкруги
наші олігархи.
Правди істина гірка
в слоях атмосфери.
Нестрашне їм Те-Це-Ка:
є у них папери.
Отакі нюанси злі...
Інваліди штатні
і для служби взагалі
вони непридатні.
Дуже боляче у пах
б'є дрючина хвойна...
Буковель тріщить по швах,
хоч в країні війна.
Неспокою гнів і жаль
знов на нервах грає,
а яка з цього мораль
на світ виринає?

27.12.2024

* * *

Триста тисяч премії, панове!
Де таке хто бачив, люди, де...
Депутатство наше виборове
У відпустку новорічну йде.
Триста тисяч, а за що, скажіте,
За які здобутки? Злоби лють!
На війні щоднини гинуть діти,
А вони, як крали, так крадуть.

Істину оцих діянь збагаю
Й не торочу вічне бла, бла, бла.
Гнати треба геть цю вовчу зграю,
Що овечі шури одягла.
Сірий морок серце догризає,
Огортає душу чорна тьма.
Триста тисяч — най йго шляг трафляє!
Совісті у тих нікчем нема.

04.12.2024

* * *

Мені для щастя треба цяпку втіхи,
Келішок вже дозрілого вина,
І пам'яті із батьківської стріхи,
Яку тримає в серці давнина.
Мені для щастя треба пошанівку
До роду, до народу, до землі
І сонця з неба золотаву цівку
На жовто-синім споконвічній тлі.
Мені для щастя треба небагато,
Лише би чути знов дитячий сміх,
А це в натурі вже маленьке свято,
Яке теплом своїм зігріє всіх.

04.10.2024

* * *

Не хочу зараз римувати,
Робити рейвах біля хати.
На мене злосна нині рима,
Бо стрілась з ликом херувима,

А той сказав: «Не варто, та...»
Невже ця римна простота
Вдягла поезії корону
І вже теперка і до скону
Буде гудзи всюди шукати,
Туди-сюди всіх направляти.
Не хочу зараз римувати,
Але без того хто я є?
Хоч маю прізвисько своє,
Такий-сякий кінцевий звук,
А хто такий Михайлищук?
Поет, сатирик, лірик, чи...
Співай, читай, або кричи,
Або закрийся, Боже! Тай...
Його в ютубі пошукай.
А він там є уже давно,
Сукає втіхи волокно
На веретено наших днів...
А що оцим сказати хтів?
Такі життєві компромати.
Не хочу зараз римувати,
Але римую день у день,
Бо впертий і тупий, як пень.
А чи тупий?... Не можу знати,
Тож буду далі римувати.

* * *

Осінній вечір тихий і барвистий,
Побагровіло листя вже навкруги,
Зелений колір вплівся в золотистий
Упала сірість млява на луги.

Зав'язла тиша у гілках горіха,
Бронзові віти темінь обійма,
Ляга на душу насолоди втіха
І бринька щиро нотами всіма.
Десь тут, десь там вчухає днини гамір
І гасне тихо в закавулках ніш...
Осінній вечір має добрий намір
Із нічкою зустрітися скоріш.

*

*

*

Збагаю дійсності основи,
Шукаю істину в імлі,
Я пожиттєвий бранець мови,
Я бранець слова, взагалі.
Трощу неспОкою окови,
В чуттях згораю у імлі,
Я пожиттєвий бранець мови,
Я бранець слова, взагалі.
Штампую лірики підкови,
Смакую радощі й жалі,
Я пожиттєвий бранець мови,
Я бранець слова, взагалі.

МОЛОТКОВСЬКА СВІТЛАНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 29.10.1971 року в селі Грабівка Калуського району Івано-Франківської області, де і проживає. Медична сестра відділення анестезіології та інтенсивної терапії в місті Калуш. Учасниця телерадіопроекту Володимира Ісаєва «Унікальна людина» (2024) та багатьох літературних конкурсів і видань. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №33).

* * *

Життя минає швидкоплинно,
Ми всі герої часу і століть,
І кожен з нас зіграє свої ролі,
І кожен з нас почує благу вість.
Блукає світ у хащах верховіття,
Дорогу в ад маскує темнота,
У храмі Божому ми пів століття
Випрошуєм здоров'я і життя.
Курсує час по метру і в мотивах
Тримає стрій без лінії злиття,
Ми ще живі, ми ще розправим крила,
Допоки світить в небесах зоря.
Зігріє день замерзлі снігом душі,
Віншує вечір з янголом дива,
Смакує світ ці неповторні смуги,
Сповідує Господь наше життя.

23.12.2024

*

*

*

В старенький хаті на припічку
Сиділа я, а поряд свічка...
Ще каганець посеред хати
Горів, допоки не йшли спати.
Жилось ні бідно, ні багато,
З бабусею вчилась читати,
Калач сплітали ми на Пасху
І медівник пекли за ласку.

Пахло приємно так у хаті,
Добром були усі багаті,
Святково хату прикрашали,
Сорочку вишиту вдягали.
З тих пір чимало літ минуло,
Немає хати, стало сумно,
Не пахне медівник медово,
Не чути голосу дзвінкого.

Роки так швидко промайнули,
А з ними відійшов в минуле
Той сад вишневий, поріділий,
Як скроні мої, посивілий...
Усе ніби не так сьогодні:
Не ті світанки, сонце, зорі,
І дні чомусь не є святкові,
Тільки блаженні ночі в слові!

21.12.2024

* * *

Я винесла з життя свої уроки
І відтворила спогад давніх літ,
Спливає час, як та вода у ріки,
Пропало все, як той вишневий цвіт.
Ми жили дружно — всі були щасливі,
Несли нас мрії, мов на крилах птах,
Легким польотом ми здіймалися у вирій,
І світлом сонця нам осяювався шлях.
Пройшли роки, змінився погляд світу,
Не стало тих щасливих довгих днів,
Війна зайшла...забрала тепле літо,
І третю весну ми хоронимо синів.
Чорніло все: і поле, й ліс, і річка,
Здіймались хмари димом догори,
Гробами обмоталась чорна стрічка,
Вдивлялась ввись матуся край води.
Летіли журавлі, крилом її махали,
Із сумом покидали рідний край,
Курликали і заховались в хмари:
— Матусю, до весни нас почекай.
— Летіть, летіть і передайте звістку,
Залиште пір'ячко на зрошеній землі,
Хай бачить світ! Хай знають про нас люди,
Що ми ще тут живемо... Що ми ще тут живі!

21.11.2024

*

*

*

Народжується світ щодня, щоночі...
 З новими креативами, з новими силами.
 Іде собі...і тягне за собою віз проблем,
 Обмотаний у горе із бідою...
 Бідою чорною, що так з'їдає все живе,
 Бідою жгучою, що так випалює серця.
 Нема прозріння ані каяття...
 Іде собі життя!
 Нічого світлого, нічого дивного,
 Тільки запаморочення, яке посилює всім.
 У круговерті днів не відчувається прорив...
 Прорив у пам'яті, із двох частини слів...
 З яких складаєш день, а потім ніч,
 Читаючи навпів...
 І так у колесо закручуєш життя
 Зі скрипом, болем, але ідеш щодня.
 Все менше сили, менше дії на буття,
 Коли впадеш ...
 Згасає все, як свічка воскова...
 Світ зупинився... Значення нема
 Для когось, хто з тобою в небуття.
 Чи ти прожив, чи існував,
 Яких плодів ти цьому світу дав?
 Чи все поїли. Чи залишили в землі
 Одну зернину на розмноження собі.
 А світ упав! У землю все....
 Але життя іде собі, іде...

14.11.2024

* * *

Сквозні вітри оголили дерева,
Латають листям гнізда у дуплі,
Промоклий грак ховає свої крила:
Із неба без упину ллють дощі.
Убралась хуртовина в чорні хмари,
Накрила вечір, впала на дахи...
Замело стежку біля хати листя пале,
Й старий поштар не принесе листи.
Сумує в котре осінь наодинці,
Легенька мжичка, холод на душі,
Похмурі лиця, як і грак на гілці,
В порожній хаті намалюють вітражі.

05.11.2024

* * *

А я з роботи прийду додому,
Роззую мешти, а з ними втому,
Зніму я куртку, легенький шарф,
Вийму із сумки я свій футляр.
А в хаті зимно, принесу дрова,
Запалю пічку, погріюсь трохи,
Зготую каву, погладжу кицю,
Наллю у вазу свіжу водицю.
Принесу з клумби осінні квіти,
Нехай ще пахнуть, нехай ще літо...
І так вже вечір — зірки на небі,
Затишок в хаті і плед на плечі.
І я так хочу забути трішки,
Що мої нерви, як той горішок,
Міцний, без смаку і насолоди,

Як моя осінь, без сенсу вроди.
І ще посиджу в м'якому кріслі,
Зв'яжу шкарпетки на зиму сніжну,
Добавлю в нитки ще трішки сонця,
Краєчок неба, тепла в віконце.

28.09.2024

* * *

Тихий сон паде на плечі,
Загорілись ліхтарі,
І яюсь в самотній вечір
Наодинці у вікні.
Пеленає місяць хмари,
Паде смуток до землі,
І лягаєш із думками,
Стихло місто у імлі.
І мандрує час в пів ночі
Крок за кроком до мети,
Трохи білі, трохи чорні
Дні малюєш в полоси.
Так минає вічність світла,
Тік — годинник-стрілка в час,
Не вернеться вже ніколи
Втрачене життя для нас.

30.10.2024

* * *

Стояла Мати Божа у вікні,
Молилася за нас, не брала слави,
Хотіла тільки, щоб збагнули всі,
Коли смиренний день в душі настане.

А люди у щоденній метушні
Чекали ніч, щоб немочі прикласти
До подушки, як у сирій землі,
Ані звернутися, ані упасти.
Молилась Богородиця щодня,
Заходила думками в наше серце,
Розмови чула втішні, не спроста,
І в очі заглядала, як в озерце.
Життя моталось ниткою в клубок,
Затягувало лямки все тісніше,
Заховувались рани між кісток,
Від болю скриготали все сильніше.
Роками умивалась сивина
Цілющою водою через сито,
Забуті спомини неслися навмання
У те вікно, де Богородиця просила — ЖИТИ!

11.09.2024

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в місті Коломия. Мешканець села Кути, що на Косівщині. Настоятель УГКЦ в селі Стопчатів Косівського району та в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Капелан, волонтер, поет. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17 - №33).

ЦІНУЙ ЖИТТЯ...

Минає день, минає два...
Душа — молитви просить...
А у молитві скажеш все...
Лиш Бог почує... і спасе.
Цінуй хвилини, доки на землі,
Цінуй веселі дні і дні сумні,
Цінуй стежину, що веде додому,
Цінуй і радість, і журбу, і втому...
Цінуй життя, допоки у грудях серце б'ється,
Доки співають пісню солов'ї...
Цінуй життя... і нехай добром переплететься
Ця найдорожча цінність на землі...
Подякуй Богові за все...
За дні і ночі, що минають...
За те, що рятував мене...
За те, що люди розпинають...
Життя — це ціль, дорога і стежина...

У кожного вона своя...
В когось гладка, в когось одна тернина...
Але вона таки твоя...
Подякуй Богові в молитві
І пошепки устами ніжно промовляй:
— О Господи, у цій життєвій битві
Ти допоможи мені і благословляй!...

01.02.2024

ПОЕЗІЯ – МЕЛОДІЯ ДУШІ

Поезія – мелодія душі
І струни серця зачіпає,
Вірші, вірші лише в житті,
Поезія жити надихає!
Лягають тихо на листок слова,
Душа співає рими мелодійні,
Енергія любові присутня у віршах,
Слова поета пророчі і всесильні!
З Всесвітнім днем поезії я Вас вітаю,
Творчості, таланту сердечно Вам бажаю,
Нехай Вам завжди посміхається удача,
Всіх благ земних і МИРУ на додачу!

21.03.2024

СЛОВА ЛЮБОВІ

Осінь, дощ, похмуро, сіро,
Настрій осінній теж,
Як то швидко і уміло
Посунула осінь до моїх меж...

Дозріває виноград,
Огірки ще є в городі...
Хоч на днях пройшовся град,
Красені встояли в цій негоді...
Ще є на дереві сливки,
Гарні і м'ясисті...
І калина вся стоїть
В червоному намисті...
Було літо і вже осінь...
Погода змінилась,
Було сонячно, спекотно,
Тепер мряка сива вмостилась...
І на серці якось хмарно...
Настрою немає...
На устах молитва
До Бога злітає...
Дякую, Боже, за все...
За вітер шквальний і бурю,
Бо він Тобі донесе
Слова любові, що я демонструю!

18.09.2024

* * *

А жінку потрібно кохати!
Як зіницю ока берегти
І, як скарб, потрібно цінувати,
Гармонії вершини досягти.
А жінку потрібно любити!
Як ранню прекрасну зорю,
І щастя її приносити,
Я Казку для неї створю.
А жінку треба шанувати!

Як друга, матір чи сестру,
І гарно, статно величати,
Коли сумна, – сльозу зітру.
А жінку треба шкодувати!
Як миле і мале дитя,
І в господарстві помагати,
Бо Бог благословив нас на життя.
А жінку треба зрозуміти!
Як ту весну, то сонячну, то дощову,
В бажаннях їй потрібно догодити,
Бо я люблю, ціную і живу!!!

08.01.2025

А ДЕ Ж ЛЮБОВ?

Весь світ цинічно злом торгує,
Сміється і бреше гомоспільнота.
А де ж любов?.. І хто її відчує?..
Коли повсюдно йде агітробота?
А он гробар копа могилу,
З похмілля у лінивстві яму дре,
Не в горі він, що нині хтось загинув –
На чвертку заробляє і, що дають, бере.
А он злодюга, ззовні вайлуватий,
На диво спритно чийсь поцупив крам,
І докір душу не пече, мов ватра,
Давно сумління в нього ні на грам.
Шукає темного закутку вбивця,
Той вмить уб'є – і оком не моргне!..
Нам час настав молитву всім звершити...
Просити прощення в небес за все!

Просити Миру, добра і благодаті,
І спокій в світі нехай Господь дає,
Попросим ми за батька й мати...
І за життя щасливе — твоє і моє!..

16.12.2024

* * *

Щирих й добрих ображають частіше,
Вони наївні, неначе маленькі діти.
До них приходять люди про проблеми поговорити,
Вони вислухають, розрадять
І підкажуть, як все змінити...
Для них добро творити – сенс життя
І жити по-інакшому не вміють...
І всі поступки роблять з почуття,
І деколи про це жаліють...
І часто за добро їм платять злом,
Чим дуже їх сильно ображають...
Але ці люди все одно знов з добром
Теплом душі ділитись поспішають.
«Не роби добра, не дістанеш зла...» —
Мені доводилось чути це дуже часто,
І поговорка ця, скоріш земна,
Добро робити — їхнє гасло...
Вони кожную людину можуть оправдати
І з добротою науку всім дадуть,
Можуть простити і надію подарувати,
Заздрісникам і тим, хто помії ллють.
Їх хтось лайливо може обізвати...
І ницо покаже так своє лице...
А хтось, милуючись, буде прославляти...
І, як потрібно, підставить своє плече...

Щасливий той... І дуже повезе,
Коли він другом вас буде величати,
Всі перли світу для вас збере,
За вас радітиме, молитись і благословляти.

26.01.2025

* * *

Доля не посилає нам зайвих речей,
Всі люди приходять в життя не просто так...
Є ті, що підуть за тобою до останніх дверей,
А є, що за поворот звернуть відтак...
Є ті, що запропонують ковток
Під час перерви кави чи чаю...
Є ті, що намотують злоби моток,
Ненавистю душу вбивають...
Є ті, що приходять радістю поділитися,
А є, як важко на душі, поговорити...
Є такі, що просто їдуть помолитися
І про відпущення гріхів попросити...
Є ті, що на душі залишають слід,
Зі шрамами надовго. Та нічого...
Чомусь доля їх принесла у твій світ,
Щоб відректися всякого злого...
На все свій час і ти це знаєш...
Зустрінеш, коли не чекаєш...
І знайдеш там, де не шукаєш...
Що розсипав, то те й збираєш...

03.02.2025

ОРИЩЕНКО АЛЛА ГЕННАДІЇВНА

Народилася 20.07.1960 року в селішчі Понорниця, що на Чернігівщині. Мешканка Києва. Спеціальність: учителька музики і співів та викладачка педагогіки і психології. Письменниця, поетеса, авторка пісень. Переможниця багатьох літературних конкурсів і фестивалів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №33).

ДАЙ, ГОСПОДИ, НАМ МИР!

Дай, Господи, нам мир на всій планеті,
Країні нашій миру вже пошли,
Народи ворогують — не в секреті,
Благаю, Боже, миру всім пошли.
Новітні технології настали,
Уми людські зашкалюють межу,
Біда, що не в те «русло» направляли,
Природу губим! Де ж те «збережу»?
Вирує процес вироблення зброї,
Хто більше, гроші правлять понад все,
Нізащо гинуть наші хлопці-вої,
Бо зброя тільки смерті скрізь несе.
А люди хочуть мирно всюди жити,
Народжувать дітей, красу творить,
Не знать печалі й горя, й не тужити,
І кров людську щоби уже не лить.
Вже змилуйся над матерями, Боже,
У них розчавлені й зшматовані серця,

Тяжкий той біль, коли рождаєш сина,
А ще страшніший — хоронить дитя.
Ти змилуйся над дітками малими,
Вони ж невинні, їм би жить і жить,
А ще — дай розуміння між чужими,
Й близькі щоби могли добро творить.
Звільни, Боже, країну від навали,
Звірячої, мерзотної, звільни,
Щоб українці вже не чули і не знали
Безглуздої і дикої війни.

ТРОЄРУЧНИЦЯ

В старенькому будинку у кутку
Стояла жінка й радості просила,
Зазнала вона вдосталь на віку,
Та все ж таки своє життя любила.
Котилися сльозинки по щоках,
Її, як діаманти, прикрашали,
Не було зовсім гніву в тих очах,
Душа і серце лиш добро плекали.
Красиві образи на покутті
Калини рушниками обгорнулись,
Сама їх вишивала у житті,
Любов і ласка в полотні відбилися.
Дивилась Божа мати в бік її,
Здавалося, що Вона все почула,
Молилася до Неї для сім'ї,
Щоби їй третю ручку простягнула.
«Святая Божа Матінко моя,
Не раз Ти мені вже допомагала,

Шепочу я Тобі сина ім'я,
Спаси його!» — вона її благала.
В очах здалося посміхнулась їй,
На ручці пальчик враз поворухнувся.
Упала на коліна... І крізь «буревій»
Синок додому сам живий вернувся.

БЕРУ Я В ОСЕНІ УРОКИ...

Беру я в осені уроки малювання,
Її майстерність зачаровує мене,
Палітру змішую до напівтонування,
Приглядаюсь, що в кольорах її нове.
Одної зелені відтінків незрівнянних
Побачить можна, наче в казці неземній,
Водяне плесо у вогнях горить останніх,
Що жовтень запалив в цей час порі новій.
Красуються на видноколі шапки кронів,
Неначе жовті хмари в просторі висять,
Я чую в них багацько шуму, передзвонів
Листочків-діток, що на вітрі шелестять.
А осінь розливає чудо-акварелі
У помаранчево-червоні багрянці,
На гілочках гойдаються, як на орелі,
Кумедні і пухнасті сірі горобці.
Осіння королева одяглась ошатно,
В коралях горобина буйно червонить,
Прийшов і листопад, все більш стає брунатно,
А ниточка дощу тонесенько бринить.
А я собі малюю слово кольорами
І вчуся в осені зображувать красу,

Фантазії осінні — райські панорами
Зобразити стараюся й до вас в серця несучи.

ГОРОБИНА В ПАРКУ

Яскрава горобина у парку
Прибралася у кетяги червоні,
Немов то сама осінь у вінку
В дівчину обернулась на осонні.
А клени біля неї шелестять,
Огортають у золото листками,
Красою її марять і не сплять
Ночами від любові й між думками.
Пишається вона в своїй красі,
Та погляд її сумно-невеселий,
А люди ж так милуються усі:
«Яка чарівна у цей час жовтневий».
А недалеко дуб росте міцний
І кучеряві коси розплітає
Березі молодій, стрункій, гнучкій,
І горобину він не помічає.
Красива пара клен і горобина,
Вони ж обоє бачать її в сні.
В червоної її мрії єдина —
Проглянутися дубу у ці дні.
В природі у людській чомусь буває:
Шукаємо чогось, що не своє,
А щастя може поряд — не блукає,
Та бачити його щось не дає.

ЗЕРНИНИ ДОБРА

Зимова тиша, біло навкруги,
Лежать поля, у сні відпочивають...
Морозні нині в річки береги,
Маленькі хвильки льодом замерзають.
Сніжок поволі падає, мете,
Ніде зернинки й крихточки немає,
Надувся горобець, тільки сопе,
Куди податись їсти він не знає.
Біжить собака, горобець цвірчить,
Спинився, хліб в зубах своїх тримає,
Його він кинув й горобцю гавчить,
Піклується ж! Людина — забуває...
Черствіємо чомусь, може й не всі.
Не так колись усіх нас научали,
А нині демонструєм у своїй красі
Байдужість, прикрість і свої зухвали.
А фауна все ближче до людей,
Благає допомоги й порятунку,
У нас є купа по життю ідей —
Не забуваймо ж й про добра зернинку.

ПЛЕТУ МЕРЕЖИВО ЖИТТЯ

Плету мереживо життя найкращими словами,
Неначе я плекаю їх сріблястими нитками,
Ще й позолоти в них додам, нехай іскриться,
Червону стрічку припасу, теж пригодиться.
Я серед квітів утону у пелюстках шовкових,
Трояндах алич, неземних і винно-пурпурових,

Нап'юсь квіткової роси — нектар «Чарівність»,
Від неї молодість візьму — приємна свіжість.
В природи-матінки вдихну весняні буйноцвіти,
Подяку працею віддам, нехай міцніють віти,
Дітей своїх навчу добра, творить прекрасне,
До Флори й Фауни у них любов не згасне.
Вплету в мереживо життя я сонячне проміння,
Від нього тепло на душі і множиться творіння,
Для настрою іще додам веселку-казку,
У ній я людям передам любов і ласку.
Запрошу чари-феї всі, нехай чаклують красно,
На радість, щастя людям всім, дощами ниток рясно,
Прикрашу буднів я вінок, мов різнокольорами,
У них є тільки позитив, не буде зовсім драми.
Плету мереживо своє з найкращими піснями,
Для серця музику знайду і поділюсь із вами,
Плету... Гармонії в душі і Вам бажаю.
Узор виходить «Amoroso» — не марно, знаю.

МІСЯЧНА СОНАТА

У вечірній імлі вже виднілась зоря й миготіла,
Наче сріблом облитий ріжок виглядав із небес,
А морозяне небо зими, як малинова даль, зрожевіла,
У Зимових скарбничках немало таких є чудес.
І співзвучно казковій картині лилася соната,
У задумі горіли свічки на роялі моїм.
Ця мелодія давня і вічна, й духовно багата,
Для тонкої душі і озветься у серці усім.
Поринаю я в неї цілком й забуваю буденність,
Наче лину я поза реальністю десь у світах,

І зривається з вуст у той всесвіт моя одкровенність,
Я лечу із думками на крилах, як нескорений птах.
Звуки музики тихо заповнюють простір,
Я заплющую очі і чую відлуння свої,
І в гармонії між її і такий гарний вечір:
Місяць, «Місячна соната», зимно і тепло, й рояль, й всі мої...
А рояль відчуває у любові, щасливий,
Скільки ролей зіграв за життя, вже йому не злічить.
«Довіряю тобі свою гру, друже мій незрадливий»...
Насолоджуйтесь всі, бо без музики нам не прожить!

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА

Народилася 25.02.1956 року. Живе і працює в Коломиї. Голова Конгресу української інтелігенції Коломийщини, відповідальна секретарка Коломийського міськрайонного Товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка, заслужена працівниця культури України, членкиня НСЖУ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28 - №33).

«Я СИН ЗЕМЛІ...»

*110-й річниці від дня народження
ВАСИЛЯ СИМЧИЧА —
актора театру і кіно, режисера, легендарної постаті
Коломийського театру присвячується*

* * *

Я син землі, яка мене зростила
Й багато сонця в душу налила,
А потім дарувала мені крила,
Як в беркута – карпатського орла.
Із неї виріс і пішов у неї,
Нетлінним залишився вічний дух,
Їй прислужився творчістю своєю,
Щоб рід людський до правди не оглух.
Я син землі, що вивела у люди
У часі нелегких випробувань,

І там, де я бував, завжди і всюди
Не був глухим я до її страждань.
Мене з дитинства полонила сцена,
Як вимір духу і насущний хліб,
Всеволодною здавалась Мельпомена,—
Я свій вінок поклав до її стіп.
Свою любов – безмежну й нероздільну
Я дарував їй щедро і сповна,
І в цій своїй любові був я вільним,
Й мені платила вдячністю вона.
Театр життя захоплював, як диво,
Де не було початку і кінця,
Хотів його я бачити красивим,—
І тим людські напоював серця.
Горнувся серцем до людей великих,
Яких Господь талантом наділив,
Я був собою, і не був безликим...
Я жив, як грав — а грав я так, як жив!
Правдивим бути у житті й на сцені
У часі нелегких випробувань
І залишатись вірним Мельпомені
Потребувало мужності й старань.
За правдою ішов, немов за плугом,
Тримався борозни своїх вітців,
Театр був мені батьком, братом, другом,
Я в ньому чистим полум'ям горів.
Я ніс свічу, запалену в Святвечір,
Й пільму доби розвіював, як дим,
І долі хрест подячно взяв на плечі
Й до скону вже не розлучався з ним.
Я жив для вас, творив для вас і з вами,
Мій час минув, минув без вороття,

Та ми себе продовжуєм ділами,
До вічного, духовного життя.
Й я знов прийду, коли мене не буде,
Із образів, кінокартин, ролей!
Я вас любив і я люблю вас, люди!
Все, що робив — робив я для людей!
Я син землі, яка мене зростила,
Й багато сонця в душу налила,
Яка подарувала мені крила,
Як в беркута – карпатського орла!

08.01.2024

ВАСИЛЕВА МУЗА

Вона приходила до нього в найнесподіваніші миттєвості. Але, найчастіше, серед ночі. Вона була справжньою жрицею ночі. Так-так, найбільше вона полюбляла саме цю пору, коли ніде і нікого: щербатий місяць серед зоряного наміста, поодинокі закохані пари і запізнілі п'янички, нічні мисливці – кажани... і Вона, як легенький промінчик позаземних цивілізацій, що, раптом, прилип до шибки і вже не в змозі відірватись від побаченого.

Вона миттєво долала всі видимі і невидимі у бар'єри: спритно застрибувала через відкриту квартиру, а, інколи, як правдивий промінчик, протиснувшись через вузьку щілину, зразу ж огортала Його міцними обіймами, осипала п'янкими поцілунками від п'ят і до тім'я; пестила і збуджувала Його уяву, почуття; насолоджувалась кожною клітинкою Його тіла, перебирала, наче струнами, всіма фібрами Його душі; відганяла сон і знімала фізичну втому, добиралась до найпотаємніших закутин

його свідомості і сумління... І коли, нарешті, оволодівала ним сповна, зі спритністю лазерного скальпеля добиралась до Його серця, брала його, як живу кульку в теплі долоньки і насолоджувалася... насолоджувалася... насолоджувалася, випиваючи останні кровинки, вичавлюючи останні подихи.

А тоді, наситившись Ним досхочу, покидала Його – знесиленого і знекровленого, в напівзабутті чи напівсні, вже в пору третіх півнів, і, бажаючи залишитись невпізнаною, летіла до своїх позаземних світів. І, якщо б не залишала за собою особливих міток, неповторних, ні з ким і ні з чим не порівнюваних слідів, ніхто б, окрім Нього, і не повірив у її пришествя... Він вірив. Він її чекав так, як спрагла земля чекає дощу. Він їй віддавався сповна і безумовно. Інколи – не хотів відпускати, інколи – відганяв... Але Вона поверталася знову і знову, щоночі, чи в дощ, чи в сніг, чи в мороз, чи в спеку, не даючи Йому прав на вихідні дні і відпустки.

Залишені сліди розсипалися дрібним бісером на білих аркушах. Коли їх набиравлося більше, ніж могли вміститися в Його скромному помешканні, коли вони починали знов і знов тягнути на себе Його увагу, відволікати від нових, захоплюючих сюжетів і образів, Він збирав їх у окремі зшитки і відпускав у самотійне життя. Вони вже не належали Йому. Вони належали Світові. Через них Він оголював перед світом свою душу і ставав ранимим, як оголений нерв, до якого могли доторкнутися і друзі, і заздрісники, і недруги. Перші – захоплювались, раділи, намагались хоч чимсь наслідувати... Інші – заздрили і свідомо перетворювали своє життя на погоню за НЕЮ, (не може ж так бути, щоб була віддана тільки Йому), натомість, поринаючи у павутиння спокус і розпорошуючи

Богом дарований талант на примарні марева. А Він і на-
далі залишався в цьому полоні єдиної і незрадливої, не-
повторної і незмінної, всеохоплюючої і всепоглинаючої
жриці ночі і Його таланту — Його вірної і єдиної — МУЗИ!
І завжди був і залишається вірним їй!

07.12.2019

ВАСИЛЕВІ РЯБОМУ

Він осідлав сонет, мов скакуна,
Й спішить кудись, збиваючи копита,
А між рядків кривавиться війна
І доля пережито непрожита.
А між рядками той нестерпний біль,
Що душу червоточиною точить...
З вікна самоув'язнений Василь
Підстерігає Музу проти ночі.
Вона прийде, відкинувши вуаль,
Вже не як гостя – ненаситна жриця,
Й не дасть заснути – їй його не жаль,
Допоки ним сповна не насититься.
І вичавить до краплі, як лимон,
Енергію і біль, і любові,
І він не раз пожертвує свій сон
Таланту, загратованому в Слові.
Отих ночей невиспаних тягар,
Такий підступний, як нищівний демон,
Як злодій, зазіха на Божий дар,
Лишаючи своїх візитів тремор.
Готовий вкрати паліндром й верлібр
І до сонетів простяга костисту,
Але зусиллям всіх душевних фібр

Мистець стає на захист свого хисту.
Карбує слово і пряде в вінки,
Й обрамлює в коштовні обладунки,
Від серця струн і тремору руки
З'являються чудовні візерунки.
Ховаючи за пазуху свій біль,
Оголюючи душу перед світом,
Свій мікрокосм витворює Василь
За власноствореним, своїм завітом.

07.12.2024

МАТЕРИНЬКА МОВА

Зігриває душу материнська мова,
Дух мого коріння, пісня колискова.
Легідна і ніжна, наче меч, сталева,
Мова наша рідна – дума Кобзарева.
На твою живучість скалились вандали
І не раз безбожно й люто шматували.
Ти зривала пута й підлі заборони,
Й світлом із темниці ширила кордони.
Зброєю ставала у часи тривоги,
Словом провіщала віру в перемогу,
Господа благала у святій молитві,
Щоб сини живими повертались з битви.
Ну а ті, що впали й перейшли у вічність,
В слові заповіли нашу ідентичність,
І була безсила лиховісна зброя
Проти сили духу лицарів – героїв.
Ти наш скарб безцінний з роду і до роду,
Зберігала в слові генний код народу,

Що тепер зриває віковічні пута
Й гордо заявляє: Україні – бути!
Рівній серед рівних, вільній серед вільних,
Всупереч підступних планів божевільних
Ти – на боці правди, ти – на боці світла,
Знову, як калина, навесні розквітла.
Вже тебе почули нації й народи,
Що також цінують волю і свободу,
Підхопили пісню, розпізнали слово
Й закохались в тебе, рідна наша мово.
Хай же закарбує на віки чужинець
Горде і величне слово: українець!
Дух його незламний і міцна основа –
Вічна й незнищенна наша рідна мова!

21.02.2025

СТРИМБИЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна Надвірнянського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою християнської етики. Спеціальність: українська філологія. Авторка двох духовних книжок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25 - №33).

*

*

*

У Зачатті Діво, Ти, як Сонце сяєш,
Як Зоря Досвітня, Шлях нам осяваєш.
Як Місяць на Небі, вся Красою повна,
Як Троянда в тернях, Леліє духовна!
Тебе вибрав Господь ще перед віками,
Непорочна Діво, змилуйся над нами!
Благодатна Мати, Ясне Світло Боже,
Хто, крім Тебе, Ненько, нам бідним допоможе?
Порятунку грішних, Благодаті Мати,
Солодке вповання усім винуватим,
Дозволь Царя вздріти на Вишнім Сіоні,
Ми всі віддаємось Твоїй Обороні!

08.12.2024

ГОРДІСТЬ РУЙНУЄ СВІТ...

Царице Неба, Діво Маріє!
До Тебе кличем, повні надії,
Не залиши нас, Матусю люба,
Бо зло підступне усіх погубить.
Царице Всесвіту, Пречиста Мати,
Найкраща Владичице, повна благодаті,
Вилий на людство потічок Ласк,
До Свого Серця пригорни нас.
Пренепорочна, Свята над Святими,
Спасителя світу в Своїм Лоні носила,
В жахливих муках Він смерть прийняв,
За світ цей грішний життя віддав.
Лелійко чиста! Зоре ранкова!
Допоможи нам пізнати Бога!
Відчути болі, страждання Сина,
За гріхи тяжкі терпить Україна.
Матінко болю, Ти знаєш краще,
За що спіткало страшне нещастя,
Гордість руйнує світ зсередини,
Молим, благаєм, допоможи нам!

13.12.2024

«І СЛОВО СТАЛО ТІЛОМ»

Радійте, люди, радійте всі,
Радійте Ангели і Пастирі!
Діву вітайте, яка нині йде
І споконвічне Слово в Лоні несе!
Бог забажав родитись Дитятком,

Йосифа вибрав за Батька Свого,
Маймо надію — Господь допоможе,
Благословить нас з Дівочого Лона.
Бачить страждання в сльозах молитви,
Дасть допомогу вирватись з п'їтьми!
Вже від сьогодні готуймо Вертепик,
Створімо комфорт, щоби було тепло.
Чеснотами Дитятку встелімо Дорогу,
Прийде Спаситель до кожного дому!

21.12.2024

СВЯТА НІЧ

Свята Ніч багата, щедра на Дива,
Промінчик Сяйва нині принесла
В мою оселю скромну під час сну,
Де я Ісусику Маленькому несу
Дари свої в тарілці порцеляни,
Де сприйняття Різдва нам Небом дане!
Де Цар Месія наш — Мале Дитя,
У серці людським родиться щодня.
Де є любов, там у душі завжди Різдво,
Там два серденька б'ються, як одно.
У нас Різдво Христове кожен раз,
Як у потребі руку ближньому подаш,
Де у мовчанці ти гартуєш свою волю,
За Святу правду завжди стоїш горою.
Як віра наша буде, мов зерно гірчиці,
Там Царство Боже у душі звершиться.
Господь для нас надійна є опора...
Куди людей ведуть стежки без Бога?

Любім! В любові справжній сенс життя,
Бог є Любов і з Ним щасливе майбуття!
Сповняймо вірно, мудро Місію Святу,
Крокуймо із Різдвом Христовим по життю!

24.12.2024

* * *

Чекали хлопці на фронтах,
Як Зірка з'явиться на Небі:
Дитя Ісус, Він не забув про вас,
До Нього кличмо у потребі.
Ісусик Маленький болі зціляє,
Має Родитись у кожній душі.
Про вас, найдорожчі, завжди пам'ятає,
Каже Матусі: «На фронт поспішім!
Їм холодніше, нема кому гріти,
Я огорну їх Небесним Плащем.
Будемо разом, повірте, радіти,
Ворога знищим Духовним Мечем».
Цар над Царями Спаситель Месія,
Хоче відкрити затверділі серця,
Миле Дитятко! На Тебе надія,
Не дай, щоб пропала людська душа!
Нині усі припадім до Яселок,
Мольби гарячі до Стіп покладім,
Тоді настануть Свята веселі,
Радісну звістку по світу несім!

24.12.2024

СВЯТИЙ ВЕЧІР

Вечір до нас прийшов Святий,
Радіє Ним старий і малий.
Ясна Зоря Новину звіщає,
Весело всім — Христос ся рождає!
Після Святої Вечері прийдім,
В Стаєнці Дитятко знайдім.
Поклін віддаймо з пастушками,
Свої дари несім з царями.
Ісусику золота не треба,
У вірі Святий є потреба,
Замість пахучого мира,
Хай буде молитва щира.
Кадило хай зло відганяє,
У Ласці нас завжди тримає,
Щоби віднині із Дитятком,
Якщо в гріхах, почнім спочатку
В душі стаєнку будувати,
Щоб там Ісус міг проживати,
Завжди рождався у серденьку,
І щоб раділа з нами Ненька.
Вона вселяє в нас надію,
Що Цар рождається у вірі,
Про наші наміри Він знає,
Любов'ю Своєю серця зігріває.
Несім у душах Рождество,
Щоб запалити в нас змогло
Те Світло Вифлеємської Зорі,
Щоб в Мирі з Богом жили всі!

24.12.2024

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ХУСТКИ

Скриню відчиняю, там хустки лежать,
Тороки до себе ніжністю манять,
Стану розглядати, запах мами чую,
Одягну найкращу, нею помилуюсь.
Як матуся вміло колір підбирала,
У качури темні хустку одягала,
Це коли у душу тривога вкрадалась,
Вона у листочках тугу залишала.
А коли до Церкви, то сині дзвіночки,
У ній готувалась до весілля дочки,
В дзеркалі ставала, чи вона пасує,
Яка якість хустки, чи усіх здивує!
Їх було багато, важко полічити,
Спогади у хустці — мама буде жити...
Жінки у ті роки всі в хустках ходили,
Для поколінь наших згадку залишили.
Зараз хусток безліч, але все з-за моди,
Тоді хустка була в серці у народу.
Завжди мала жінка покритою бути,
Голова не вкрита — так, якби роззута.
Плекаймо у душах символ хустки завжди,
Матусині хустки носімо старанно,
Щоби передати дух прадавній внукам,
Любов материнська хай у серцях стука!

07.12.2024

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ВОЛОНТЕРІВ

Ми разом — сила: дочки і сини,
То ж, Господи, благослови!

Хто не байдужий до кращої долі,
Просимо здійснення Божої волі.
Україні і воїнам у борні допомагати,
А волонтерів повсюди охороняти.
У них любляче серце, милосердне,
Ласками Господь наповнив Озерце.
Подвиг вершать, під кулі ідуть,
Своє життя за ближнього кладуть.
Хто життя своє за друзів віддає,
Той Найбільшу Заповідь Любові береже!
Жертва їхня — нагорода від Бога,
То ж хай буде наукою ця Школа.
Усім, хто може ближньому допомагати,
Якщо не ділом, то щиро молитву Творцю посилати
За всіх, хто на сторожі людського життя,
За мир, за спокій, за щасливе майбуття!

05.12.2024

ДЕНЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Батьки! Обов'язок Святий маємо з вами:
В молитвах бути з дочками і синами,
Які охороняють спокій, мирні сни,
У час тривожний службу нести.
А ми — далекі, на нас не тиснуть,
Страх посилають, а кулі не свищать,
Подякуймо Богу, що всіх береже,
Де впевненість, що нас омине!
Нам важко збагнути, що гинуть сини,
У крові земля, у постійній тривозі вони...
Давайте згуртуємось, створим ланцюг,
Св.Вервицю дружно візьмемо до рук.

Цариця Миру, Всі Ангельські Хори,
Архангел Михаїл наше військо очолить,
Нарешті відступить ворог проклятий,
Буде Україну Господь захищати!

06.12.2024

НАЙСВЯТІШЕ СЕРЦЕ ІСУСА

Раниме Серце чекає сьогодні на нас,
Тільки для Нього немає часу.
Остраху — нуль! Що ще має відбутись?
Щоби усе людство зуміло проснутись.
У сон глибокий заводить зло,
В думках радіє, що перемогло...
Хто наш Творець? Кому треба вклоняться?
Біль ранить душу... Не треба здаватись!
Тихо, спокійно...без нервів приймим Божу Волю,
Ми без Любові не дістанем Свободу!
Серце Христове Тріумф здобуде у світі,
Зможуть народи свободі радіти.
Маємо дії Мудрістю вбрати,
Щоб жити в мирі і не страждати!

06.12.2024

КВІТНИ, НАША МОВО

Акрівірш

А — А наша мова в світі найкраща,
Б — Бо нею розмовляти — найбільше щастя,
В — Вона веселкова, настроїй підіймає,
Г — Грає кольорами, тонус тримає.

Г – Гречна, надійна і не зрадлива,
Д – Добра, як мати, дуже дбайлива,
Е – Енні рази нам доводить, що так...
Є – Є в нашій мові кодовий знак.
Ж – Жодна підступність до нас не загляне,
З – Завжди на захист правдивий стане,
И – Инчий язик не здолає її
І – І підібрати не зможе ключі.
Ї – Її поважають у цілому світі
Й – Й буде повіки в душі майоріти,
К – Коли буде важко, піснею злине:
Л – Люба, кохана, рідна, єдина.
М – Молитвою лине в подяці до Бога,
Н – Немов ковчег, рятує від тривоги,
О – Огріє тих, хто плаче і страждає.
П – Повірте! Як матуся, пригортає!
Р – Розвіє біль, який несе війна,
С – Собою закриє невинне дитя,
Т – Тугу забере від вдови і сиріт,
У – Уміє рідненька прославити рід.
Ф – Фальшива наука не приживеться,
Х – Хвиля протесту умить пронесеться,
Ц – Цінність життя береже Україна,
Ч – Час вже близенько, на Бога надія.
Ш – Шириться мова далеко світами,
Щ – Щирістю всіх обіймає роками,
Ь – М'яко килимчик стелить до ніг,
Ю – Юним дарує святий свій оберіг.
Я – Як цінний скарб, щоби народ беріг!

21.02.2025

СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА

Народилася 28.03.1964 року в селі Нижній Березів (Косівщина). Мешканка сусіднього села Люча. Вчителька зарубіжної літератури. Письменниця, поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2011 року (№11 - №33).

БУКЕТ ЧЕРВОНИХ ТРОЯНД

Колихаючи маленького внука, Ірина згадувала прожите життя. Перед її очима пробігло босоне дитинство, ніжні руки бабусі, які вміли ласкати, заплітати косу, місити тісто, пекти хліб і завиванці з маком. Згадалися ласкаві очі батька, який в усьому корився матері. Мати була людиною рішучою, завзятою, крутого норову. Переступивши поріг дому свекрухи, вона все розставила на свої місця. І сива жінка поступилася молодій невістці.

Йшли роки. Підросла Іринка. Дівчинка була слухняна. Вона виконувала всі настанови матері та просьби батька. Ось і свято Останнього дзвоника: прощання з дитинством. В домі з самого ранку метушня. Мати заклопотана не тільки зовнішнім виглядом дочки, але і своїм власним іміджем. Синя сукня, туфлі на високих підборах, зачіска...

Лінійка у шкільному дворі пройшла успішно. Діти прощалися зі школою, матері витирали сльози. Не плакала тільки мати Іринки. Вона не зронила жодної сльози. Чого там плакати? Хіба життя на цьому закінчується? Друзі дитинства не можуть бути вічними. Під кінець лінійки сусідський хлопець-студент подарував Іринці

великий букет червоних троян. Дівчині було дуже приємно, адже Олексій їй давно подобався.

— Викинь геть цей віник! Хіба він тобі пара, оцей голодранець? Тобі потрібен інший чоловік, і я такого знаю, — промовила мати. Дівчині було неприємно. Крадьки попрощавшись з Олексієм, Іринка разом з однокласниками попрямувала в бенкетний зал.

З Олексієм зустрічались таємно від матері, якої вдома ніколи не було. Другим домом, а, може, і основним для матері став базар. Там вона себе почувала, як в своїй тарілці, а домашні без неї теж.

Пройшло літо. Вчитися Ірина не пішла, хоча і мріяла стати вчителькою. У матері на все була своя думка: скільки заробляє той вчитель? А вчитися скільки? Цілих п'ять років носити гроші з дому. А на базарі і без освіти можна непогано заробляти, головне уміти гроші рахувати, посміхатися покупцям...

Ірина не любила торгівлю, але змирилася. Хіба підеш проти волі матері, яка все знає, все бачить наперед і все робить по-своєму. Та не довго тривали Іринчині торги на базарі. Тітка Дарина, мамина подруга по базару, сподобала скромну дівчину, підмовила сина і заслала сватів.

З весіллям тягнули недовго, не було на те причини, все необхідне було у підвалах: випивка, продукти... Справили весілля, на якому свахи ледь не посварилися. І тільки завдяки Іринчиному татові, який ніколи не йшов проти волі дружини, але в такий день заспокоїв її.

Відгуляли весілля, Ірина переїхала до свекрухи. Чи хотіла вона цього, ніхто не питав, чи любила свого чоловіка, нікого не цікавило. Раз мати вирішила, так повинно і бути.

Господарство в свекрухи виявилось чимале: корови, свині, вівці, кролі, кури, індики... І всім тепер прийшлося опікуватися Іринці. Чоловік зі свекрухою вставали зранку, їхали на базар, а Ірина вставала іще раніше, щоб приготувати їм сніданок, адже тепер вона заміжня жінка, і це її обов'язок. Ще вона повинна була поратись на городі, доглядати худобу... Свекруха не любила безпорядку, все повинно було бути на своєму місці... Лише коли Ірина лежала в лікарні, було все по-іншому.

Народився син, клопотів прибавилось, але тільки для молодой матері. Свахи перестали бути подругами, якась чорна кішка перейшла їм дорогу. Ірина сумувала за рідним домом, старенькою бабусею і татом. Сина назвала на його честь. На диво, свекруха була не проти.

Йшли роки. Скоро перше вересня. На сімейній раді було вирішено, що Миколку поведе в перший клас бабуса, адже в Ірини і одягу пристойного немає. Та сусідка, яка кожен день приходила по молоко, відрекла :

— Та де це чувано, щоб дитину в перший клас вела приживій матері бабуса? Дарино! Тебе люди засміють. І так говорюють, що ти в дім не невістку привела, а служницю...

І Дарина Іванівна засоромилась. Купила невістці плаття, правда, недорого, бо куди вона в ньому буде ходити... До школи Дарина Іванівна більше не показувалась. Чого там не бачила? А вдома з невісткою жила, як Кайдашиха з Мотрею, тільки остання завжди в чомусь була винувата і тому мовчала й плакала.

Закінчивши школу на золоту медаль, Миколка вступив до вузу. Поселяти в гуртожиток поїхала бабуса, адже вона краще знала, що потрібно внукові, в неї теж колись ріс син.

Студентські роки пролетіли, як один день. Микола приїжджав рідко, але дзвонив матері кожен день. Він

твердо вирішив стати на ноги і забрати її до себе, зробити хоч трошки щасливою.

Він давно уже зустрічався з дівчиною, але з весіллям не поспішав. Бабуся все приглядала наречених для внука, але остаточно вибрати не могла. А тут онук запросив до міста, щоби познайомитись із нареченою. Звичайно, поїхала бабуся з татом, в мами багато роботи, а бабусина цікавість не мала меж. Чи достойна майбутня невістка її онука, чи з порядної сім'ї, чи має придане: квартиру, машину...

Після відвідин майбутніх сватів Дарина Іванівна, в основному, залишилась задоволена. Дівчина в родині була одна, велика квартира в центрі міста. А дача більша за її власний будинок. Тільки книжок там надто багато. От її б туди кришталеві вази, стакани, статуетки... Але хіба вона може ось так віддати своє багатство? Свати постійно розпитували про матір. Прийшлося вигадати, що нездужала, захворіла небога.

Вже і час весілля назначили. Молоді були щасливі. Семен з радості на вихідні запросив друзів. Ірина лише підносила страви, міняла тарілки, забирала порожні пляшки. Розваг виявилось замало. П'яний Семен вирішив сісти за кермо і відвідати свою любку, з якою зустрічався не один рік. Як тільки Ірина втратила пильність, виїхав з двору. Дарина Іванівна сварила невістку: навіщо пустила? Хіба тобі очі повилазили, не бачила, в якому він стані? Ірина тільки руками розводила.

Семена не було цілу ніч. Під ранок прибула поліція, щоб повідомити страшну новину: Семен не справився з керуванням, машину перекинуло в кювет, водій загинув на місці...

— Бачиш, що ти накоїла? Хіба від порядної жінки йде чоловік до коханки? Все життя збавила моєму синові, —

промовляла свекруха.

На похорон приїхали свати. Син на деякий час взяв відпустку і залишився вдома. І тут, як грім серед ясного неба, війна...

— Не пущу, — кричала Дарина Іванівна.

— Який з тебе вояк? Молоко іще на губах не обсохло.

Хлопець не слухав і через два місяці опинився на Донецькому напрямку. Бої йшли жорстокі. Миколку важко поранили, він потрапив в госпіталь... Треба було негайно їхати. Дарина Іванівна спочатку вирішила їхати сама, але сусідка переконала, що, можливо, знадобиться кров, хай краще поїде мама. І Дарина Іванівна поміняла своє рішення:

— Нехай їде, тільки як маржина без неї буде?

Сусіди пообіцяли допомагати. Молода жінка миттю зібралася в дорогу. Грошей, правда, свекруха не пожаліла. Онук — це єдина її кровинка, хоч і не послухав, пішов проти її волі, та серце все одно за ним болить.

Дорога виявилась нелегкою, але з допомогою воєнних і Господа Бога добралась до госпіталю. Син говорити не міг, але по його очах зрозуміла, що дуже зрадив. Стан був важкий. Потрібна операція. Транспортувати хворого небезпечно. Потрібно шукати нейрохірурга, який би погодився оперувати в польових умовах. Молодий лікар на клаптику паперу написав ім'я нейрохірурга: Давидів Олексій Іванович і номер телефону. Ірина, не гаючи часу, подзвонила. На її щастя, хтось відповів:

— Я слухаю...

Ірина не могла вимовити і слова.

— Говоріть... Я вас слухаю...

Сумнівів уже не було — це був Олексій, її перша любов...

— Лесику... Це я — Ірина, сусідка... Пам'ятаєш? У мене велике горе. Важко поранений мій син. Потрібна негайна операція. Транспортувати неможливо. Благаю... Допоможи..

— Добре. Скидай адрес.

Ірина не спала цілу ніч. Сиділа біля пораненого сина, який то приходив до себе, то марив..

Сонце ліниво вставало із-за обрію. Почалися обстріли. Ірина не знаходила собі місця, але молилася. Незважаючи ні на що, нейрохірург прибув вчасно. Він лише глянув на Ірину і попрямував до хворого. Жінка розуміла, що юнацьке кохання давно минуло, але це її зовсім не хвилювало. Тепер її бажанням було, щоб вижив син. Молитву за молитвою говорила вона пошепки в коридорі. Шість годин ішла операція. Здавалося, що це ціла вічність. І нарешті медсестра повідомила, що операція пройшла успішно...

Олексій Іванович глянув, як колись, такими ж карими очима, і милою усмішкою на обличчі. Ірина цього навіть не помітила, очі її були повні сліз, чи то від горя, що син важкопоранений, чи то від щастя, що син залишився живим...

— Дякую. Щиро дякую... Нехай Господь віддячить тобі сторицею, — мовила жінка.

— Не плач, все буде добре... — промовив Олексій Іванович і пішов. Ірина іще довго дивилась йому вслід, очікуючи сина з операційної.

Одужання було важким. Довгий шлях реабілітації уже в столиці. І нарешті виписка. Ірина замовила таксі. Молодий студент-медик допоміг долати лікарняні коридори. А біля вихідних дверей їх чекала Миколина наречена і Олексій Іванович з букетом червоних троянд.

ТИМОФІЇВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2003 року (№3 - №33).

* * *

Сьогодні тиша занадто гучна,
Занадто напнута... Занадто збуджена...
Намагаєшся втекти, не відчути сповна,
Як калатає в скронях вона, кантужена.
Як до горла підходить рип
Чи німота?... Чи щось інше? Може, страх?
Берць на нозі: рип, рип!
Нібито спокій. Нібито крах
Усього, що любив! Все неважливе,
Окрім тиші, що відлунює звуком сирени.
Навіть не думаєш: чи було щасливе
Колись твоє існування?... Натягнуті вени,
І спогади, і думки... І краєць сонця,
Що кривавим півколом сідає за небокрай!
Вдихаєш на повні груди, ніби у вибиті віконця...
Грай, серце, чуєш, грай
Шалену симфонію життя!
Зіграй її так, як востаннє!

Віднайди всі ноти, заховані забуттям
У найпотаємніших закапелках. Ваганню
Немає місця! Шматуй її, підступну тишу,
Чергою з автомата. Потім: вдих-видих, видих-вдих...
Небо безкрає безмовно пише
Імена тих, що не стали тишею, тих...

*

*

*

Кавалок ночі. Кавалок дня.
Кавалок сміху. Кавалок болю.
Покавалковане життя
На полі крові, на полі бою.
Кавалок спокою. Страху шмат.
Огризки планів, брудні й подерті.
Нині за брата он автомат!
А завтра в друзях в самої смерті!
Перекроївся один момент
В суцільний безлад: що серцю миле
Вогнем і люттям налилось вщент...
Відплата буде: за всі могили,
За краплі крові і кожен зойк,
За крик і сльози, біль та зневіру,
Дитячі мрії... Шаленства крок...
Без ніг, без милиць на крилах віри.
Кавалки доль, кавалки снів
Складає пазлом німа потреба...
Цілує рани. Лікує гнів.
Вустиами Діви. Очима неба.

Ти колись втрачав, Боже?!
 Знаю, втрачав! Сина свого,
 Розп'ятого на хресті. А може,
 Замало... чи забагато болю Його,
 Що знову розпинають у світі
 Сотні душ, сотні життів?..
 Викарбувані на граніті
 Імена, уламки дат, днів...
 Боже, як зупинити пекельний герць?
 Хіба свята земля настільки грішна,
 Що рясно усіяна місивом тіл, сердець,
 Насичена кров'ю... Як Марія — бліда, невтішна...
 Знаю, Ти карав, Боже,
 Тих, що відійшли від твоєї науки,
 Тих, що чинили лукаво, вороже,
 В молитві до неба не зводили руки.
 Невже земля наша, Боже,
 Така грішна, що пекло зійшло,
 Що здичавіле плем'я вороже
 Вирішило чинити суд? Віднайшло
 Якись факти чи аргументи,
 Себе уявивши тобі, Боже, рівним.
 Знаєш, навіть не страшно вмерти,
 Страшно бути комусь вигідним!
 Страшно, не залишити плоду
 На землі, дарованій прабатьками.
 Боже, скажи, чому для народу
 Шлях пролягає крізь терни стежками?
 Вірю, що любив, Боже,
 Кожного з нас, всяке створіння.

То чому Твоя любов не переможе,
Не пустить за вітром орди насіння?
Вкотре мовчиш, Боже,
Втерши сльозу старечу,
Відводиш погляд. Чи може,
Від криків дитячих втечу
Собі ж бо плануєш. Як же
Знайти із безвиході вихід,
Людину не вбити, аякже,
В собі серед стада психів?
Шукаю в зіницях, Боже,
Твоїх, так бездонно глибоких,
Надію, що переможе
Правда свята пороки!

*

*

*

Війна знову пожинає плоди-втрати:
Огризки рук, ніг, тіл...
Без імен, біографій, фото... Їх багато...
Тільки рідні чеканять біль.
Хтось знову напаяв медаль на груди
Із пикою годованого кабана,
Хтось з посміхом підступного луди
Чекає часу, рокового дня,
Щоб вкотре догодити своєму чреву,
Забезпечивши статки кільком поколінням
Роду свого ненаситного. Розіп'яте древо
На перехресті між бажанням й сумлінням.
Знову з екрана чуємо: знищено ворога,
Техніку, взято в полон...

Очі старого ворона
З карканням в унісон.
А там, де імена виконавців, — білі плями,
Що назавжди залишаться в історії, —
Просто ті, що вперто стояли,
Всупереч досі відомим теоріям.
Плекаємо віру у Перемогу,
Чиїмось життями розплачуючись за неї,
Зводимо руки в молитві до Бога,
Знаходячи виправдання собі, привілеї...
Ціна надмірно висока: серця тих,
Що шукають в пільмі промінь світла,
І не знаходять... Бо в них
Просто-напросто очі осліпли!
Гучне мовчання зблідлих дружин,
Німе ридання посивілих матерів...
Знову війна забиває іржавий клин
У майбутнє чиїхось донечок і синів...
Знову війна з оскалом вовчим
Зирить туди,
Де, всупереч планам її порочним,
Все ще цвітуть сади...

* * *

Мовчить... і яюсь сумно усміхається.
Ні краплі відчаю, ні нарікань...
Глядить дітей, батьків і намагається
Майбутнє будувати без вагань.
Веде авто, працює безупинно,
Пакунки все ладна «на передок».

Щодня донатить мовчки і невинно
Все моніторить. Стереже зв'язок.
І все б нічого. День за днем спливає.
Та календар втомився на стіні,
Бо тільки він, лиш він, сердега, знає,
Як тяжко вона лічить ночі, дні.
Чекання тисне у зболілі груди,
Слова дітей виверчують думки:
— Скажи, матусю, татко коли буде?
В Андрійка он сестричка і батьки...
Вона зітха, зібравшись докупити,
Хоча і забинтована душа...
Видавлює усмішку туго, скупю...
І впевнено синочка потіша:
— В Андрійка мати не здола напруги,
Сестричка ще маленька зовсім геть.
Ми сильні і ніякїї наруги
Не пустять наші плани шкереберть.
Вона змовка. Ховає сум в зіницях.
В клітині кожній — зірваний набат!
Горять іскринки в синових очицях:
— Я сильний, мамо! Я також солдат!

*

*

*

Який же твій вік, солдате?
Десь двадцять чи двадцять п'ять?
Позаду — утрати, утрати...
Прожито ж бо тільки на п'ядь!
В очах стільки міці й терпіння.
І лють, що розплату несе!

Є час засівати насіння —
І час пожинати усе!
А скільки зіниць за душею,
Присипасних прахом боїв,
Життів, що злітали зорею
У вирі світанків і днів...
Любові — на ціле століття.
Відваги — на сотні полків.
Скалічений виром жахіття,
А зцілений миром віків.
Навколішки над побратимом —
Навколішки небо і світ.
Легені — із пороху й диму.
На стогін і сльози — ліміт.
Який же твій вік, юначе?
Здається, десяток сторіч?
Розбитий, розтерзаний старче
У час розставання і стріч...

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів, де і проживає. Спеціальність: фінансист. Вірші пише зі шкільної лави. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24 - №33).

* * *

Ще квіти сплять – конвалії, тюльпани,
Дрімає ще під снігом первоцвіт,
Але їх час ось-ось уже настане –
Вони побачать цей прекрасний світ.
Спросоння простягнуть свої стеблинки
Нарциси, проліски, пісніжники малі...
А зацвітуть – щомиті, щохвилинки,
Усім нестимуть радість на землі.

22.03.2022

* * *

Нарешті дощ. Дарма, що прохолодно,
Духмяний чай із трав я заварю.
Неспішною хай буде насолода.
Цей затишок осінній я люблю.
Не плаче небо – щедро поливає
Усе, що зачекалося дощу.
Лиш я і дощ. Душа відпочиває.
Сьогодні я нікуди не спішу.

Все так не буде. Будуть дні погожі.
Ще сонце щедро вділить всім тепла.
А зараз я і дощ. Ми з ним не схожі,
Та я натішуся сьогодні ним сповна.

14.09.2024

* * *

Стара хатина в тихім передмісті,
Тут самотою віє ще здаля,
Давно нема нікого на обійсті,
Не бачить вже охайності земля.
Одвірки заростають бур'янами,
І сад старий в задумі так змарнів,
Веранда вже розхитана вітрами,
Живе тут тільки зграйка голубів.
А ще недавно в цій старій хатині
Життя буяло, галас був і сміх,
Всі жили дружно в єдності і мирі...
Жорстокий час нікого не вберіг.
Старших синів війна страшна забрала,
Дідусь й бабуся в вічність відійшли,
Онуки десь розвіялись світами,
І, певно, щастя там своє знайшли.
Пройшли роки. Ніхто уже не лине
До щедрого і теплого гнізда...
Немов примара та стара хатина...
Нема нікого... Тиша... Самота...

20.10.2024

*

*

*

Уже і жовтень котиться за обрій...
Куди ти, жовтню, швидко так летиш?
Хоч як тебе не стримуй, не задобрюй,
Ти все одно спішиш кудись, спішиш.
А я ще так багато планувала
У час, прекрасний для походів, книг,
Цей жовтень я в уяві малювала,
А він вже й попрощатися устиг.
Розвішував калинове намисто,
Відволікав від пильності думки,
І щедро посипав багряним листом,
Теплом своїм ділився залюбки.
Він тішився врожаєм гарбузовим,
Дурманив голову він подихом п'янким,
Ще вчора був веселим, загадковим,
А нині йде похмурим і сумним.
Вертайся, жовтню, я буду чекати,
Удвох з тобою підем ще в похід,
І книги разом будемо читати,
Й складемо плани ще на сотню літ!

31.10.2024

*

*

*

Він любить каву. Й цукор «г'алочками».
Не любить дощ. Лиш спека до снаги.
Обрав її. Кохає до безтями.
Як то зійшлися їхні береги?

Не любить фальш. Закритий до дискусій.
Навіть для неї повен таємниць.
Буває імпульсивний і «не в дусі»,
Радіти вміє із простих дрібниць.
Чи друзів мав? Він сам того не знає,
Сьогодні — друг, а завтра — в спину ніж.
В стосунках справедливості шукає,
Хто дружбу зрадив, тому ціна — гріш.
Такий, як є. І, може, хтось осудить,
До досконалості йому ще «огого».
Такий один. Вона такого любить.
Любитиме завжди лише його.

* * *

Не поспішай дорослішати, доню,
Хоч чотирнадцять, все ж іще дитя,
Я вимолю тобі щасливу долю,
Хай буде світлим твоє майбуття.
Тебе чекають злетити і падіння,
Бо все життя — сипучі міражі,
Тобі бажаю мудрості й терпіння,
Щоб не розбились щастя вітражі.
Ти пам'ятай — тебе я не зречуся,
Завжди на поміч руку простягну,
Тебе люблю, тобою я горджуся,
А ти в житті склади собі ціну.

17.11.2024

* * *

Коли ти дивишся у очі перехожих,
Шукаєш співчуття і розуміння,
Бо думаєш, що є багато схожих
На тебе, що ідуть шляхом терпіння,
То ти побачиш, що нема нікому діла
До тебе і до твого сподівання,
А ти стоятимеш, немов ворона біла,
Приймаючи весь біль розчарування.
Повір собі, повір у свої сили,
Всі негаразди зможеш подолати,
Хоч і здається — в серце меч встромили,
Ти вчися твердо на ногах стояти.
Якою ж буде твоя нагорода?
Бо шлях важкий, неначе трясовина, —
То буде серця спокій і свобода,
І впевненість у тім, що ти — ЛЮДИНА.

* * *

Ніколи вже не буде, як раніше,
Війну, на жаль, із пам'яті не стерти,
Холоне кров від слів: «Коби не гірше»,
Та що вже гірше від самої смерті?
Скільки дітей не сядуть вже за парти,
Не візмуть м'яч, не скажуть слово «мама»...
Скільки батьків самі б воліли вмерти,
Ніж бачити, як їх дитя вмирало!
Невже не висохнуть тих сліз криваві ріки?
І темний морок не пропаде? Боже!
Прошу тебе, спини війну навіки!
Прошу Тебе, хай правда переможе!

ЯХНЕВИЧ ОРИСЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 17.10.1947 року в селі Семенівка Городенківської ОТГ на Івано-Франківщині. Українська письменниця, поетеса, авторка пісень та півтора десятка власних книжок. З дитинства невиліковною хворобою прикута до ліжка. Членкиня НСПУ. Лавреатка літературних премій імені Тараса Мельничука та Григорія Никифорука. Нагороджена почесною відзнакою «За подвижництво в культурі Прикарпаття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№32-№33).

*«Я маю в серці те, що не вмирає»
Леся Українка*

* * *

Кажуть: заздрість є чорна і біла...
Я, як чесно, не дуже боюсь,
Як хтось раптом мене, може й сміло,
На дорозі штовхне, не зіб'юсь!
Я таким же розміреним кроком
Буду йти до тієї пори,
Поки зірка життя ясноока
Не всміхнеться до мене згори!
Поки промінь моєї Мрії
Не засяє на цілу гору!
Отоді я спинюсь! Мої дії
Стануть символом! Я — не умру!

31.12.2025

ІДУ ДО ВАС, КАРПАТИ

Не зупинюсь, не похитнуся,
Нехай над долею сніжить.
Хай більше плачу, ніж сміюся...
Боротися і в творах жить!
Хай сто проблем і грім на душу,
Впаду і знову підведусь,
Бо кедром я стояти мушу,
Бо я до вас, Карпати, йду!
З Тобою, ненько-Україно,
Не знаю кращої краси,
Й не хочу ліпшого взаміну,
Як по землі з Отцем еси!

МАЛЕНЬКИЙ ІСУСИК

Не дам Тебе, Ісусику, на хрест,
Не дам долоньки цвяхами пробити...
Нехай мене мурдують, где арешт —
За Тебе кров готова я пролити...
Дитятко Боже, Пречистої — Син!
(Пахуче ложе-пелена біленька)...
На цілім світі Ти такий один,
Лише не плач, з Тобою рідна ненька.
А Пан наш Бог вже знає: час прийде —
Тебе, дитинко, хлопчику Ісусе,
Як виростеш і тридцять три мене,
За нас, земних, покуту нести мусиш...
Прости мій гріх! Дай рученьку свою,
Тримай мене, ве́ди мене по хаті...

Веди туди, де завжди у гаю
Співають птахи: вільні і крилаті...

МАМИНІ РУКИ

Труджені, спрацьовані, скорбні,
Жилаві, блискучі, легкі...
Чого вони тільки не годні,
А ще на тернистім путі?!
Як їх не любить, не горнутись,
Не падати до них чолом,
Коли вони враз обернутись
Можуть, як в казці, — крилом!
І вже, коли втомлено стане
На гладкім шляху, чи стерні,
Цвіт, що повік не зів'яне,
Крило материнське простелить до ніг!
О мамині руки! З кохання і болю!
З далеких планет і розлук!
Я вам довіряла свою стерпну долю,
Я світ дарувати старалась без мук!..

БОГ ДОПОМОЖЕ

В моїх думках немає тихих станцій,
Одна мета — вершини досягти...
Я бачу на розкриленій тачанці
Летить наш час на зірвані мости...
Проте творю і дихаю любов'ю
(На зламі літ, ритмічної доби)

Й щораз шепочу, щире слово мовлю:
«Даруй нам, Боже, сил для боротьби...»
А ще, бува, заплющу сонні очі —
Булані коні — гніді, вороні,
А ти на них в стрімкій, гучній погоні
Летиш крізь град, траншеї вогняні.
Погоня. Шквал. Донеччина ранкова.
Благання душ: «Росіє, зупинись!»
У відповідь Пресвята Покрова:
«Народе мій! Стій мужньо! Не клонись!»
Зуміємо війні винести вирок,
Зупинимо ворожу зграю, гадь...
І навіки з гарячим серцем-миром
Бог допоможе злий дух подолать!

НАВІЙ, ВІТРЕ!

Відважний вітре, із країв далеких,
Навій, благаєм, добру новину!
Таку, щоб в горах молоді смереки,
А навесні журавлики-лелеки
З гуцулами забули про війну!
Он, яка хвиля кораблів на морі!
А земляки за морем, як на дні,
З надією — незламні, без рідні,
Пливуть у даль під українські зорі!
А слово «Геть!» — всі скажем сатані!
Незнану зустріч в голубім просторі
Готують всім застільні вечори!
Не нам, не нам вклонятися потворі,
Та скільки вже в однім і тім повторі

Знаходили й відновлюєм прорив!
О благодатний вітровий порив!

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-32

Я така, як вони, я така, як і ти,
Як мільйони таких на Вкраїні,
Знаю повів війни і втрачання мети,
Знаю творчий запал і руїни...
Знаю в зорях ясних голубі вечори,
Знаю ранки, убиті сльозою...
Лиш не знаю, коли і якої пори
Відійду, мов дощівка з грозою...
Та сьогодні в цей час,
Де так безліч прикрас,
Де Різдвяно набиті перони,
Я тримаю в руках альманах, що від ВАС,
Щойно видані «Джерельні Дзвони»!
В них не просто вірші для творців-читачів,
В них цвіте й майорить рідна мова!
В них ми бачим своїх дорогих слухачів
І про них лиш хороша розмова!
Хай джерельні струмки вибухають з землі
Й напувають дзвінкою водою,
Хай на крила беруть журавлі і в млі,
А з народом — твердою ходою!
Хай «Джерельні Дзвони» для народу
Несуть в світ, мир, щастя, свободу!

О СВІТЕ МІЙ!

О світе мій, поділений надвоє!
Встає твій ранок з квітів і роси...

Було б тобі вже досить різних воєн,
Було б вже досить вдовам голосить!
Пора б давно забути чорний колір
І похоронок траурну печать...
Тобі у всенароднім дружнім колі
Навіки б землю з миром повінчать.
О світе мій бадьорий і кипучий!
Молю тебе від імені життя:
Забудь нейтрон – земля така квітуча,
Коли над нею наш вкраїнський стяг!

КРАСА ЖИТТЯ

Промайнула ніч, як порох,
Знов настав Господній день,
І повіяв свіжий подих
Від натхнення і пісень.
А квітки — осінні айстри —
Так і просяться до рук!
О природо, добрий майстре!
Борони мене від мук!
Хочу, щоб всміхались зорі,
Не мілів дзвінкий потік,
Щоби я в житейськiм морі
Потопала від утіх.
Це не прсто. Так, не прсто,
Але віра не згаса.
Ми прийшли в цей світ лиш гостем —
І тому життя — краса!

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМІЇ «СУЦВІТТЯ»

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 18 травня в селі Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області. Філолог. Працює в ВПУ-14 міста Коломиї. Літературна редакторка газети «Гомін» та альманаху «Суцвіття» (№3, 2024). Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26 - №33).

* * *

І навіть якщо один день не вдався,
І навіть якщо звідусіль громи:
То дуже важливо, щоб ти не здався,
Не виміняв світло на тінь пітьми.
Коли ще безсилля торочить промову
І, згорбившись, нишкне твоя душа,
Ти сліпо в ту мить підкоряєшся слову,
Що ранить гостріше сталюного ножа.
І ніч приміряє безсоння картате,
Зітерши кордони нової доби,
То дуже важливо себе не втрачати,
Спіткнувшись, не стишити раптом ходьби.

І навіть якщо... та життя ще триває,
І котяться вдалеч притихлі громи.
Ти дивишся — справді, таки світає.
Хтось Добрий тебе обіймає крильми.

* * *

Впадуть сніги, посипляться в літа,
Дбайливим смутком оповинуть рани.
Напише пам'ять подумки листа
До тих, хто вже повік давно не з нами.
І полетять окрилені слова
У невідомий світ до адресата.
Уривки фраз — на більше сил нема...
Й закінчиться розмова непочата.
Тремтітимуть розпливчасті сліди
Того, що вже ніколи не вернути.
Сьогодні так, а завтра вже, гляди...
Впадуть сніги для того, щоб забути...

* * *

Пізня осінь... Ліниво дощить...
Каламутяться дні... Листопадно...
Ще сьогодні, ще завтра, ще мить...
В очі дивиться час безпорадно.
На сніданок малиновий чай,
Тягне руку терпка прохолода.
Пізня осінь... Тумани... Нехай...
Ще й для сонця буде нагода.
Вітер кашляє снігом із гір,
Догорають в дворі хризантеми.
І тьмяніє пастельний набір...
Пізня осінь... ще тут є... А де ми?!

* * *

На біс ще прошу, осене, на біс,
Ти ж тільки вчора чула втішне, браво!
Сьогодні вже мовчить в задумі ліс,
З-під лоба сонце дивиться лукаво.
Привітна тиша, але не така,
Якою була кілька днів раніше.
В туманах сизих губиться ріка,
І вже якимось відчутно холодніше.
Тому давай ще, осене, на біс,
Хай листопад тобі акомпонує,
І зникне важкість дощових куліс,
І кожен щось своє в ту мить відчує.

* * *

Така вже осінь, правда, наче диво!
В пастелях потопають звичні дні.
Лиш сонце вже відрадливо-примхливо
Ховає сум в небеснім полотні.
Оголюються в просвіті надії,
Зникають з вітром, ген за ворітьми.
Ідуть навстріч забуті вже події,
Бо в них, десть трохи, прилишились ми.
Така вже осінь — правлять сентименти,
Дощі сльозливі стишують ходу.
Гуртуються улюблені моменти,
Щоби думки привести до ладу.
І тягнуться зіщулені тумани
Та все до ранків — хочеться тепла.
Виблискують калинові гердани...
Така вже осінь — вчора ще була...

*

*

*

В грудневих снах рояться хуртовини,
Тримають в жменях спогади ясні.
І теплу мить, коли ми ще малими
Ділили навпіл радощі рясні.
Скуйовджені вітрами світлі мрії
Ген-ген уже полинули в світи,
А та щемлива згадка досі гріє
Холодний бік життєвої сльоти.
Нестримна хуга вже лиш в снах буває,
Їй личить норовлива глупота.
Я ще десь там — тебе давно немає...
І сніг не той... зима якась не та...

*

*

*

А хтось для когось більше, ніж людина,
Ніж друг, знайомий, брат, а чи сестра.
А хтось комусь «єдиний», чи «єдина»,
А хтось без когось вже не «той», не «та».
А хтось комусь з думок ніяк не сходить,
Хтось комусь сниться чи не кожну ніч.
І якимось так в житті уже виходить —
Стираються кордони протиріч.
Стає хтось комусь більше, ніж людина...
Вже всупереч всьому і попри все,
Бо той, хто є «єдиний» чи «єдина»,
Завжди у душу світло принесе.

* * *

Збережи ще себе на завтра,
Не розтрачай усе, що маєш,
Не питай, де згубилась правда...
Може й краще, коли не знаєш.
Загорни себе в плед любові,
Хай зігріється серце світлом,
Не скупись на тепло у слові,
Не пускай його так, за вітром.
Віднайди оту давню мрію,
Що зневіра накрила часом,
І «не можу», а чи «не вмію» —
Просто викинь усе це разом.
Збережи ще себе... для себе.
Доля вкрадливо зирне боком.
Є твій простір, є шлях твій — треба
Йти по ньому все крок за кроком.

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Італії, там почала писати і друкуватися в часописі «До світла». Авторка кількох власних поетичних збірок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20 - №33).

СЛІПА ЛЮБОВ

(Сонет)

Шумлять у серці буйно зливи й грози —
Сліпа любов породжує причини.
Для подиху виловлюю хвилини,
А потім знов рікою ллються сльози.

Вогонь любовний випалив всю душу.
Ще тіло пам'ятає дотик рук,
А голос твій і сильний серця стук
Зрадливий час закутує у тишу.

Тепер у снах я бачу образ твій,
Що викликає лиш печаль в очах.
Твоя любов згасає у словах,
Згасає слід у пам'яті моїй.

Змирилась вже і визнаю в жалю,
Що ти когось, а я тебе люблю.

16.09.2024

НЕ ДОРІКАЙ...

(Сонет)

Не дорікай мені за почуття,
Бо серцю наказати я не в силі.
Кохання у душі, як в морі хвилі,
Гойдає човником життя.

У світлім сьайві зоряної ночі
Тебе забрали вже нові стихії,
Руйнуючи усі мої надії,
А серце слухати не хоче.

Самотній місяць під вікном
Повторює слова в прощанні.
Вже згасла тінь твоя в тумані —
Ти залишився маревом і сном.

У відчаї не визнаю розлуку
І подумки тримаю твою руку.

26.09.2024

Я ЛЮБЛЮ ОСІНЬ

(Сонет)

Я люблю осінь, бо у ній є ти.
І хоч дощі вже з запахом печалі,
Та кличуть золоті, осінні далі
На зустріч знов до тебе йти.

Твоє тепло — це осені привіт
У павутинні бабиного літа,

Це і земля серпанком оповита,
Де у садах горить багрянний цвіт.

І я лечу у світ прекрасних мрій.
Лечу й спішу, щоб не спізнитись знову
До осені... До тебе на розмову
І слухаю у тиші голос твій.

Я люблю осінь, бо у ній є ти.
Живу у ній, щоб навесні цвісти.

30.09.2024

ДОРОГИ НЕПРОСТІ

(Рондель)

Ведуть вперед дороги непрості.
Крилаті прагнення ще бережуть надію,
А я від щастя і від болю млію
І вірю у слова святі.

Від долі не чекаю я листів,
Лиш мріяти про них душею смію.
Ведуть вперед дороги непрості,
Крилаті прагнення ще бережуть надію.

Не буду присягатись на хресті
Про те, що зможу, і про те, що вмію,
Але у сні, коли зустріну мрію,
Я тільки їй скажу слова оті:
Ведуть вперед дороги непрості.

03.04.2024

ОСІНЬ ЙДЕ З ДАРАМИ

(Рондель)

Крізь біль і сльози осінь йде з дарами,
І сяє обрій трепетом вогнів,
І журавлі прославлять знов піснями
Ту землю рідну, що живе в мені.

Гримить ще битва грізна з ворогами,
Що засівають зернами брехні.
Крізь біль і сльози осінь йде з дарами,
І сяє обрій трепетом вогнів.

За Україну рід стоїть віками
І пам'ятає всі часи сумні.
Свою історію складає у пісні
Для покоління щирими словами.
Крізь біль і сльози осінь йде з дарами.

14.09.2024

ГРУДЕНЬ

(Рондель)

Ще небо плаче пасмами дощу,
А грудень вже морозить ніжні віти.
Холодний вітер рве осінні квіти,
А я слова сльозою полощу.

Так, осінь йде, але не відпущу
Мелодії її, щоб не тужити.
Ще небо плаче пасмами дощу,
А грудень вже морозить ніжні віти.

Насипле нам і снігу досхочу
Зима привітна, щоб раділи діти.
Мороз на вікнах розмалює квіти,
І я його за холод той прощу.
Ще небо плаче пасмами дощу.

02.12.2024

* * *

Десь за вікном сова тривожить тишу.
Горить у небі місяць поміж хмар...
Я мрії всі в своїх віршах запишу,
Бо з ними легше винести удар.
Знов серце стукає у грудях дзвінко-дзвінко,
Душі так гірко від солодкого «люблю»...
В безмежнім світі я лиш просто — жінка,
Що обіймає щиро доленьку свою.
Молюсь щоденно: що там, доле, вдома?
Як хлопці наші там — на тім нулі?
Змішалось все: сирени, біль і втома
І лиш надії в небі — на крилі.
Життя кипить давно в лукавім світі,
Та віра гріє душу кожний день.
За дні усі, що недарма прожиті,
Звучати будем сотнями пісень!

01.08.2024

* * *

Осінній ранок тішить ще теплом,
Душа світліє розмаїттям гами.
Земля знов пахне в щедрості зелом,
А всі надії десь поміж світами.
Ти просиш тихо осінь: Не спіши,
Твоя краса, як неповторне свято..

Вона у відповідь тобі: Пиши...
В твоїх рядочках буду оживати.
Заграє вітер легко на струні,
Туман огорне кожний силует...
Щоб всю красу зібрати у пісні,
Бере перо у руки знов поет.

13.10.2024

* * *

Печаль осіння стелить скрізь туман,
І перша паморозь цілує ніжні квіти.
Яскраве сонце ще всміхається садам,
Але уже не може їх зігріти.
Сивіє ранок більше день за днем,
Гарячий лист жовтневий догорає.
Частіше вітер під рясним дощем
Мелодії сумні на скрипці грає.
Прощальну пісню чути журавлів...
Ми їх чекати будемо з весною.
Стихає у гаях пташиний спів,
А осінь зачаровує красою.

26.10.2024

* * *

Холодніють слова
І так рідко приходять листи.
По алеях осінніх
Гуляю в обіймах розлуки,
Засипаючи листям своїм
І сліди, і стежки, і мости...
Всі мої почуття
Знову осінь бере на поруки.

Повертає ще пам'ять
Уперто мене у минуле,
З листопадом грайливим
Заводить свою водевіль.
Може щастя й кохання
Про мене на хвилю забули,
Може, просто у душу
Ввірвалась нова заметіль.

13.11.2024

1000 ДНІВ ВІЙНИ

Всю ніч шахеди рвуть короткі сни,
І ллються сльози, наче ріки в душу.
Вмирають мрії у очах сумних,
А ми вимолюєм у неба тишу.
Не гасне обрій, бо горять вогні,
З ударом кожним жмуримось від болю,
А «сильні світу» нам рахують дні,
Малюють схеми для нового бою.
Стоять міста, як марево систем,
І виє вітер на страшних руїнах,
Де ворог лютий порохом й свинцем
Лишає підпис на холодних стінах.
Важкі бої ідуть на всіх фронтах,
А сьогодення зіткане із болю.
Вже злиться світ, що ми забули страх
Та гордимось родом і собою.
А ми єднаєм наші голоси
До Господа в молитві за країну:
Помилуй, Боже, захисти й спаси,
Щоб і майбутнє знало Україну.

19.11.2024

ГОРОДЧУК НАТАЛІЯ ЄВГЕНІВНА

Народилася 21.12. 1972 року в місті Коломия. Заступниця філії та учителька математики Коломийської філії №3 Коломийського ліцею №4 і імені Сергія Лисенка. Членкиня Співки літераторів Коломиї «Суцвіття». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №33).

* * *

А виявляється, так просто все було...
А ми шукали сенс життя роками.
Це сонце, мирне небо та добро,
Дитячий сміх, усмішка щира мами.
А зараз зрозуміти маєм шанс...
Рве серце на шматки щодня тривога.
Життєві цінності змінилися ураз,
І лиш про мир усі благаєм Бога.
А виявляється, так просто все було...
А ми шукали сенс життя роками —
Це спів пташок, цілунки, рук тепло,
Спокійний сон, смачна ранкова кава...

28.12.2024

* * *

А час іде... Іде собі й іде...
І байдуже йому на всі проблеми.
А в нас життя... І в кожного своє.
Свої падіння, злети та екстреми.
А час іде... Не зупинити мить...

Не наздогнати втрачене учора.
Життя біжить... І днів барвиста нить
Свої на нім гаптує нам узори.
А час іде... Мандрує в небуття...
То посміхнеться, то ударить в груди.
Так і минає день за днем життя,
Минають радощі, печалі, люди...

20.12.2024

* * *

Різдвяний Ангел заглядає в шибку.
Стурбовано... Веселощів нема...
Хвилюється... Не в ту потрапив хвіртку?
Та ні, Ангелику... Сумна у нас зима.
Ти посвіти ліхтариком нам в хаті
І ангельським теплом серця зігрій.
В молитвах щирих ми проводим свята,
Про мир та перемогу з нами мрій.
Різдвяний Ангел посміхнувся в шибку
І на душі на хвилюк відлягло...
Лети, Ангелику, у кожную нині хвіртку,
Щоб в ріднім краї воєн не було.

20.12.2024

* * *

Закінчився тиждень...
Вечір... Зима...
Горнятко пахучого чаю...
В каміні потріскують тихо дрова...
Сніжок за вікном пролітає...
Нам хочеться так...
Це мрії... Бажання...

Колись до війни так було...
А зараз тривоги, сльози, чекання...
І ворог щодня точить зло...
Закінчився тиждень...
Грудень збігає...
Чекаєм весни та тепла...
Весною на серці гіркий лід розтає...
І вірим — скінчиться війна...

15.12.2024

* * *

Казковий сон мені наснився. Ранком.
Що Місяць заглядає з-за фіранки,
Що у сонет сплелися світлі мрії,
Наснилось те, що серце тішить, гріє.
Лечу, мов пташка, крила розпустивши,
Над дивним світом у солодкій тиші,
Веду душевну з зорями розмову,
У сподіваннях потопаю знову.
Моя кімната стала синім морем,
Лечу, мов пташка, серед лютих штормів.
У шибку Ангел добрий заглядає...
Наснилось те, чого в житті немає.

14.12.2024

* * *

Я завжди поруч з тобою...
У серці, в надіях, мріях.
Моя ти щаслива доля,
Гаптована у сузір'ях.
Я завжди поруч з тобою...
У кожній життєвій миті.

Розлучені злою війною,
Ніжним коханням сповиті.
Я завжди поруч з тобою...
У справах, думках та віршах.
Зігріта твоєю любов'ю,
Стаю я міцна, сильніша.

14.12.2024

* * *

Летять у ніч думок моїх сонети...
Чомусь не спиться... Думаю, пишу...
На крилах мрій в постійній круговерті
Удаль із вітром я щодуху мчу.
Летять у ніч думок моїх пастелі...
Вони в душі малюються щодня,
Їх снігові гойдають каруселі,
Гартує й випробовує життя.
Летять у ніч думок моїх акорди...
А зранку вони робляться віршЕм.
Це відчуття, прекрасне й неповторне,
Дарує серцю теплоту та щем...

13.12.2024

* * *

Зима вступила у свої права...
Снігами замело усе довкола...
Панують всюди біль та пустота,
Згорають дні, немов свіча воскова...
Самотній місяць в душу загляда...
Так сумно не було іще ніколи...
А до весни так довго... Ще зима
Свої покаже нам вітри та шторми...

Зима вступила у свої права...
Неначе біла та холодна краля.
Думок сувій, мов льодом, огорта.
А сніг мете... Життя триває далі...

13.12.2024

* * *

Я не хочу обіймів зими...
Вона добра, та холодом гріє.
Крижаними голубить крильми,
Не дарує снаги та надії.
Вже і так замерзає душа
В лабіринтах чекань та розлуки.
Я, напевно, доволі чужа
У цім світі, де шастають круки.
Я не хочу обіймів зими...
Вона добра, та любить завої.
В світі цім, де живу між людьми,
Доброти так бракує простої.

01.12.2024

* * *

Розбився знову об байдужість день
Глухим акордом суму й одкровення.
Десь в лабіринтах сонячних качель
Шукаю для душі снаги й натхнення.
Гаптую акварелями на склі
Я візерунки, що гірчать від болю.
Пливуть хмарини темні в вишині
Кудись у вирій дикою юрбою.
Минає осінь з краплями дощу,
Зима її щодня жене, шмагає.

Згасає день... Його я відпущу.
І серце знову тихо заригає.

21.11.2024

* * *

Уже 1000 днів війни...
Душа поросла полями,
І серце умилось слізьми,
І біль роз'їда до нестями.
Щоднини удень та вночі
Кривава йде битва до смерті.
Свободи ми прагнемо всі
І в помислах щирих відверті.
Уже 1000 днів війни...
Врятуй нас! Благаємо, Боже!
Від куль та ракет захисти,
Хай сонце всміхнеться погоже.

19.11.2024

* * *

Не шкодуйте для рідних тепла,
Частки серця, кохання, світла.
Знову осінь у дім прийшла
Дуже тихо і непомітно...
Не шкодуйте для рідних себе,
Свого часу, уваги, ласки.
Наче мить, все життя мине
І не завжди в нім буде казка...
Не шкодуйте для рідних слів,
Поцілунків, обіймів, любові.
Час біжить... Цих не буде днів,
А за обрієм що — невідомо...

* * *

Все треба вміти в цьому світі пережити...
Моменти різні виникають. Це життя...
І як би складно не було — зуби зціпити.
Долати гідно гострий проміжок зі скла.
Все треба вміти в цьому світі пережити...
Буває боляче, нестерпно до жалю...
Ступні поранивши, і крок важко ступити.
Даремна справа — ніжні замки з кришталю.
Все треба вміти в цьому світі пережити...
З-за хмари зАвжди сонце тепле вигляда.
Умійте вірити, надіятись, любити.
І днів щасливих ще прийде свята пора.

09.02.2025

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в місті Коломия кастелянкою в дитячому садку, кравчиня і реставратор старовинного жіночого одягу. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №33).

В ОБІЙМИ ДО ОСЕНІ

Вже не пахне суничками літо,
А яблучний аромат у моїм саду.
У душі все літечком теплим зігріто,
В обійми до осені я вже радо йду.
Чекаю цю зустріч кожного року,
На лагідне сонце й соковиті плоди.
Хоча холод вночі підкрадається збоку,
Ти, осене, впевнено до мене іди.
Мені радість несуть вересневі уроки
І, як жовтнева позолота, сяє довкруг.
Красивий листопад прискорює кроки,
Як листочки танцюють навкруг.
Панує тут тиша і душевний спокій,
А шурхіт листя має мелодію свою.
Деколи вітерець пробіжить одинокий,
Співаючи під музику дрібненького дощу!

07.09.2024

ОСІННІЙ ТУМАН

Сивий туман у жовтні зранку
Спадає крапельками з листя,
Створює мелодію чарівну
Разом із жовтим падолистом.
А тепле сонячне проміння
Крізь туман землю досягає,
Розсіює його швиденько,
Осінь теплом ще зігриває.
І ця мелодія осіння ніжна
Завжди заспокоює душу.
Спасибі, осене чудесна,
Віддячити тобі я мушу!

17.10.2019

Я ПОЛЮБИЛА ОСІНЬ

Я з дитинства осінь полюбила,
Вона дає наснагу і дарує крила,
І кожен її теплий день погожий
Завжди на дивну казку схожий.
Чудові краєвиди все вона малює
Й своєю красою мою душу лікує,
І з листячком біля мене кружляє,
А її мелодія в моїм серці лунає.
В серці лишає слід незабутній,
Що несе мене, як вітер попутній,
На вітрилах любові, віри й надії
До квітучої весни, де збуваються мрії!

22.10.2024

ВИЯВЛЯЙМО ВІРУ

Як нас легко може обплутати гріх,
Він завжди знає, чого ми бажаєм,
Правду й закон переводить у сміх,
А ми погані наслідки пожинаєм.
Розпалює в нас неправильні бажання,
Пихатість і заздрість у наших серцях,
А нам треба прикладати старання,
Щоб в серцях був побожний страх.
Просити Бога він нам допоможе,
Щоб не попали ми в полон гріха.
Живім в любові праведно і гоже,
І лине хай Творцю подяка і хвала!

01.12.2024

ТИ ПОСИДИ ЗІ МНОЮ

Ти посиди зі мною в тиші,
Про все розкажуть твої очі.
Я прочитаю тобі вірші
Про всі весняні сни дівочі.
Ти обійми мене за плечі,
Тепліше буде нам з тобою.
Як ми разом, кажу до речі,
Впораємось навіть із грозою.
Ти подаруй мені надію,
А що є справжнє, не вмирає.
І зможу я здійснити мрію,
Щира взаємність окриляє!

15.02.2025

СПРАВЖНЄ КОХАННЯ

Справжнє кохання є лише те,
Що вже перевірено часом,
Воно завжди у душах цвіте,
Покружлявши весільним вальсом..
Кохання — це щастя і радість життя,
Де двоє долають і біль, і незгоди,
Та впевнено дивляться в майбуття,
В світі нема більшої нагороди.
І хоча молодість швидко минає,
Та кохання в серцях не старіє,
Хоч сивина нам голову вкриває,
Воно й далі нас ніжністю гріє!

17.02.2025

НА ПІДХОДІ ВЕСНА

З нами прощається зима,
Морозні вечори холодні,
А на підході вже весна
І нам тепліше вже сьогодні!
Вже гріє сонечко ніжніше,
Перший підсніжник вже цвіте,
І на душі стає тепліше,
Весна красу нам принесе.
Оця красуня, наша мрія,
Щоб всюди квітами цвіла,
І ожила земля й надія,
Що буде мир і сині небеса!

21.02.2025

МІЙ ВІТРЕ НАДІЇ

А ти летиш з-під зарева небес,
Несеш тепло й весняні мрії,
Легкий, щасливий і повен чудес,
Такий бажаний мій вітре надії.
Ти несеш теплий подих землі,
Яка оживає й надихає нас всюди,
І радіють весні всі великі й малі,
Хочуть щастя і миру всі люди.
Зігрій, вітре, мою душу теплом,
Хай у серці любов розцвітає,
Й чаша життя наповниться добром,
А все зло і біда всіх нас оминає.

02.03.2025

ДОЩИКУ ТЕПЛЕНЬКИЙ

Дощику тепленький, потанцюй зі мною,
Хай веселка виграє своєю красою,
Мое біле личко вмий чистою водою,
Залишайсь грайливим, не лякай грозою.
Подивись, танцюють у горах смерічки,
Й весело співають карпатські потічки,
Плескають в долоні навіть в небі хмарки,
Всі довкруг тобі радіють і не чути сварки.
Ти землю напуваєш цілющою водою,
Щоб усе на ній цвіло й тішило красою,
Навіть сонце з неба тобі усміхається,
Й твої крапельки блищать і переливаються!

04.03.2025

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в КП «Іванофранківськвітло». Активна учасниця багатьох творчих заходів, проєктів і літературних видань. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№32).

* * *

Сини України! Велика Вам шана!
Ви робите все, щоб був мир на землі.
Болять Україну нанесені рани,
Та Ви, як ангели, над нею з крильми.
Бороните нас і життя віддаєте
За волю народу, Вітчизну свою,
Ви здатні боротись й свободу любити,
Промінчики миру несете в сім'ю.
Тому я сьогодні до ніг Вам вклоняюсь,
До свого серденька пригорну усіх,
Я Вами, синочки, безмежно пишаюсь,
Мені Ви, наче рідні, нема там чужих.
Хай Бог береже Вас від злого усього,
Вертайтеся скоро додому живі,
Щоби закінчились криваві дороги,
Щоб одяг святковий на себе вдягли.

Я вірю, що прийде той день перемоги,
Обіймете ніжно кохану й дітей,
А також матусю і батька старого,
Зустріне рідненький поріг дорогий.

23.11.2024

*

*

*

Вітаю всіх синів України!
Сьогодні, кажуть, День синів,
Тому прийшов їх час вітати,
Сини — це гордість матерів.
Яке то щастя, сина мати,
Для мами син — це щось святе,
Вона ним тішиться й радіє,
Поки синочок той росте.
То її серце часто мліє:
— А ти поїсти не забув?
Поки живе, його питає:
— А шапку, синку, одягнув?
Ніколи спокою не має,
Вкладає в нього всю любов,
А потім, звісно, відпускає,
Але рідненьку свою кров
Весь вік у собі відчуває.
Та добре, коли в світі мир,
Бо хоч далеко він від неї,
Таки зустрінеється із ним,
Діждеться ще пори тієї.
Обійме сина міцно ще,
Погляне в милі оченята,
Зіпреться на його плече,

Яке то щастя, сина мати!
Та добре, як сини живі,
Пішли спокійно працювати,
А скільки зараз на війні,
І що про нього знає мати?
Не скаже правду любий син,
Бо він є мужній, терпеливий,
Не плаче перед нею він,
Хоч сльози стримує щосили.
Попрошу нині матерів,
Хто має сина й хто не має,
Молитись за усіх синів,
Чужих їх зовсім не буває.

22.11.2024

* * *

А знаєте, чим є для мене вірші?
Та, звісно, розмаїттям різних барв,
Від них я прозріваю чим раз більше,
Вони мені на душу, як нектар.
Я ними насолоджуюсь й радію,
Знаходжу щось і пізнаю себе,
Якщо є смуток, вірш мені розвіє
Й журбу кудись від мене забере.
Він той, хто заспокоювати вміє
І прибавляє в серце почуттів,
Буває, що теплом мене зігріє,
Буває, після плачу кілька днів!
Бо понесе в дитинство босоноге,
Чи нагадає молодість мою,
Торкається він завжди серця мого,
Я інколи, немов скала, стою.

Щось неймовірне в ньому я відчую,
Все витрясе із глибини душі,
Майбутнє я в уяві намалюю
І викладу в нові свої вірші.

13.12.2024

*

*

*

Волонтери! Люди з добрим серцем,
Вам Господь заплатить за усе,
Не одна душа всіх Вас торкнеться,
І Вам велику вдячність піднесе.
Ви потрібні там, де важко дуже,
Де щодня чекають так на Вас,
Де в морози і в крові калюжі,
Гинуть та тримають небо в нас.
Ну, а Ви лишаєте тут справи
Й безоплатно їдете туди,
Ви не хочете, як інші, в чомусь слави,
Ні похвали і шани від людей.
Воїнами Вас я називаю,
Ви творцями миру нині є у нас.
Перед Вами голову схиляю,
Згадую на день по кілька раз.
Ви є Світло, Ви такі чудові,
Ваша місія є дуже нелегка,
Жертвуєте часто Ви здоров'ям,
Та над Вами Господа рука.
Ну, то що сьогодні Вам сказати,
Надзвичайні ЛЮДИ ДОРОГІ?
Хочу свою вдячність передати,
Вам нема ціни на цій землі..

Зичу, хай Господь Вам зарахує
Всі труди, що робите Ви тут,
Хай здоров'я й щастя подарує,
А Ангели всіх Вас бережуть.

05.12.2024

* * *

А ще недавно була я така,
В очах дівочих іскорка горіла,
Буяла у душі тоді весна,
І так чомусь в майбутнє я спішила.
Любові в серці перші почуття,
Бувало нерозділене кохання,
Боліло іноді, та все перемогла,
Хоча і не здійснилися бажання.
Були невдачі, звісно, як в усіх,
А скільки у житті розчарування,
Нераз, посеред літа сипав сніг,
Скільки ночей не спала до світання.
Потім... Вдовині сльози на устах,
Бо без плеча надійного трималась,
Блукала по незвіданих стежках,
Стискала зуби, але посміхалась.
Нелегким шляхом мусила пройти,
Були дощі й холодні хуртовини,
Та я змогла свої хрести нести,
Чекала, що настануть кращі зміни.
А ще, бувало, думала, що все.....
І що від смутку серце розірветься,
Не дочекаюся весняної краси,
Не вірила, що рана загоїться.

Давно в моїм волоссі сивина,
І на поріг ступила щедра осінь,
Та дала осінь ця мені тепла,
Збираю у долоні літні роси.
А за дверима в черзі йде зима,
Так прагне льодом душу закувати,
Та я не здамся, я така міцна,
Що здатна люту зиму відігнати.
Зустріну, може, не одну весну,
Хоч розумію, що цвісти не буду,
Усе, що Господь дасть, переживу,
І щиро посміхатимуся людям.
Різницю між роками я спрощу,
Бо тільки ззовні ці жінки не схожі,
Минулі болі легко відпущу,
Віддам себе я під опіку Божу.

26.11.2024

*

*

*

Тисячу днів ми під чоботом ката,
Тисячу ранків спокою нема,
Тисячу днів у віконечку мати
Сина чекає вже сива й сумна.
Дітки маленькі бояться тривоги,
Всім їм відоме це слово «війна»,
Ручки здіймають до Господа Бога,
Серденько б'ється... Душа завмира.
Скільки тих сліз матерями пролито,
Воїни світла в сирих бліндажах,
Цвіт молоденький заповнює цвинтар,
Не вгомониться ніяк той хижак.

Боляче так на усе це дивитись,
І щось нам не видно того кінця,
Лиш залишається Богу молитись,
Бо лиш надія одна на Творця.
Скоро зима вже до нас завітає,
Ніженьки змерзнуть у наших бійців,
Тому сьогодні я всім побажаю,
Щоби в спокою нас ворог лишив.
Хай собі йде туди в своє болото,
Місця для ката багато там є,
Й у пеклі знайдеться для нього робота,
Там сатана вже давно його жде.

19.11.2024

* * *

Не вгмоняться наші вороги
І ціляться усюди, де попало,
Кайфують, ця робота до снаги,
Їм нас не шкода, ще смертей замало.
Вже скільки цвіту у сирій землі,
А скільки діточок осиротіло,
Не сплять ночами вдови й матері,
Утратили бідненькі вони силу.
Давно від сина звісточки нема,
Можливо десь в полоні у неволі,
Чи десь ще його душечка жива?
Чи вже давно він мертвий серед поля?
Болить душа, а далі жити як?
І хто зупинить дії того ката?
Хіба лиш Бог покаже йому знак
І зможе його врешті покарати.

17.11.2024

*

*

*

Ми ніби віримо у Бога,
Стаєм в молитві на коліна,
Та щось далеко так від Нього,
Втрачаємо в собі людину.
Так мало вірних залишилось,
Які насправді люблять Бога,
З нас більшість сильно загордилась,
Що мало маємо святого.
Байдужість нами володіє,
Не боїмося ми нічого,
Ворожість між собою сієм,
А прикриваємося Богом.
Хочем мудрішими всі бути
Вже, навіть, за самого Бога,
В суспільстві славу щоб здобути,
Беремо ближнього під ноги.
Нас не болять чужі проблеми,
Себе лиш хочем оправдати,
Порушуєм для сварки тему,
Готові в душу наплювати.
Любові зараз так бракує,
Війна не кожного торкнулась,
Тих, що від немочі зігнулись,
Ми не жалієм, не рятуєм.
Багато в темряві блукає,
Давно з дороги уже збились,
Ненависть й фальш серця з'їдає,
Із сатаною подружились.
Внизу під нами є провалля,
Пустило зло в нас метастази,

Лише одне на всіх бажання:
«Ми хочем миру», — спільна фраза...

* * *

А хто зв'язав життя своє з пером,
На світ він дивиться вже іншими очима,
Такий у ногу завжди йде з добром,
Ну, а душа у нього, як в дитини.
І цих людей завжди усе болить,
Тривожать їх чужі душевні болі,
В очах постійно іскорка горить,
А серце у любовному полоні.
Ці люди пишуть часто про життя,
Про ранки сонячні і солов'їні трелі,
У їх серцях присутня є краса,
Словами засівають творчі ниви.
І кожний має струни у душі,
Тому вона постійно у них грає,
Експромтом їхні творяться вірші,
Лиш настроїв часто на це все впливає.
Та дай їм, Боже, щастя і тепла,
Щоби весну у зимах вони чули,
Здоров'я, миру, радості, добра,
Щоб Муза завжди під руками була.

03.03.2025

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03.1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1999 року — мешканець села Ковалівка. Художник і поет. Член Міжнародної асоціації художників України та Спілки художників «КОЛО-МИ-Я». Автор понад півтори десятків книжок. Активний учасник благодійних аукціонів на підтримку ЗСУ. Лавреат літературної премії імені Михайла Кучірки та Леся Гринюка. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2014 року (№14 - №33).

* * *

— Ти хочеш побачити Бога?
— Важка і терниста дорога!
— Ти хочеш з'єднатися з Богом?
— Важка і терниста дорога!
— Ти хочеш ласки від Бога?
— Молись, бо терниста дорога!

* * *

Любім країну і життя,
Струмок на сонці виграє,
Музика цього струмочка
Нам з вами сили додає.
Любім свій сад, любім усе,
Що поруч і що так далеко:
Клин журавлиний в небесах,
Попереду вожак — лелека.

* * *

Все життя — життя
Бореться зі смертю
За життя.
І ставляться один до одного
Вороже.
Та як би життя не боролось
За життя,
Кінцевий результат:
Смерть переможе.
Таке життя, без болю, каяття.
Життя, напевно, споконвічне...
Не треба боротись за життя!
Воно красиве, вічне...
На жаль, життя те — потойбічне.

* * *

Ішли з тобою нога в ногу,
Та пробігла полоса...
Не питай мене, матусю,
Чого розплетена коса?
Ішли з тобою, серце мліло,
Немає щебету пташок.
Любов була і пролетіла —
Розсипалась у порошок.
Ішли з тобою, серце билось,
Хотіло вискочить з грудей,
А ми ішли і загубились,

Чи серед квітів, чи людей.
Ішли з тобою і розійшлися —
Пробігла чорна полоса.
Не питай мене, матусю,
Чого розплетена коса?

* * *

Любов — це вічне почуття,
Їй судилось вічно жити.
Любов до ближнього, до Бога,
Щоб працювати і творити.
Любов'ю славиться земля:
Дощами, росами омила,
А десь далеко, вище хмар,
Лунає горами трембіта.
Любов завжди перемагає,
Бо не згасає почуття
І кличе нас — себе віддати
Для поколінь і майбуття.
Любов єднає нам серця,
У єдності є наша сила.
Любим країну над усе,
Вона — найкраща, рідна, мила!

* * *

Котилося щастя
Назустріч любові,
Котилося щастя

Швиденько й поволі.
Щастя до щастя —
Щасливий кінець,
Щастя до щастя
Веде під вінець.
Котиться щастя,
Котиться й досі,
Хай щастя завжди
Вам радість приносить.
Щастя до щастя —
Це милість Творця,
Щастя до щастя
І так без кінця.

КОВАЛІВСЬКА КОЛОМИЙКА

Задумався соловейко,
Як же йому бути:
Чи співати в Ковалівці,
Чи летіти в Кути?

ПРИСПІВ:

Ковалівка вся гуляє,
Ковалівка грає,
І не чути, як маленький
Соловей співає.

А як хлопці і дівчата
Разом заспівають,
То у гаю соловейки
Разом замовкають.

ПРИСПІВ.

Є заводи і два цехи
І сім магазинів,
Де ще є таке село?
Я, бігме, не видів.

ПРИСПІВ.

Ковалівка добре живе
І біди не знає.
Ось тому наш соловейко
В Кути не літає.

ПРИСПІВ.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює бібліотекаркою. Авторка чотирьох поетичних збірок. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №33).

ДУША ПОРАНЕНА ВІЙНОЮ

За обрій сонечко зайшло,
Нічка дрімає над рікою.
Душі торкнулась тишина,
Та думки зранені війною.
Зорі всміхаються з небес,
Виблискують понад водою...
Музо моя, чого мовчиш? —
Душа поранена війною.
Думки кружляють знов і знов,
Мов сперечаються зі мною.
Як хочеться писати про любов,
Та слова спалені війною.

СПИНИ ВІЙНУ, НАШ МИЛИЙ БОЖЕ

*Матерям, які втратили
своїх синочків на війні*

* * *

Війна, жажіття, море сліз,
Тягар журби в душі проріс,
Смукот сердєнько обмотав —
Синочок безвісті пропав.
Зла вісточка матусю добиває,
Та ще надія не вмирає,
Може живий, може в полоні?...
В молитві враз склада долоні.
А як у полі не живий???
Дух перекрило — синку мій!!!
Я ж тя ростила, я пестила,
Як тебе, синку, я любила!!!
Душу стискає біль й печаль —
Невже загинув?... Сердєнько, прощай.
І знов на мить себе втішаю —
Живий, живий! — я так гадаю.
Притулку й місця не знаходжу,
Мов затроєна миша, ходжу.
І як з цим жити, як змиритись?
Нема могилки, щоб схилитись.
...Ішла, стомилася, упала,
У Бога захисту благала:
«О, дай же, Боже, мені сили,
Хрест нести цей я вже безсила».
І вмить згадала, мов воскресла,

Бог дає хрест такий, щоб я понесла,
І я змирилась в тяжкій горі,
Сховатись нікуди від долі.
Піднялась й гірко заридала,
У Бога миру вимоляла,
Щоби не гинули синочки,
Щоби обняли матусь дочки.
Спини війну, наш милий Боже!
Ми день від днини на сторожі.
Коли вже щезне ця тривога,
І прийде світла ПЕРЕМОГА.

16.09.2024

СУДИЛАСЯ ГІРКА ДОЛЯ

Світлій пам'яті Максима Лесюка

* * *

Заховалось сонечко
За темнії хмари,
Розвіває сумну звістку
Вітер долинами.
Розвіває рідним краєм
Гіркую новину,
Що на війні по-геройськи
Загинув хлопчина.
Молоденький, зовсім юний,
Сповнений талантом,
Академію закінчив
І в бій з окупантом.
Не задумувавсь ні трішки,

Думки злість збирали:
— Та щоб нашу земличеньку
Москалі топтали?!
Не дозволю, не допущу
І подавсь стежками
Захищати Україну
В битві з ворогами.
Та судилась гірка доля
На вік молоденький:
— Прости, мамцю дорогенька
Й татусю рідненький,
Що зранив ваші сердєнька
Тяжким смутком й горем.
Не пригорните внучаток
До грудей ніколи.
Не сумуйте, ріднесенькі,
Не тужіть за мною,
Я у білій одежині
З Ангелами стòю.
Та ще з вами попрощаюсь
В рідненькій хатині,
Знаю, ви мене не ждали
В сирій домовині.
Я не хотів причинити
Вам такого болю,
Дякую, що мені дали
Освіту і волю.
Я за спòкій ваш і силу
Молитимусь з неба
І за рідну Україну
Я-я-як молитись треба!!!
Гордися, славна Україно,

Своїми синами,
Що життя своє віддали
В бою з ворогами.
Їхня слава, їхня мужність
Не вмере, не загине,
І звучатиме ще дужче —
СЛАВА УКРАЇНІ !!!

ЗЛАМАВСЯ ДОЛІ ЯСНИЙ ЦВІТ

Світлій пам'яті Віталія Пилип'юка

* * *

Минає довгий важкий рік,
Сповнений смутку і печалі.
Як нам без тебе, дорогий,
Ну як, скажи, як жити далі?!
Душа болить кожніський день,
З грудей сердёнко вириває,
Життя вирує, як усе,
Тільки тебе поруч немає.
Зламався долі ясний цвіт,
Затих ласкавий милий голос,
Життя погасло в одну мить,
Де горів в полі стиглий колос.
На захист по-геройськи став
Смілий пожежний рятувальник,
Ніхто й повірити не міг,
Що світ покинув вже Віталік.

Вбірвалось молоде життя
У розквіті ще сил й кохання,
Усій родині невимовний біль,
Велике горе і страждання.
Матусі стомлені уста
Шепочуть щось кожному хвилину,
Стискає груди жаль й туга —
Як же без тебе, любий сину?!

Вбачаю посмішку твою
В твоїй маленькій милій доні,
А серце рветься на шматки
Від смутку і гіркої долі.
Ти був порадником для всіх,
Всієї дружньої родини,
Із добрим словом, як завжди,
На поміч приходив щоднини.
Твої роки — рання весна,
До літа ще було далеко,
Щасливою була сім'я,
Кружляв над хатою лелека.
Скільки було ще планів й мрій
В родинному вузькому колі,
Та не судилось на життя —
Загинув на хлібному полі.
Хай в хорі ангельським тобі
Лунають Божі піснеспіви,
Райський спочинок для душі
Хай в царстві Божім перестріне!

ЯК ТЕПЛО Й ЛЮБО НА ДУШІ

Малесенькій онучці Катрусі

* * *

Як тепло й люблю на душі,
Радію і молюся,
Бо народилася у нас
Малесенька Катруся.
Наше солодкеє дитя,
Чаруюча перлинка,
Потіха нашого життя —
Ріднесенька кровинка.
Мов ясне сонечко з небес,
Нам душу зігріває.
Чи щастя більше у житті
Для рідних ще буває?
Дякую Богу і батькам
За миле онучатко,
За щедрий і безцінний дар,
За світле янголятко.
Хай доля доброю буде
На всіх стежках й дорогах,
Здоров'я й щастя Бог дає,
Хай нам росте здорова!
І я так щиро від душі
Усім вам признаюся,
Що гріє серденько моє
Малесенька Катруся.

КОСТЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 07.05.1981 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Начальниця відділення оперативного зв'язку. Героїня радіотелепроєкту «Унікальна людина» (27.09.2024). Ініціаторка творчих вечорів у рідному селі Корнич. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29 - №33).

НАША МОВА

Наша мова солов'їна — найгарніша в світі,
Розмовляють по-українськи дорослі і діти.
Наша мова — українська, кращої не знаю,
Навіть пташка по-українськи нею тут співає.
Наша мова — чисте небо і море прозоре,
Наша мова — жовте поле, яке трактор оре.
Наша мова — наші діти, рідна Україна,
Нею буду розмовляти, доки не загину.
Нею буду розмовляти та її любити,
Бо без мови, без моєї, ніяк не прожити.
Моє серце, душа моя — моя рідна мова,
Моє сонце, мої зорі й зелена діброва.
Моя мова — вишиванка, голуба там нитка,
Така чиста та прозора, як небо блакитне.
Жовта нитка там лягає — то наше колосся
Заплела Марічка вранці у довге волосся.
Є червона там і чорна — то кров і страждання,
Я кладу рожеву нитку, хай живе кохання.

Моя мова — добре слово. Слава Україні!
Розмовляйте лиш своєю, хай здійсняться мрії!
27.10.2024

* * *

Заплаче мати не одна,
Вечеря буде геть сумна,
Хто у полоні, хто в могилі,
Багато дехто на чужині...
Забули стежку до криниці
Та не нап'ються вже водиці,
Сумною є батьківська хата,
Колись вона була багата...

Колись тут сміх лунав повсюди,
Тепер лиш тисне попід груди,
Колись тут були світлі ранки,
Всі одягали вишиванки...
Тепер тут темно й страшно дуже,
Цього боюсь я, милий друже,
Тут атмосфера, як в ярмі,
Тут ледве ходять по землі...

Чорнезна хустка, сльози мами,
А син лежить, лежить, не встане,
Мовчазний батько край стола,
Його більш донечки нема...
Радують тільки малі діти,
Та де сиріток бідних діти?
Вони все думають й гадають,
Що тата й маму дочекають...

Тут не лунає коляда,
Десь недалеко йде орда,
Десь гучно постріли лунають,
Зараз когось там убивають...
Така вечеря, таке свято,
Для щастя треба небагато:
Тільки б усі були живі,
Коли кінець страшній війні?

24.12.2024

* * *

Колядуймо разом нині
В нашій славній Україні!
Славимо Христа з небес
Та несімо тяжкий хрест...
Прославляймо Бога нині
В незалежній Україні...
Прославляймо і хвалімо,
Один одного любімо.
Попросімо в Бога миру,
Як нам тяжко та неміло...
Боже любий, допоможи,
Просимо Тебе, спаси...
Дай нам волі, дай нам долі,
Припини війну у полі...
Захисти і збережи,
Бо не можемо далі йти...
Закрий небо, любий Боже,
Бо народ вже наш не може...
Припини страшну війну,
Бо три роки не до сну...

25.12.2024

* * *

Тисячу днів в біді і горі,
Тисячу днів солдати в полі,
Тисячу днів когось немає,
Тисячу днів москаль вбиває...
Тисячу днів ракети з неба,
Тисячу днів, Боже, не треба...
Тисячу днів гримлять гармати,
Тисячу днів десь плаче мати...
Тисячу днів — це так багато,
Тисячу днів знущання ката...
Тисячу днів страшенне горе,
Тисячу днів розрите поле...
Тисячу днів криваві рани,
Тисячу днів болить, не стане...
Тисячу днів вмивають сльози,
Тисячу днів дощі і грози.
Тисячу днів касети, кулі,
Тисячу днів земля у гулі...
Тисячу днів зима панує,
Тисячу днів ніхто не чує...
Тисячу днів кричать тут криком,
Тисячу днів голосять дико...
Тисячу днів сонця немає,
Тисячу днів земля палає...
Тисячу днів — це так багато!
Тисячу днів немає тата,
Тисячу днів немає мами,
Тисячу днів малюк не встане...
Тисячу днів сирітка ходить,
Тисячу днів очима водить,
Тисячу днів шукає тата,
Тисячу днів війна проклята...

19.11.2024

* * *

Понад Прутом я живу, в калиновім лузі,
Я багата на добро і на щирі друзі.
Понад Прутом моя хата, тут моя родина,
Понад Прутом живе мати й моя Україна.
Понад Прутом народилась, тут я виростала,
Понад Прутом закохалась і мамою стала.
Все життя тут промайнуло, як одна година...
Дуже горда, що тут саме я ся народила.
Як тут гарно, коли влітку соловей співає,
Душа хоче розквітати, аж краю не має.
Як тут гарно, коли осінь, кольори яскраві,
Жовте листя розвівають вітри кучеряві.
Як тут гарно, коли сніжно, як зима настане,
Коли діти гайда з хати та й летять на сани.
Як тут гарно, коли квіти весною бувають,
Своїм легким ароматом серце зігрівають.
Як тут гарно... Завжди гарно, що буду казати,
Треба всім Вам, мої друзі, в Корнич завітати!
А яка у нас гостина, пироги, кулеша...
Хто приїде раз у Корнич, той вже й тут ся лише.

18.12.2024

* * *

Моя роль у цьому світі — тепло дарувати,
Інша справа, то вже ваша, приймати чи гнати...
Моя роль у цьому світі — легко й чесно жити,
Ну а як живу, не знаю, не мені судити...
Моя воля, мій характер набуті із часом,
Пишу я простим рядочком, навіть не пегасом...
Моя сила у любові, що іншим дарую,
Хтось бере, хтось відкидає, не бачу й не чую.

Моя думка лине в небо, до нашого Бога,
Буде слава, буде сила, буде перемога!
І частенько я говорю, що буде, як буде,
Хтось засудить, хтось розрадить, слово поміж люди...
Моя віра є єдина, іншої не маю,
Той, хто вірить, хто молиться, то Бог помагає.
Бога серце є відкрите для усіх нужденних,
Для всіх добрих, для всіх злих, навіть і нікчемних...
Не сприймаю я ніколи у штики нічого,
Винуватців не шукаю і легкі дороги...
Будь, що буде, так і кажу, а буде, як буде,
Нам нічого не змінити на світі цім, люди...

17.10.2024

* * *

В зрадливім світі важко жити,
Життя пливе, немов ріка...
Нема чому нині радіти,
Чи може я якась не та?
В зрадливім світі виживаю,
Де біль, де розпач, самота...
Хоч важко жити, та тримаюсь,
Чи може я уже не та?
Зрадливий світ хіба для мене?
Я відповідь собі не дам...
Але живу, бо хтось для мене
Воює там і там він сам...
Зрадливий світ, лукаві очі,
Кулі, снаряди, гради б'ють...
Та і ті, котрі тримають,

Котрі в біді поруч будуть...
Зрадливий світ, у ньому важко,
Та я живу, бо мушу жити...
Душа летить моя, мов пташка,
В окіп, де ранений лежить...
Зрадливий світ, із ним борюся
І не здолати вже мене...
Я вірю, зможу, я молюся,
Що скоро, все-таки, мине...
Зрадливий світ, він не для мене,
Та я не здамся, зовсім ні...
Уклін низький-низький від мене
Тим, хто загинув на війні...
Зрадливий світ, чорна хустина...
Хіба хотілося мені,
Щоб син загинув, чийсь загинув
Або пропав він на війні...
Зрадливий світ, о Боже милий,
Прошу, скінчи страшну війну...
Помилуй, Боже, нас помилуй,
Рано чи пізно я помру...
Зрадливий світ, страшне жахіття,
Осиротілі дітки тут...
Та ми є сильні, дуже сильні,
Не продадуть нас, не здадуть...
Зрадливий світ, тримайтесь, хлопці,
До Вас я пташкою лечу...
Переживаю дуже важко,
Я їм ніколи не прощу...
Зрадливий світ, тримайтесь, любі,
Я відчуваю кожний біль...
Кричу: «Не треба, не стріляйте,

Не убивай його, не смій!»
Зрадливий світ, зрадливі очі,
А на душі лиш самота...
Чи світ такий, чи я інакша,
Та я не та, уже не та...

12.12.2024

* * *

Час не лікує, вчить він жити з болем,
Переживати горе і жалі.
Час не лікує, учить жити з горем,
Переживати дні страшні...
Час не лікує, та які вже ліки,
Ніхто ще не придумав ліки ці...
А чи ти зможеш, чи не зможеш,
Побачиш все ти у кінці...
Час не лікує, час — то простір,
Великий простір та важкий,
І не наткнутися б на гострий
Кинджал, що в часі веде бій...
Час не лікує, марна справа,
Не покладай надії ти на час,
Навчися жити, просто жити,
Бо ми живемо один раз!
Час не лікує, вийди з часу,
Збери себе ти у кулак,
Повір у себе, у майбутнє,
І жити стане легше так.

ОДОСІЙ ЛЮДМИЛА ВАСИЛІВНА

Народилася 05.09.1973 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка сусіднього села Королівка. Підприємниця. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№29 - №33).

МІЙ ВСЕСВІТ — ШЛЯХ ДУШІ МОЄЇ

Мені немає вже куди спішити,
Свій шлях життя напів уже пройшла,
Та доля била, навчала жити,
Топила, піднімала, берегла...
Та я завжди свій погляд піднімала
Високо, вгору, до висоти зірок,
Ту мрію, свою, з рук не випускала,
Де кожний іспит вчила на зубок.
Війна і мир балансували мною,
Любов, ненависть — змішані світи,
Я сперечалась з тишею німою,
Давати сили все мені пройти.
Я все пройду! Бо того хоче Всесвіт.

10.11.2024

* * *

У мене власний почерк, стиль життя,
Його нікому більш не повторити,
Та хтось хотів позичити взуття,
Чужої долі ліпше не просити.
Хресна хода у кожного своя,
Слова Ісуса: «Не плачте наді мною»,
Та на Голгофу свою вийшла я
І міцно в вірі на колінах стою.
Десь дмуть вітри, згинаючи гілля,
Додолу листя падає в негоду,
Так виглядає і людське життя,
Та впливу ми не маєм на погоду.
У мене власний стиль мого життя,
Де почерком моїм не написати,
І по розміру взуйте ви взуття,
Щоб вільно йти, чуже не приміряти.

29.12.2024

ВЕЛИКА СПОВІДЬ

Велика сповідь, від усього серця,
Тобі я, Господи, повідаю сьогодні,
Душа блукає, коли все зітреться
У пам'яті людській і на краю безодні?
Пройдусь з собою наодинці,
Стираючи усе до білизни,
Поукладати, ніби на полиці,
Всі переживання і усі думки.
Війна. Вона зламала стільки душ,

Невинних, Боже, у чужій ігрі,
Я іноді прошу, Ти заповідь поруш,
Ти бачиш все, Ти правиш на горі.
Де море сліз, що землю омивають,
Де крик людський, як загнаного звіра,
А рани кровоточать, заживають,
Та їх веде і піднімає віра.
Закам'яніле серце вже не відігріти,
І заживо померти, ходити по землі,
Оплакуючи, хоронити діти,
Не загоїти шрами від крові.
Дай сили тим, хто зараз потребує,
Хто в розпачі, не бачить білий світ,
Хто за хрестом Твоїм іде, крокує,
Благословивши їх на многа літ.

08.10.2024

БЕРЕЖИ ЇХ, БОЖЕ...

Війна, що ти зробила з людства,
Ще скільки їх загине в боротьбі?
Хтось шаленіє від свого безумства,
А вони в очі дивляться тобі.
Холодний піт стікає по обличчі,
На грудях бронь, а на очах сльоза,
Він «Отче наш» промовив уже тричі
І, руки склавши, просить небеса.
А вдома мати, діти і дружина,
Їм будувати ще своє життя,
А не холодна твоя домовина,
У зла немає, люди, каяття.

А в нас Різдво, народження Дитяти,
Що світ змінив, подарував любов,
Допоможи їм, Господи, встати,
Бо за життя віддав свою Ти кров.

25.12.2022

* * *

Вже так давно не плакала земля,
Здригаючись від стогону людського,
Довкола все, як чорна та рілля,
І навкруги немає там живого.
Усе померкло, спалені міста,
Руїни, темінь...і життя спинилось.
Скажи, мій Боже, в чому та мета
І в чому задум, щоб оце здійснилось.
Закрий цей світ від злоби і війни,
Від плачу матерів, людської крові,
Не мила жертва такої данини,
Нехай же буде все по Твоїй волі.

22.12.2022

* * *

Зітри, мій Боже, історію війни
І зупини всіх тих, хто зміг її писати,
Від хаосу і крові ти хід її зміни
І заново нам все переписати.
Хтось браму відчинив у темний світ,
Не відавши, що там в кінці тунеля,
Там корінь зла в заточенні стоїть,
Віками у кайданах підземелля.

По ночі завжди день прийде
І світло перемоги над питьмою,
У сяйві слави сонце нам зійде,
Закінчивши з нелюдською війною.

26.02.2024

* * *

Іду під дощ — промокнути уся,
Щоб тіло відчувало прохолоду,
Іду під дощ, не взую я взуття,
Бродивши, діставати насолоду.
Іду під дощ, забувши все на мить,
Ступаючи стопами на каміння,
Іду під дощ, нехай іще дощить,
Я маю віру, хай прийде прозріння.

16.09.2024

* * *

Злітай, душа, високо в небо,
Шукай свободи і життя,
Лиш від землі відлуння ехо
І спомин твого тут буття.
Частинку серця тут залишиш,
Любов, омріяні місця,
Колиску в задумі колишеш,
А в ньому спить твоє дитя.
Злітай, душа, розкрий же крила,
Ти над горами пролети,
Стежками, де колись ходила,
З пахучих трав вінок сплети.
Вдихни же запах життя свого
І сили духу з висоти,

Ти так чекала цього довго,
Щоби пізнати, хто є ти.
Ти — Божий дар, що нескінченно
Живеш у Всесвіті цілім,
З поклоном Богові смиренно
Вклонись до ніг чолом своїм.

13.09.2022

* * *

Підніми, вітре, мене угору,
Закрути в танок невидимий,
Покажи ту правду, хай сувору,
Істину правдиву нам розкрий.
Пам'ятають птахи, що літають,
Коли гілка впаде із-під ніг,
Тільки люди часом забувають:
Серце чисте — їхній оберіг.
Крила наші — віра в саму себе,
І, здається, ради даш з усім,
І страху немає більш у тебе,
Тінь твоя — це ти передусім...

05.08.2024

* * *

Ідучи стежкою життя,
Повинні гордість приховати,
Нема в минуле вороття
Й причин у ньому не шукати.
Ви серце, люди, бережіть,
В майбутнє яму не копайте,
Чужим за біль усім простіть,
Тягар на плечі не стягайте.

Під тиском того тягара
Людину щастя оминає,
В душі завжди горить іскра,
Хто ввірує, нехай прощає.

04.08.2024

* * *

Чистота душі — це ангельська подяка
За вірність небу, людям і собі,
В очах вогонь і не потрібна маска —
Любові світло в масовій юрбі.
І погляд той пронизує рентгеном,
Читає в сутінках усі людські думки,
І, будучи небесним капеланом,
Ти відпускаєш їм усі гріхи.
Ти тихо йдеш дорогами життя,
Блукаючи у темряві наосліп,
І, замінивши сотню пар взуття,
Ні разу не одягаючись у доспіх.

14.01.2023

* * *

Зійдуть сніги, і оживе земля,
Розквітне сад вишневий біля хати,
Зоремо землі, засіємо поля,
І нас нікому, світе, не здолати.
Вирує біль, війна, і ллються сльози,
Молитва лине — в поміч усім людям,
Хай відійдуть у засвіти морози,
Стогне земля — благала правосуддя.

Нема кінця ні болю, ні стражданням,
Немає мрій і віри у майбутнє,
Крик матерів, звучить одне питання
В спустошеній душі — життя відсутнє.

20.12.2023

* * *

За столом зібралася родина,
Щоб святу вечерю споживати,
Помолімся й за чужого сина,
Що сьогодні мусить воювати.
Помолімся за синів-героїв,
Що себе віддали за життя,
Щоби кожен з нас урок засвоїв,
Віддаючи шану й співчуття.
Помолімся і за рід родинний,
Дякуючи Господи за все,
Бо сьогодні час у нас невпинний,
Нехай спокій рік цей принесе.

01.01.2025

МОЛИТВА

Благаю, Мати Божа, Мати
І Покровителько людей,
Дай сили нам слідом ступати —
Під Твій Покров дав Син дітей.
Благаєм ми за віру в серці,
За мир, за вигнання орди,

Поклін великий Володарці:
Нам Україну збережи!
Молитви линуть тихо, вголос
За всі потреби на землі,
І з голови не впаде волос,
Нехай відійдуть сили злі.
Складаю я в уклін прохання:
Дітей моїх Ти бережи,
В пітьмі освітить зірка рання,
За руки їх завжди держи.
Нехай зла доля оминає
В часи тривоги і зволікань,
Бо коли мати так благає,
Почуєш Ти її благань.

28.08.2023

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матеївці Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює в місцевій гімназії вчителькою української мови та літератури й образотворчого мистецтва. Поетеса. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23 - №33).

* * *

Ступає рік Новий на п'єдестал
І на сходинку вище підіймає
Всіх тих, хто вже на неї міцно став,
І тих, хто із надією несміло ще ступає.
Нехай він буде роком перемог,
Нехай ракети більше не літають.
Я вірю, що усім нам допоможе Бог,
Хай мирні Ангели над нами вже літають.
Нехай несе він радість і любов
У кожную хату, у сім'ю й родину,
Нехай зігріє батьківським теплом
Рідні серця і нашу Україну.
Нехай вертають із війни всі ті,
Які нас з Вами мужньо захищають.
Хай будуть всі здорові і живі,
А їх удома радо зустрічають.
Хай звук страшний сирен

Не заставляє нас іти в підвали,
Нехай же про війну не буде тем,
Хай переможе він огидну цю навалу.
І сльози радості несе хай рік Новий,
Нехай уже не плаче жодна мати,
Бо в небуття пішов вже рік Старий,
А ми Новий спішімо зустрічати!

31.12.2024

КОРАБЕЛЬ ЖИТТЯ ЛЮДСЬКОГО

Той корабель життя людського
Пливе в широку далечінь,
І на щоглі дуже високо
Всілись роки мої, мов тінь.
Вони не хочуть відпливати
У вічне плавання й щодня
Ще хоч би трішки продержатись —
З щогли не впасти навмання.
Ще хоч би трішки поблукати
Стежинами дитячих літ
І в юність стежку пошукати
Там, де буяв вишневий цвіт.
Хоч би ще трішки тут побути,
А не на тому кораблі,
Що забирає літа наші,
Які присіли на щоглі.
А корабель чимраз все далі
Від берега життя пливе,
Неначе тисне на педалі
Й роки з щогли безжально рве.

Я давній той час пам'ятаю,
Коли юність брела суходолом,
Й на каркас корабля заглядаю,
Де вже кожен обрав собі долю.
Та роки молоді, ох уперті були!
Й на щоглі собі місце обрали,
А в життя кораблі-роки тихо пливли
І з собою все краще забрали.

НАДВОРІ ПОРА ЧАРІВНА

Надворі пора чарівна —
Осінь барвиста настала,
Й свій килимочок вона
Під ноги нам двом простилала.
Жовте, червоне й зелене
Листячко птахом летить,
З берізоньки, дуба і клена
Танцює із нами в цю мить.
Калачиком вітер кружляє
В осені бистрім танку,
Неначе із ним розмовляє
Ще й пісню веде гомінку.

МИ ВСІ — ПОЕТИ!

Хоч ранок був тривожний
Й всю ніч гули ракети,
Та ми непереможні,
Адже всі ми — ПОЕТИ!

Взяли ми страх у жменю
І голови підняли,
Ще не такі страхіття
І нас не зупиняли!
Ми любимо народ свій,
Для нього і живемо,
Ми пишемо, віршуєм
Ще більше і натхненно!
Та зАвжди так не буде,
Настануть світлі дні,
Народ наш не забуде
Героїв на війні.
І кожна дочка й мати,
Сестра, а чи дружина
Радітиме щаслива
Поверненню в родину
Рідненьких, найдорожчих
Батьків, братів, синів,
Тому молімо Бога,
Щоби цей день наспів!

17.11.2024

25-ЛІТТЮ СЛК «СУЦВІТТЯ»

Сьогодні день незвичний
Зібрав всіх суцвітян,
Що володіють словом
Бурхливо, як вулкан.
Бо чверть свого століття
Святкує радо нині
Рідне моє «Суцвіття»

На славу України!
З пелюсточок дрібненьких
І квіточок барвистих
Сплелось в нас «Суцвіття»
Яскраве й променисте.
І кожна в ньому «квітка»
Талант від Бога має,
А є у нас й такі,
Що пишуть і співають.
Є квіточки яскраві,
Що пишуть і малюють,
«СУЦВІТТЯ» прославляють —
Шедеври презентують.
Є також волонтерка
Всесвітнього масштабу,
Що хлопцям помагає
І всьому дає раду.
На дрон 55-ий
Вона збирає гроші,
Гуртує біля себе
Навіть людей у Польщі.
Славиться «Суцвіття»
Людьми в білих халатах,
Які життя рятують
І не чекають плати.
Ми знаємо в «Суцвітті»
Людину дуже строгу,
Яка грає у шахи
Й привозить перемогу.
Не можу не згадати
Цю милу суцвітянку,
Яка строчить сорочки

Звечора й до ранку.
А є в нас суцвітянка,
Що в області працює,
Відразу кілька віршів
Вона нам презентує.
А ще є у нас квітка —
Працює у пожежній,
Строчить вона вірші
У місці «обережнім».
Багато за кордоном
Є нашого Суцвіття,
Побажаймо їм сьогодні
Миру й довголіття!
Не можу не згадати
З Корнича людину —
Військовий у відставці
Й так пише, що аж гину.
Гину щиро посміялись
Те, що він читає,
Гуморесками своїми
Нас розвеселяє.
І вчителів у «Суцвітті»
Зібралось чимало,
Вони пишуть і читають
Дуже досконало.
Ще одна людина є
Талантом багата
І щорічно в Ковалівці
Презентує свята.
Є у нашому «Суцвітті»
Верховинська чічка,
Вона пише і співає,

Звуть її Марічка.
А ще «Суцвіття» має
Невтомнеє подружжя —
Усі новини знає
Й до праці небайдуже.
Як бачите, суцвітяни
Марно час не гають,
Тільки привід подасте —
Вже пишуть й співають.
Познайомила вас, друзі,
З квітами «Суцвіття»,
Якщо когось не назвала,
Даруйте, не зліться.
І до наших керівників
Теж звернутись хочу:
Вибачте, що на цім святі
Вам голову морочу.
До голів міської ради,
А також — району
Хочу щиро я звернутись
В питанні такому:
Суцвітяни будуть раді
Ще й напишуть вірші,
Якщо Ви із держбюджету
Нам вділите трішки.
Бо «Суцвіття» тримається
На ентузіастах
І буває дуже скрутно —
«Склеюються й ласти».
А сьогодні всіх вітаю,
Милі творчі люди,
Хай Господь мир посилає

Й з Вами завжди буде!
За Вашу невтомну працю
Й зустріч цю чудову
Хай кожного надихає
Щире, мудре слово!

28.12.2024

ЖІНКАМ-УКРАЇНКАМ

Українська жінка — це наша БОГИНЯ,
Українська жінка — любов і краса,
Це найкраща у світі ґаздиня,
Це в пелюсточці чиста роса.
Вона вміє і лід розтопити,
Якщо в серці він ліг камінцем,
Вона щиро уміє любити
Й ненавидіти вміє з мечем.
Вона ЖІНКА, і МАТИ, і ВОЇН,
А як треба, взяла й автомат,
Тільки той її серця достоїн,
Що ні кроку не зробить назад.
Ну, а дома — то щира й привітна,
Це чудова ДРУЖИНА й СЕСТРА,
Її постать квітково тендітна
Манить душу чиюсь неспроста.
Всюди раду дає вона в хаті,
Вже і грядки у неї рядком,
Розцвітають жоржини строкаті
Під її материнським вікном.
У ній грація тої лебідки,
Яка вірність свою береже,

Б'ється серце у ній українки —
Сильне, мужнє й завжди молоде!

25.02.2025

ЖІНКА В ПШЕНИЧНОМУ ПОЛІ

Надії Шильк присвячується

Жінка в пшеничному полі:
В обіймах хлібних колосків,
Жінка стражденної долі
Й красуня во віки віків.
Жінка вдягла вишиванку
І вийшла на поле у ній —
Тут серця живого світанки
І хвилі морської прибій.
В ній сплелосся усе воєдино:
І КРАСА, і ЖІНОЧНІСТЬ, й ЛЮБОВ.
БЕРЕГІНЯ вона України,
Українська тече у ній кров.
Поважайте жінок України —
Перенесли чимало вони.
Прихиліть перед нею коліно —
Вона варта такої ціни!

07.03.2025

САША РУТА

Народилася 17.05.1977 року в селищі Яблунів, що на Косівщині Івано-Франківської області. Живе і працює в місті Коломия. Поетеса, художниця. Власниця салону вишиванок «Рута». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№31 - №33)

*

*

*

Це просто вірш. А з ним і його сила.
Політ фантазій. Холод і тепло.
З віршем народжуються вільні крила,
Навколоплідні води — джерело.
Його потужність б'є по низу речень
І розриває плівку догм і норм.
Він зв'язаний із матір'ю приречень,
А при народженні будує вежу форм.
Його енергія — це та, що може жити,
Переростати вісь фізичних ніш.
Народжений у здатності творити,
Лікує душу вільний просто вірш.

*

*

*

Почуття не питає згоди,
Час пливе своєю рікою.
Не складає треш угоди
І не прагне літа зимою...

Я би рада його відірвати
І стратегію гри вломити.
Ні відчути не можу, ні знати,
З цим коханням як далі жити.
Так, це вірш і більше нічого...
Я раніше просто писала...
А бажання паперу німого
Я так досі ще не кохала...

* * *

Немає дня, немає ночі,
Лиш тільки дзеркало криве...
Відкрию скислі, спухлі очі,
Дивлюсь на тіло — ще живе...
Від втоми м'язи покривились,
Застрягла в пригорщах вуаль,
На мене тіні задивились,
Я одягаю скло у шаль.
Закрию ті дебільні шрами,
Що портять зовнішній пейзаж.
Немає демонів, ні карми,
А є душевний антураж.
Я домальовую картину,
Оту, що ріже тінь душі,
І дякую за кожну днину,
Де мої фарби на межі...

11.12.2024

* * *

Змерзає лід, а з ним і шкіра —
Ота, що в трепеті жила,

Що так жадала, так хотіла
Спалити страхи всі до тла.
Зникає думка в простогоні,
І застрягає в діжці час,
Стають твердими всі канони,
Та і немає більше фраз.
Можливо серце вже згоріло,
А обморозилася суть,
І від контрасту все зотліло,
Реакції своє беруть...
Зникаю в холоді пародій...
Сміюся... Бо ні так, ні сяк...
Стою на краю цих мелодій
І створюю новий кістяк...

10.12.2024

* * *

Ти пальцями торкаєшся до шкіри,
Холодним током рвеш азарт.
Ти любиш гру... Без пристрасної міри,
Я теж люблю... Та є колода карт.
Наступний хід проходить досить вміло,
Ти виграєш, з бажанням наперед.
Тобі віддана вся душа і тіло,
За цей момент... За цей тупий момент...
Для тебе гра зникаючих прелюдій...
І вже немає. Стоп. Пройшов азарт.
Для мене старт з розривом диких студій,
Бо там моя... Моя колода карт...
Я пальцями стискаю твою шкіру...
Холодним током рвеш азарт...

09.12.2024

* * *

Сьогодні ніч така прозора, як ніколи...
На небі місяць рогом шиє простір.
І діркоколом тиснуть зорі видноколи,
А там фантазія така — кохана просто...
А там любов — ота, що зверне гори,
Що неможливе зробить сокровенним,
Що створює дуєт з нуги, не соло,
Що солодом вкриває це натхнення.
На смак ця ніч терпка і кваснувата...
А місяць гострим перцем застрягає...
І медом кваситься в зірках солодка вата,
Та брага простору в коханні викисає...

03.12.2024

* * *

Надіюся, що мене будеш пам'ятати хоч трохи,
Тема трансформації летить в повному ажурі,
Вже холодно, зима, а я одягаю тонкі панчохи,
Моє тіло пече, а душа горить вогнем в амурі.
То так здається, що пристрасть пішла на волю,
Вона в тюрмі тупо зриває ґрати з бажання.
Серце подерла, затраскала фарбу в долю,
Не відаю, що то — карма, близнюк, чи кохання?

07.12.2024

* * *

Я розумію, що не розумієш...
Бо трансформація вломила душу й тіло...
Бувале відновити вже не вмієш...
Ну а наступне в темі цій згоріло.

Запалюй нове світло, натуральне...
Що неможливо в часі підробити...
Що дасть енергію — відроджену, сакральну...
Потенціал, який так прагне жити...

24.12.2024

* * *

Як це, сильна любов може бути з нічого?
Я не знаю, бо раніше також вважала просто...
Думала, що її немає, та це видумка сліпого...
Та я помилялася, бо дав мені копняк простір.
Як це любити, коли ти знаєш, що гаплик?...
Спіраль закрутилася в барви з тонкої калюжі.
А я буду малювати і кричати при цьому рик,
Бо мені паралельно на все, та на все уже не байдуже..
І я вірю, настане час, що зможу про фарбу сказати...
Бо не даремно живе душа на цій землі.
І я існую. Та в шоці, що здатна так сильно кохати,
А зараз малюю любов і пишу її пензлем тобі...
А ти знаєш? Я просто тебе безумовно люблю,
І, можливо, створюється шалена якась теорія.
Та сьогодні живу, ще не вмерла і не терплю...
І це моя практика. Картина. Жива. Історія...

30.11.2024

* * *

Квітнуть сади морозним цвітом,
Закутались дерева в пелену із чар,
А я іду, іду із дивним світом
В дуальне дзеркало з відбитком мар...
Краса холодного зображення чарує,
Кидає душу в лід і дикий жар,

А час із серцем пензликом малює
Чарівну зиму з перевтоми хмар.

26.11.2024

* * *

Розкажи про жінку, що завдала болю,
Вона була красива, тендітна і горда?
Можливо, як і ти, просто любила волю...
А може її страхом заблокувалась згода...
Напиши в листі, не оголивши душу,
Мені не треба знати сокровенне,
Я просто відчуваю і сказати мушу,
Що в серці кольори бувають ще блаженні.
Вона писала просто від руки романи...
І полюбила долю так відверто сильно,
Що душу омивали дивом океани.
Вона тебе кохала занадто божевільно...

* * *

З пекла є вихід. Один мені точно відомий.
Втрачений слід може знайтися раптово.
Випадковостей немає. Стало добре знайомо,
І ваги хитаються якимось занадто драйвово.
Все то відносно. Підсвідомість здатна рулити.
І цінність ходів в глибині є важливо-висока.
Внутрішній стержень, прокинувшись, прагне жити
І доля правдиво — вагома. Не зла й не жорстока.

СМЕТАНЮК ОКСАНА БОГДАНІВНА

Народилася 17.05.1969 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Бібліотекарка. Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2024 року (№30 - №33).

*

*

*

Тепла і світла кожному в оселю,
Добра і щастя в змучені серця,
Ночей спокійних, днів — ясних, веселих,
Самотнім — пари, люблячим — вінця.
Онуків там, де жде давно колиска,
Шаленства мрій, де втрата — смак життя,
Нужденним — теплий прихисток і миску,
Родині кожній — бажане дитя.
Батькам — достаток, затишок, хлібину
І гідну старість кожній сивині,
А сироті — науку і родину,
Щоб не шукала істину в вині...
Всім урядовцям — мудрості від Бога,
Щоб завжди відчували божий страх
Та обирали правильну дорогу,
А не топили славний рід в сльозах.
Країні нашій — радості і миру!
Та, перше, Перемоги у бою,
А ворогам — розплата, суд і вирок!
Цього бажаю і на цім стою!

31.12.2024

* * *

Хай радіють наші діти,
Посміхаючись у сні.
В час, коли мороз і вітер
Творять диво на вікні.
Хай виблискує ялинка,
Пахне глищею й добром,
І від радості сльозинка
Лиш проллється за столом.
Хай прийде нам звістка зранку
І розвіються дими,
Щоб країна вишиванку
Зодягла серед зими.
Залунало: «Перемога!»
І прийшов кінець війни,
Щоб до рідного порога
Повернулися сини.
Щоб вернулися дівчата,
Зняли «піксель» і «броню»
І змогли знов посміхатись
Квітам, щастю, сонцю, дню.
Тож тримаймось, українці,
Загадаємо для всіх:
Хай розвіються чужинці
І розтануть, наче сніг!

25.12.2024

* * *

Щось погасло і свята не світлі,
Щось хороше безслідно пішло.
Не дадуть забутися їй діти,
Жар чола схоłodить зимне скло.

Чи лишився слід в її долонях
Від його недавнього тепла?
Сивиною оповило скроні,
Чорний розпач спопелив дотла.
Не зворушить вже політ сніжинки,
Не зігріють трепетні слова...
У холодних відблисках ялинки
Мовчазна, згорьована вдова.
Молода. Засмучене дівчатко...
В чорній хустці до крилатих брів.
Ой, як ранисть те болюче «татко»!
Як нестерпно у святкові дні...
Так, неначе справді половинку
Люблячого серця відняли,
Щоб комусь всміхалися ялинки,
Інші святкували і жили...

*

*

*

І люди, здається, доволі хороші...
У стильних обновах, на гарних авто,
Та світ заступають їм, вибачте, гроші,
Говорять і роблять — не втямить ніхто.
Сидять і чатують у тихім куточку,
Збираючи легко кривавий мільйон,
Із бідного тягнуть останню сорочку,
Горлаючи строго: «Для всіх є закон!»
Клянуть мародерів і ганяють бандитів,
Розказують чітко всім «спільну мету»...
Немов на партері дивують кульбіти...
А істину топчуть велику й просту.

Не знають убогі із каменем-серцем,
Що спадок готують нащадкам страшний,
Що їм, невідомим, усьплеться перцю,
Бо небо все знає і Бог наш живий!

* * *

Таки пішла... Забула обіцянку...
Зітхнула тільки раз тихенько в сні,
Лишивши непочату воду в збанку,
Старенькі окуляри на вікні.
А дід заплакав безпорадно-гірко...
І як йому без неї в зиму йти?
Холодний чай, така ж старенька грілка...
З кутків — жажлива пуста самоти.
Усе зробив, як ще жива веліла...
Чомусь просила: «Тільки б не чужі...»
Повірити не міг, що це лиш тіло,
Що вже нема коханої душі.
Стогнав і плакав до самого ранку,
І вірив, і не вірив, що пішла,
Просив пробачення за кпини-забаганки,
Що мало віддавав в житті тепла.
Зміліли всі роздмухані образи,
Забулись в сварці кинуті слова,
(Втекти б від себе, наче від прокази!)
Аби лишень вона була жива...
Якби був шанс удруге все прожити,
Якби назад вернутись хоч на рік...
Тремтіло серце, як несамовите,
І гірко-гірко плакав чоловік...

*

*

*

— Ой, миленька грубочка, бо тепленька, —
Говорила сумно рідна ненька...
Мерехтіли вогники, пахла глиця,
Морозець настирливо в вікна бився...
Миготіли в пальчиках прудко спиці,
А думки блукали десь в сніговиці.
Западало сказане в серце юне,
Щоб тепер бриніти вже, ніби струни.
Теплим, ніжним спогадом і сльозою
За усім, що злинуло за водою...

18.12.2024

*

*

*

Я з того чарівного краю,
Де прагне співати душа,
Де Прут аж за обрій втікає,
Стежки між смерічок спішать...
Де спрагу тамують джерела,
І папороть квітне вночі,
А високо в горах є села,
Що мають від неба ключі.
Де манять узлісся зелені
Із розсипом ягід-перлин,
Де щось у дівчатах — від Ксені,
Від Довбуша — в кожному з мужчин...
Де сивий туман понад плаєм
Дрімає в верхів'ях ялин,
Любов едельвейси шукає,
І пісня злітає з долин.

Де барви живуть веселкові
На білих просторах зими,
Де заміж — лише по любові,
Як бути — то тільки людьми!
Де кличуть у путь таємниці
І ближчі на крок небеса.
Де поряд з казками — билиці...
Ім'я цьому місцю — КРАСА!

14.12.2024

МОЛИТВА

Допоки живе надія,
Безсонням в віконці світить —
Є місце солодким мріям,
Майбутньому наших діток.
Допоки луна молитва,
Ота, що руйнує мури,
Щоб стихла жорстока битва,
Злі сили навек заснули.
Щоб вийшло з-за хмари сонце,
Добром наливався колос.
Нехай не згаса віконце...
І небо почує голос...

* * *

Наша доля плете перевесло
З неслухняних, тугих колосків,
Щоб заснуле нарешті воскресло,
Не боялось лихих канчуків.

Щоб зродилося прагнення волі
І бажання вдихнути її,
А мільйонно-синхронне «Доволі!»
Відділило чужих від своїх.
Щоб вказати на двері облуді,
Мові й правді підступній, лихій...
Щоб жили українські люди,
Як господарі в хаті своїй!

*

*

*

Лише струмок від «снігової баби»...
Розтанула від подиху вітрів.
Зима згорнула всі шовки-єдваби,
Знов оголивши непривітність днів.
Столітній страж — задумлива ворона
На гілці медитує про своє...
А мерехтлива сонячна корона
Уже й тепло вряди-годи дає.
Задріботили радісно хвилинки —
То рік новий уже прискорив біг.
Поблідли вогники святкової ялинки,
Замовк веселий, безтурботний сміх.
Відгомоніла коляда над краєм,
Сердець торкнувшись радістю й теплом...
А що там далі? Знов весну чекаєм
І Перемоги світлої над злом!

07.01.2025

* * *

Прости нам, батьку наш великий,
За те, що вчилися не так
І злий народ страшний, безликий
Нас обернув на неборак...
На прохачів у цьому світі,
А сам прийшов до нас з мечем.
Твої онуки гинуть, діти
І кров козацька знов тече.
А треба було рів глибокий,
Залізні двері від м@скви,
То не прийшли б до нас наскоком
Оті... з бурятії й туви.
На нас би не напали зранку,
Коли ще спали діточки,
Не розірвали б вишиванку
На грудях матері й дочки.
Якби ми вчились так, як треба,
То вдосталь в нас було б мечів.
Просили б допомоги в неба,
А не в заморських паничів!
Якби ж то мову шанували,
Чужої — крихти не взяли —
Самі б у себе панували,
Чужинцям відкоша б дали!
Отож усім пересторога:
Борімося, браття, за життя!
Плекаймо мову, вірмо в Бога,
Бо лиш у цьому майбуття!

09.03.2025

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури. Письменниця, поетеса, учасниця і переможниця багатьох турнірів з шахів. Голова СЛК «СУЦВІТТЯ». Лавреатка літературних премій імені Леся Гринюка і Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №33).

ПРОЩАННЯ ОПАЛОГО ЛИСТОЧКА

Священник закінчував освячувати капличку біля однієї з осель. Сам будинок був майже новим, збудованим за сучасною архітектурою — розкішний, добротний. Широке подвір'я, що нагадувало квадрат, було викладене сірою бруківкою, а кам'яна огорожа, в кінці якої притулилася скромна капличка, вписувалась у цей багацький інтер'єр та все це разом підкреслювало заможне життя господарів.

— Здоров'я вам та успішної подорожі, — звернувся панотець до ґаздів з побажаннями після релігійної відправи.

Господарі стояли поруч священника і мали вигляд втомлених та стурбованих. В очах не були іскорки радості, а обличчя були огорнені сумом та печаллю.

— Ми не подорожувати зібралися, а їдемо на постійне проживання в незнану Німеччину, — відповіла тихим, приглушеним, навіть трішки сумуватим, голосом ґаздиня.

Чоловік, дивлячись у землю і не піднімаючи голови, неохоче додав:

— Їдемо назавжди. Або пан, або пропав — ось така у нас катавасія. Чого «незнану»? — звернувся він до дружини. — Там у тебе батько живе.

— А як діти? — поцікавився Божий служитель. — Їм доведеться німецьку мову вивчити.

— Будуть учити, — підтримувала діалог господиня. — Іншого вибору немає.

Господар мовчав, ніби в рот води набрав.

— А навіщо капличку спорудили? — Не міг вгамувати свою цікавість панотець. — Та ще й так швидко збудували. Адже ви тут жити не будете — я так зрозумів.

— Це в пам'ять про нас, щоб знали і пам'ятали, що збудували і жили тут такі-то люди. Це родинне гніздечко сім'ї.

— Хай вам Бог помагає на новому місці, — попрощався священник.

Оля та Роман подякували панотцеві, а згодом пішли збирати речі для від'їзду. По суті це вже не був їхній будинок. Вони терміново продали своє гніздечко. Наповнюючи сумки речами, кожний з них думав про своє.

У чоловічій душі було сумно та нерадісно. Його аж нудило від цієї тужливості.

— Згадалося, як я з хлопцями копав траншеї під фундамент. Ще так рівненько викопали, що якийсь заїжджий дядько думав, що то тракторець працював так. Трактор був потім, коли замішував цементний розчин.

— Не починай. Тобі банно стає за будинком? Я теж згадую, як обіди готувала робітникам, як внутрішні роботи виконувала із сестрами. Врешті-решт ми тут життя прожили, свята справляли.

— Ти затіяла всю цю веремію. Жили б собі спокійно. Діти підрастають. Я в цьому будинку кожную цеглину клав. Мої руки прикладалися до кожної роботи, щоб оселя стала такою привабливою, щоб любо було глянути. Все це зараз залишай і їдь, куди очі глядять, пертися в оту чужину.

Не хотів показувати сльози чоловік, але вони самовільно викотилися з очей і тоненькою цівкою повзли по обличчю. Ще й голос додав зрадливості.

— Не їдь. Сиди тут. Без роботи, без грошей. Дітям освіту треба якісну дати, потім житло придбати. Як ми це потягнемо? Там у мене батько. Він нам допоможе. Ми і цієї хати не мали б, якби я не їхала до Польщі, а ти до Чехії.

— Але ми верталися до нашого любого гніздечка. Я знав, що ти мене чекаєш, тебе зустрічав. А тепер тобі забаглося жити там, в чужому краю. Не чути рідної мови, не відчувати радості на свята.

— Там життя. Ти відчуваєш себе людиною. Тут животиєш, а насолоджуються життям чиновники і їм подібні. Злість бере за таку несправедливість. Хіба ті судді закінчували якийсь іноземний освітній заклад, що мають такі привілеї? Ти чув, щоб з них хтось виїхав за кордон на роботу? Правда, що ні. Так, вілли там купляють. Може пригодяться з часом.

Чоловік мовчав. Він не хотів слухати доводи дружини, бо в нього був один аргумент: він не бажає залишати рідні місця, батьків, друзів. Навіть жаль за вигоном на краю села, де ганяв м'яча із хлопцями. Сумно, що не пройде тією вулицею, що пробігає повз його обійстя, а далі переходить у стежину, що веде до лісу. А там чоловік знає кожний кущик, кожний пеньочок, кожную стежину,

бо ізходив тут вздовж і впоперек. Серцем прикипів до цього дива природи. А воно не хотіло змиритися із розлукою, яка нависла над чоловіком.

Ранок зустрів господарів теплим сонячним світлом. Хоча була весна, але пташки чомусь припишкли — не чути було їхнього переспіву. Пташки примовкли, мовби не хотіли ятрити душу господарів.

Чорні великі сумки стояли біля воріт. Оля та Роман разом із дітьми чекали таксі. Ось почувся сигнал таксиста. Жінка з дітьми поспішили до воріт. Роман залишився в світлиці. Вклякнув на коліна і проказував молитву крізь сльози. Плакав і прощався. Плакав, як маленький хлопчик, у якого відібрали іграшку. Цілував одвірки дверей, кланявся оселі, прощався з будинком, як із живою людиною, навіть просив прощення.

— Та де ти там? Ходи вже, — голос дружини повернув його в рельний світ. — Таксист чекати не буде.

Чоловік різко повернувся і швидким кроком попрямував до воріт. Сів у машину, нервово грюкнув дверима.

— Не гримайте так. Вони нічого не винні, — підсипавши трохи гніву у слова, промовив таксист.

Романові було байдуже до всього. Він порівнював себе із опалим листком, що залишає рідне дерево і летить у невідомість та не знає, де приземлиться на землі. Чоловік відчув, що віднині його серце розділилося надвоє: одна половинка залишилася тут, в рідному краю, а друга — їде з ним, не знаючи куди і по що.

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів, що на Косівщині, де і проживає. Бухгалтер. Пише вірші з дитячих літ. Авторка кількох поетичних збірок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19 - №33).

*

*

*

Його нема, та ніби то і є,
Лиш залишився номер телефона,
Та видалити серце не дає —
Відлунюється спогад болем в скронях.
Посмертно роздавали ордени,
Та матерям не треба вже нічого,
Бо вже на небі рідні їх сини,
Та і вони збираються до Бога.
В нас кожен день іде страшна війна,
І заходилась смерть могили рити,
Нові на обелісках імена...
О, Боже, як це лихо зупинити?!

* * *

Ми ще недавно всі грибів чекали,
Бо дощук не було вже давно,
А вже тепер — то снігу нам замало
І морозЕць не стукає в вікно.
Лише тумани ходять над землею:
Холодні, сірі, як туманам слід,
Нервують нас присутністю своєю,
Та то дурниця, би лиш стільки бід.
Бо тут у нас Різдво не за горАми,
І всі непевно мріють вже про те
З вертепами, з сніжком, з колядниками...
З ялинкою, що в лісі ще росте...

* * *

Снігом покрилися гори,
Люди чекають Різдва,
Десь забувається горе,
Чутно лиш добрі слова...
Ніч прошивають ракети,
Ворог у наступ поліз...
Пишуться знову куплети
З болем і присмаком сліз.
Скільки ще треба терпіти?!
Скільки ще треба страждань?!
Гинуть малесенькі діти!
Господи, з неба поглянь!

*

*

*

Так хочеться щасливого Різдва
І в мирнім небі Вифліємську зірку,
Війна і смерть — жахливі ці слова,
Лиш на душі так боляче і гірко.
Христос родивсь, відроджується все
І викликає в нас молитву щиру,
А кожен день з собою принесе
Хоча маленьку крапельку до миру.

*

*

*

Сумна сьогодні буде в нас КУТЯ,
Та на Свят Вечір треба готувати.
Ми дякуємо Богу за життя,
Що Бог поміг нам цього дочекати.
Вже в кОтрий раз куштуємо КУТІ
Із присмаком сльози в молитві щирій.
Лиш дідух нам нагадує в куті,
Що все минеться, будем жити в мирі!
З Різдом! Христос народився!!!

24.12.2024

*

*

*

Я в своїх віршах плачу і сміюся,
Переживаю, тішуся життям,
Та я усім цим дуже не горджуся,
Бо це лише душі моєї храм.

У ньому все: і радість, і тривога,
Безсонні ночі, біль і співчуття,
Бо з ним стаю я ближчою до Бога
І цим усім покращую життя.

* * *

Така, як є, іду своїм життям,
Така, як є, дивлюся правді в очі.
За мідний гріш лиш совість не віддам
І не жаліюсь на безсонні ночі.
Моє життя — це просто плоть і кров,
Просте і вільне, наче вітер в полі,
Якщо у серці віра і любов —
То решта буде все по Божій волі.

* * *

Я не пускаю слів на вітер,
То все ж таки слова мої,
Як в чистім полі ніжні квіти,
Як на калині солов'ї.
Гнів перетворюю на ласку
І, як уже б там не було,
То я повірила у казку
І не тримаю в серці зло.

*

*

*

Так хочеться в майбутнє, та не можу,
На все свій час, ти тільки зачекай,
І я що раз до неба очі звожу,
О, Господи, нас більше не карай.
Коли війна закінчиться проклята,
Колись же мусить цьому бути край,
Як проженемо в пекло супостата,
Тоді на всій землі настане рай!

*

*

*

Вже вечір настає, в печі горить вогонь,
А за вікном тумани ходять тихо...
І відчуваю знов тепло своїх долонь,
І забуваю, забуваю лихо!
Вже звірі лісові готуються до сну,
Бо вже їм не страшні тумани сиві,
А ми після зими зустрінемо весну,
Тоді ми знову будемо щасливі.

*

*

*

Серед руїн, де ходить гнів,
Молитва щира знов озветься,
Розвіє гнів на сто вітрів
І він від злості розірветься.
Восторжествує знов краса
І не проллється більше крові,

І вознесеться в небеса
Нетлінна крапелька любові.
Вона розсіється, як мак,
І впаде дощиком весняним,
І скажуть всі: «Хай буде так!»
І ближчі ми до Бога станем!

* * *

Знов наснилися сни кольорові —
Ці яскраві картинки з життя.
В мене в серці багато любові,
Добрих помислів і співчуття.
В рік новий ми вступаєм сьогодні,
Вже нам, Господи, мир поверни,
Бо Україна на грані безодні
І в обіймах страшних сатани!
Поверни нам ліси із полями,
В нас у кожного в серці любов,
Прошу, Господи, зглянься над нами,
Аби більше не лилася кров.

01.01.2025

* * *

Українське слово, як зернятко в полі
Засівайте всюди, в селах і містах.
Про відвагу й мужність, про любов до волі
Хай воно полине в небо, наче птах.
Нехай Бог почує слово солов'їне
Від народу того, що Самий створив.
Із вогню воскресне рідна Україна,
І зішлють нам зорі з неба сотні див!

03.03.2025

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів (Косівщина), де і проживає. Технолог меблевого виробництва. Закохана у квітникарство і поезію. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №33).

* * *

Я не люблю злітати вище себе,
Ціную в людях щирість, доброту...
Високих титулів мені не треба —
Не ставлю це собі я за мету...
Я не бажаю жити в гордій славі,
Лише любові й квітів у житті!
Щоб серце кожен день мені співало
Пісні душевні і прості...
Я першою не прагну бути в слові,
Нехай остання — байдуже мені...
Лише б не втратити вогню любові
Та зберегти його в холодні дні,
Бо без любові — шлях сумний,
Той шлях, що кожен день торую...
Любов'ю хай живе весь світ земний,
Йому свою я щирість подарую!

* * *

Занурююсь в спогади знову,
А вони, ніби кадри з кіно...
А вони, як душевні розмови,
Настояні, наче вино...

Повертаюсь в часи ті думками,
У дитинство моє чарівне,
Де була молодого ще мама...
В те життя — і щасливе, й сумне...
Все було: і моменти щасливі,
І болючі нестерпно хвилини...
Позитивних емоцій зливи...
В ті часи я душею лину...
В ті часи я думками вертаюсь,
Та, на жаль, все минуло давно...
Час біжить, дуже швидко втікає...
Наче кадри з життя кіно...

* * *

Під ногами сніжок порипує...
Спросоння нічка тихо схлипує...
У небі — із зірок намисто!
Помисли серця — чисті!
В кожному дні — секрети...
Летять над горами ракети...
Смертоносні, важкі «подарунки»...
Тільки в Бога просім рятунку!
На усе в цьому світі свій час...
Зло розвіється геть від нас...
Будемо в мирі і щасті жити!
Про це нам треба Бога молити!

14.12.2024

*

*

*

Іноді зі старістю стрічаюсь,
Спілкуємось, п'ємо із нею чаю...
А коли молодість мене покличе,
Тоді прощаюсь... Їй удачі зичу...
Ну а вона таки напевно знає,
Що незадовго ще мене спіткає.
А молодість часу уже не гає...
Буває, що за нею не встигаю,
Знову старість кличу у гостину...
Так весь час буває, без упину...
А вона поки дошкандибає,
То терпіння в мене вже немає...
Молодість кричить: «Нумо зі мною!
Ти ж ще хочеш бути молодістю?»
Ну, звичайно, я завжди готова!
Та хіба ж я не скажу їй слова?
Так між ними я метаюсь,
Наче молодістю залишаюсь...
Ну, а старість, поки я гасаю,
Каже мені: «Я тебе чекаю!»

*

*

*

День починався, як завжди,
В своїх клопотах і надіях...
Аж ніяк не чекали біди —
Гул у небі думки розвіяв...
Посилають «брати» гостинці

Із ненавистю і бідую...
Убивають і нищать... Чужинці...
Ми для них є, неначе грою...
Як би можна той час вернути,
Коли мирні свята і будні...
Як би можна, як сон, забути...
Саме зараз... Зимою... В грудні...
Лиш надія на Бога рятує...
Тихо шепіт молитви лине...
Наче вірші, її декламую ...
Вірю й надіюсь...
нас Бог не покине...

29.11.2024

* * *

Змінився світ... Змінились в ньому люди...
Мабуть ніколи, як колись, не буде...
Зникає щирість поміж ноток фальші...
А жити треба... Жити треба даліше...
Нам треба жити! Треба йти із Богом!
Щоб була правильна життя дорога...
Душі зорею лагідно світити,
Щоби Любові вогник запалити!
Теплом цей світ леліяти і гріти,
І сприймати світ так,
Як сприймають діти!

03.11.2024

* * *

На шаленій швидкості час мчить...
Він не зупиняється й на мить...
Навздогін йому і ми мчимося...
Жити в темпі швидкому вчимося...
Кожен день — то наступний виток...
Кожен день — то життєвий урок...
Час не жде... Він таки невблаганний...
Мчить під сонцем і в сірих туманах...
Наче потяг швидкий, втікає...
І рятунку від цього немає...
Так життя разом з часом минає...
Покоління нові виростають...
Так і буде від року до року...
Час ступає прискореним кроком...

22.12.2024

* * *

Якщо в вас у душі Різдво,
То ви щаслива є людина!
Ви із Богом долаєте зло,
Прославляєте Божого сина!
Якщо маєте в серці Любов,
То ніщо вас не зможе зломити...
Буде затишок і тепло,
З Богом легко на світі жити!

24.12.2024

* * *

Минає рік...Було в ньому чимало...
І біль, і сльози, і гірка розлука...
Та разом з Богом це усе долали,

Бо терпить Україна зараз муки...
Було й приємне! Люди гріли душу!
Не опускали руки у біді...
Підтримували словом, як уміли!
У цій важкій, нелегкій боротьбі...
Була надія...! тепер не гасне...
Ми віримо, надіємося знов!
Що розцвіте Вкраїна, наче сонце ясне!
З'єднає українців всіх любов!
А єдність — то міцна, велика сила,
Яка нас поведе до перемоги!
Дасть Бог широкі і міцні нам крила!
І душу звільнить від журби й тривоги...

31.12.2024

* * *

Звичайно, що війна лякає,
А ще більше людські думки...
В когось душа в лабіринтах блукає,
Спотворює рими й рядки...
Найбільша в світі катастрофа,
Яку чекають вороги,
Щоб люди відійшли від Бога,
Зневірились, в страху жили...
Так, страх потрібно побороти,
Надію в серці зберегти!
Шляхом іти без повороту,
Туди, де світло, до мети!
Бо темрява веде в безодню,
Рятунку звідти вже нема...

Якщо не зрозуміємо сьогодні,
То в душі запанує зима...
Заморозить вона щире й вічне,
Очі байдужістю заснує...
Нам допоможе щастя магічне,
Іскра любові, що в душі є!
Тільки з Богом життям крокуймо,
Не впускаймо страх і печаль...
Поки ще можна, душі рятуймо,
Щоби пізніше не було жаль...

04.01.2025

* * *

Коляда душі торкнулась,
Наче сонце усміхнулось...
Божя Благодать до нас прийшла!
Народився Бог на сіні,
У страждальній Україні,
Щоб не було вже у світі зла!
Хай малий Ісус дає надію!
Хай збуваються мольби і мрії!
Нехай ворог згине назавжди!
І не буде вже у нас біди...
Нехай прийде до нас Перемога,
Будемо благати ми у Бога!
В щасті й радості щоб жили,
Щоб біду цю пережили...
Дочекались кращого життя!
Для дітей і внуків майбуття!

08.01.2025

МОЛИТВА

Моя любов до Тебе, Боже,—
Нещадна зброя проти зла!
Моя любов до Тебе, Боже,
Цвітом троянди розцвіла!
Тебе люблю й нічого не боюся,
Бо знаю — Ти в мені живеш!
Я кожний день Тобі молюся,
А Ти любов свою мені даєш!
О, Боже мій, Тобі я вдячна
За ласку і Твоє тепло,
Що серце щедро наповняє,
Ніби цілюще джерело!
Я знову спрагло припадаю
До Твого диво-джерела!
Щоб знов води цілющої напитись,
Щоб вірою зміцнити всі діла!!!

07.03.2025

ТИМОФІЙ АННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів, де і проживає. Технолог лісопильного виробництва. Поетеса. Активна громадська діячка села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№33).

*

*

*

Готуємось до свят?... Та чи до свят нам нині?
Летять ракети... Київ у вогні...
В тривогах і молитвах українці
Проводять ці важкі грудневі дні.
Летять ракети і шахеди знову й знову...
Здригнулись вже від вибухів й Карпати,
Гуля антихрист, він не знає втоми,
Щоб горя більше і страждань завдати...
Та все ж готуємось: кутя, узвар і дідух...
Внучата учать нову коляду —
Хай Світ то чує, бо ми хочем жити!
Всесильний Боже, відверни біду!
Мале Дитятко, що народжене на сіні,
Дає нам Світло й Віру в кращий час...
Почуй нас, Боже, і прости провини,
Бо тільки Ти, Святий, врятуєш нас.

23.12.2024

РІЗДВО

*Росія випустила по території України
70 ракет і понад 100 дронів...*

* * *

Різдвяний час... Очікування дива...
І першої небесної зорі,
Яка зійшла яскраво й сповістила:
Дитятко Боже народилось на землі.
І падав сніг, біленький і пухнастий,
Тихенько засипаючи стежини...
Й колядники уже колядували,
Радіючи народженню Божої дитини.
І поки ми собі колядували,
Радіючи народженню Месії,
Ракети знову нас атакували
Із тої дикої, безбожної Росії.
І поки в Храмах люд молився щиро,
Ракети літали, не кожен про те знав,
Та молитви всі линули до неба,
Новонароджений Ісус нас захищав.
Тож колядуймо й Бога прославляймо!
Нам з Ним до Перемоги разом йти...
Будь з нами, Господи, у всіх випробуваннях,
Щоби Зорю яскраву в серці віднайти...

25.12.2024

ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

Витала смерть у кожному місті і селі,
Замучені, голодні всюди люди
Поволі падали, вмирали на землі
По Україні всій, повсюди...
Уже не реготала Смерть, бо сумно їй,
Бо так багато муки й болю...
І пам'ятаймо — то прокляті москалі
Для України вибрали таку долю...
Ми Свічку Пам'яті сьогодні запалимо,
В молитві всіх замучених згадаймо...
Страшний був час, страшні були роки,
Про те ніколи ми не забуваймо...
Ми не маємо права забути,
ми не маємо права пробачити.

23.11.2024

ЗИМОВА КАЗКА

Переступаючи поріг Нового 2025 року,
хочеться залишити там все зле і погане,
все горе і страждання, яке принесли нам москалі.
З Вірою і Надією йдемо в Новий 2025 рік і вірю,
що бажання в нас всіх одне — Перемога над усім злом.
І нехай кожен Воїн повернеться додому живим.

* * *

Зимова казка... І зимовий сон...
Геть неспокійний, що вже тут казати.
Різдво... Ялинка... Затишок й тепло...
А там, на війні, мерзнуть знов солдати...
Їм також сняться новорічні сни,
Та на нулі так важко і тривожно...
Благаєм, Боже, збережи усіх!
Хай рік Новий наш буде переможним!
Зимова казка вже якась не та...
Чи ж Світло в кінці тунелю ясніє?...
Руйнуються, гинуть, вбиваються задуми...
Чи ж так згрішили? Живуть ще мрії...
Без мрії — не жити, не дихати, не відчувати...
Кривавиться земля і багряніє небо...
Господи, забори всю нечисть з нашої землі!
А нам нічого більше і не треба.

31.12.2024

* * *

Ти мрієш собі про щастя,
Про тишу чи про кохання...
Та знову летять ракети,
Для когось це день останній..
І стогне земля від болю,
Від страху здригається тиша...
І вітер на чорній гілляці
Загублену ляльку колише..
А вітер собі колише
Загублені й втрачені мрії...
Обвуглені й чорні гілляки
Із вітром стогнуть... й німіють.

* * *

Болі душевні...серце, що стогне
Душу проникали вщент,
Квіти, що від морозу змерзли...
Боса іду під дощем...
Чорне намисто... Чорна хустина...
Миті болю і миті тиші...
Ночі безсонні, місяцю, де ти?
Вітер змерзлу калину колише...
Місяцю, де ти? Бо ж темно,
Вийди, дай світла в душу...
Все то пройде, все минеться...
Кажуть... і вірити мушу.

* * *

Я планувала у житті
Маленькі зміни,
Та не такі
Глобальні переміни.
Та що я можу,
Як життя таке,
І кожен свій
Господній Хрест несе.
У кожного він свій,
Комусь живеться легко,
А хтось під тим Хрестом
Страждає...й тихо гнеться...
Та Господь поруч з нами,
Він знає, як далі йти,
І кожному допоможе
Хрест свій донести.

* * *

Знов гуляє антихрист по рідній землі...
Ох, гуляє й гуляє...
Вересневі світанки у багрянім вогні...
І Полтава кричить... Львів від болю ридає.
Скільки болю і сліз, і страждань
Кожен день від отої страшної зими..
Принесли нам оті ниці, злі москалі,
Що давно перестали вже бути людьми.
Скільки крові і сліз вже пролито
На моїй українській стражденній землі,
Та розквітнуть сади й буде тиша...
Вам же горіти у пеклі, всі москалі!

24.09.2024

* * *

Я хочу Миру, хочу тишини,
Я хочу спокою і Перемоги,
Щоб не гинули люди, не страждали вони,
Щоб не було ракет і тривоги.
Нехай собі живуть в московії своїй,
А за всі звірства ми їм не пробачим,
За біль, наругу і смерті усі...
Бо з нами Бог і Він усе бачить.

*

*

*

Мрії не завжди стають реальністю,
Грози чи спека...то все мине...
Весна розквітне і буде тиша,
Божий вісник надію несе.
Не озиратися назад важко,
Було, не було? То все пройшло...
Промені Світла, Надії чи відчаю,
Згадка бере знов на своє крило...
Майбутнє не знає ніхто... То й добре,
Віра й Надія на світі тримає...
Місяць засвітить, буря... Чи стихне?
Що буде далі?... Лиш Бог те знає.

*

*

*

Болю не стало менше...
Відчаю... і тривоги...
Знову летять ракети...
Світ забуває Бога?
Люди, що сходять з глузду...
Ті, що на боці зла,
Думають, що всесильні?
Що Бога уже нема?
Світ, там де правлять гроші,
В серці святого нема...
Боже, дай сили далі...
І захисти нас від зла.

01.02.2025

ТРИ РОКИ СТРАШНОЇ ВІЙНИ...

Три роки страшної війни...
Три роки болю, сліз, відчаю, крові, смертей...
Три роки Віри та Молитви...

«Небесні Янголи! Благаю, захистіть,—
Молюся тихо кожну хвилину,—
Охороніть, збережіть і захистіть
Мою скривавлену й розтерзану Україну.
Небесні Янголи, благаю, збережіть
Життя всіх Воїнів, які нас захищають,
Нехай вони воюють на землі
І Янголами в небо не злітають...».
Я вірю, зараз моляться усі
І навіть ті, що ніколи не вірили у Бога.
Нелегкий шлях нам випав у житті.
Та з нами Бог! І буде Перемога!

24.02.2025

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохта на Івано-Франківщині. Мешканець Коломиї. Працює в Лондоні. Підприємець, волонтер, поет. Член Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». Автор літературної премії імені Михайла Кучірки. Автор десяти поетичних збірок. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22 - №33).

* * *

Гори посивіли від морозу,
Люди посивіли від біди...
Боже, Ти могутній і Єдиний,
Україну і життя в ній збережи!
Вже калини грона потьмяніли,
Горобина барвами не та...
Ми любові й миру всі хотіли,
Чом на землю нам прийшла війна?
Чом сини наші на фронті,
Матері зажурені їх ждуть,
Не лунають пісні, жарти, тости,
Лиш неvtішні вісточки ідуть?
Хилиться калина — зажурилась,
І дівчина плаче молода...
Матері у церквах так молились,
Щоб кінчилась клята ця війна.

Стелиться листопад листом,
І сумні ліси стоять й поля,
Вітер вимітає все погане свистом,
Хай радіє і цвіте життя.
Хай зима покриє усе снігом,
Прийде Миколай, Різдво і Новий рік,
І любов усім нам стане ліком,
Збагатить й продовжить вік.
І прийде весна прекрасна і весела,
Розцвіте природа і життя.
Кожна днина принесе благословення,
І калиною розквітне Україна,
Наче квітка чарівна!

* * *

Цей світ, де святість є і гріх,
Де почуття усі сплелися,
Де Бог предвічний народивсь,
Щоб ми усі із Ним злилися.
Цей світ принад, добра і зла,
Цей світ лукавства і любові,
Цей світ, де світло і пільма,
Наука є в буття основі.
Цей світ, де тіні є,
Де день народжується з ночі,
Де царство Боже постає,
Коли знайдеш слова пророчі.
Цей світ, а іншого нема?
Цей світ, де небо й ясні зорі,
Де блуд і праведність свята,
І ти пливеш в життєвім морі.
Цей Дивосвіт увесь в тобі,

У кожному подиху й клітинці,
Душа рахує усі дні,
Ти йдеш до цілі без зупинки.
Цей Всесвіт, що нема кінця,
Цей простір: чарівний й казковий.
Ти Бог і Цар — все до лиця,
Прозріння час прийшов раптовий.
Цей світ, що в тобі і з тобов,
Від Бога часточка пульсує.
Все від глибин і до основ,
Роби, твори — цей світ прийме,
Цей світ почує!..

*

*

*

Де на світі ти не будеш,
В яких краях, в якій землі,
Дитинства радість не забудеш
І очі мамині ясні.
То щастя, що ішло від неба,
Яке вело тебе у Рай,
Все, що бажав, що було треба,
Всесвіт із радістю давав.
А ти просив собі так щиро,
Молитви ти іще не знав,
І небо дарувало крила,
І в снах ти всесвітом літав.
Дитинства незабутні миті,
З казками дні усі прожиті,
І серце вільне, дух, як крила,
Душа наповнює вітрила.
Різдво, вертеп, щедрівка,
Селом, як Всесвітом мандрівка.

І Новий рік скрипить морозом,
Дитинство стука за порогом...
Впусти його із колядою,
Зайде забутою ходою,
І звеселить, все пригадає!
Проси його, хай зачекає!

* * *

Не ті вже нині стали зими,
Мороз в відрядження пішов,
А сніг на небі хтось затримав,
Осінній сум в гості прийшов,
Казкові дні — вже скоро свято,
То сніг, то дощ, то заметіль,
До свят готуємось завзято,
Щоб кожен Коляду зустрів.
Готують господині свято,
А на посту не спить солдат...
Вертеп зайде у кожную хату,
Щоб Мир настав, в країні Лад.
Щоб дзвоном неслоь по Україні:
«Христос Рождається вже нині!»
І просим ми: «Всевишній Боже,
Хай Син Твій кожному допоможе».
Теплом свіча всіх зустрічає,
Вечеря всю сім'ю єднає.
І хай зоря несе Вам Щастя,
У ніч Різдвяну все Вам вдасться!..

* * *

Вже близиться Свята Вечеря,
Вже в небі зорі золоті,

В душі вже проростає зерня,
Що ми в цім світі не одні.
Хоч десь затрималась зима,
Земля чекає вже Месію,
І щастям повниться душа,
Що Він прийде — народ прозріє.
Герої славні полягли
За мир і щастя, та свободу,
Вони у небо понесли
До них поваги нагороду.
Уже горять вогні гірлянд,
Вертеп готують люди...
Бог поверне і правду, й лад,
І радістю наповнить груди.
Христос народжується в нас,
У кожній миті, кожнім слові,
Минає темряви вже час,
І ми бажаєм всім Любові.
Бажаєм миру і добра,
Бажаєм щастя і здоров'я,
Щоб Україна розцвіла,
Бажання кожного збулося.

*

*

*

Прийшла до нас пора зимова,
Прийшла, як не закінчена розмова,
Прийшла, притрусила скроні
І аплодує весело в долоні.
Зима, зима, тебе ще не чекали,
Нас осінь радістю вінчала,
Раділи ми і веселилися, як діти,
Це щастя думали, куди подіти.

Зима, холодна і незвична,
Сюїти грає віхола музичні...
Прийшла, як справжня наречена,
В фату вся білу наряджена.
Вона, як лікар, кожного лікує
І всі таємні думи занотує,
Рецепти і мікстури приготує,
Казковий настрій подарує.
І припорошить болі, негаразди,
З'єднає всі життєві пазли,
Остудить, приведе до тям,
І зникнуть всі розбіжності і плями.
Ми Чарівницею її назвемо,
З собою звичайно же візьмемо,
Нехай приводить все до ладу:
Людей, країну і звичайно — владу!

УКРАЇНА КОЛЯДУЄ

І колядує, колядує Україна,
І колядують разом гори і поля,
І носять люди радісну новину:
Христос родився — радуйся земля!
І наче з казки — колядують діти,
Розказують історію про королів,
І треба нам усім радіти,
Традиція живе серед віків.
Віншують колоритно, милозвучно,
І побажання линуть щирі і прості,
Душі у цьому дійстві зручно,
І знову ми щасливі й молоді.

Звучить мелодія щедрівочки, що в серці,
Яка є символом Української землі,
Вона є невмируще те джерельце,
Що віру береже нам у душі.
Хай дух предвічний з нами буде,
Повернеться традиція із забуття,
Всяк суций в Україні не забуде:
Допоки є Україна — є життя!!!

27.12.2024

* * *

Де нема світла, там пільма,
Немає Бога, там є злоба,
Де холод, там нема тепла,
Де гнів — хворобам є дорога.
Цей світ наповнений добром,
Цей світ наповнений любов'ю
І повниться сердець теплом,
Щоб в щасті жили зі здоров'ям.
Шануйте, бережіть його!
Гоніть всі прояви лихого,
Творіть в житті усім добро
І славте Бога ви святого.
Хай кожному воздасть Творець
По мірі віри і заслугі,
Ісус терновий ніс вінець
За мир, щоб жили ми, як друзі.
Іде священний нині бій
За душі праведні і світлі,
Ти воїн, в стороні не стій,
В добро верни всі душі грішні.
Люби, твори, радій життю,

Хай мрії й задуми здійсняться,
Буття пройди свою стезю
І вір — із Богом все удасться!

08.02.2025

КОБЗАРЕВІ

*211-річниці від Дня народження
Тараса Григоровича Шевченка
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ*

Будив Ти дух свого народу,
Учив, літописи шукав,
І малював українську вроду,
І шлях до волі нам вказав.
За правду, віру і надію
Тебе в солдати віддали,
Та у душі плекав Ти мрію,
Щоб люди вільними були.
Учив, бо знав Ти московію,
Її натуру і єство,
Будив рабів своїх покірних,
Щоб в своїй хаті було своє торжество.
Але не вчилися так, як треба,
Батьків не чули заповіт,
І покорила зла химера,
Накинула колючий дріт.
І знов проходимо уроки,
І учим, Батьку, Заповіт.
Хай здійсняться слова пророчі:
Вкраїна скине ярма гніт!

09.03.2025

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Мадриді (Іспанія). Поетеса, активна учасниця благодійних акцій на підтримку ЗСУ. Одна із перших ініціаторів створення в Мадриді творчого об'єднання «Наше слово». Переможниця багатьох всеукраїнських та міжнародних літературних конкурсів і нагород. Авторка чотирьох поетичних збірок і п'ятнадцяти пісень. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№33).

ВЖЕ ДОГОРАЄ ОСІНЬ

Вже догорає осінь. Горнутья вкрадені сни.
Як тобі зараз, сину, в зимний листопад війни?
Місяць, немов прибула, поміж хмарин пливе,
Спитьсся й не переспитьсся, не дочекаюсь тебе.
В'ються думки вужами, лащитьсся темний страх,
А за вікном дерева на білокрилих вітрах.
Тепло тобі чи зимно, ноги всю ніч сухі?
Множитьсся добра звістка поміж слова лихі.
Хай ще побуде листя, скриє від ворогів,
Хай вовкулак заблукає поміж боліт, ярів.
Думи мої розлогі, правда, скажіть по чім?
Ходить країною горе і роздає плачі.

Стукає вітер в шибку, певно упав листок,
Вже до зими залишився перед світанком крок.
Думаю... не передумаю... Наче з тобою я,
Тільки над нами небо й Ангела два крила.

ПОДАЙТЕ ХЛІБ ДИТИНІ

Лягає сум в скорботний день
Журбою над хатами.
У вікнах — вогники з осель,
Стікає віск свічками.
Хлібина житня, мов з-за хмар
Великий місяць дише.
Це я сьогодні на вітвар
Поставлю з болем вірші.
Схилившись, тихо помолюсь,
Цілуючи хлібину.
Колись від мору гинув люд,
Скорили Україну.
Пізнали голод, кривду, страх
Невинно-убієнні,
Благали Небо на вітрах:
«По-дай-те хліб ди-ти-ні!!!»
Село вмирало... Геноцид...
В очах — ще віра з болем.
Гори, моя свіча, гори!
Розвійся, туго, полем.
Молився батько за життя
Під тином непорушний.
Ось цю хлібину, прошу я,
Подай йому, Всевишній!

Подай, благаю, хто просив,
Хоч скибочку дитині!
Вслухаюся у голоси...
Страждальній Україні.

САМОТНЯ ЖІНКА

Самотня жінка тиха і печальна —
Навіяв вітер з осені журби.
Старих дверей загойдане мовчання,
Лише з вікон — розгорнуті світи.
Грудневе сонце ковзає крізь крона
Оголоної яблуні в саду.
Сидить принишкла на гіллі ворона
Між кілька яблук, що не упадуть.
Пригрівся сірий кіт на підвіконні,
Принишк на шибці змочений листок.
О, ця пора... О, дні ці безборонні,
Немов вино з настояних грушок.
Чекає день вечірнього зеніту,
Ласкавий промінь гасне над столом.
Сидить мовчазно жінка, жде одвіту
І до портрета тулиться чолом.
Всі стіни в хаті — то світи безмежні.
Куди не гляне — постаті з тих днів.
Поговорила... взяла хлібчик в жмені
Й пішла у двір погодувать птахів...

* * *

А я любила розмовляти з вітром,
Коли в житті до краю добрела.
Було, зі щік сльозу гарячу витру —
Мені вітри давали два крила.
Тоді із ними я вела розмови,
Під час негоди куталась в плащі.
Коли в душі мовчало навіть слово,
То замість мене плакали дощі.
А я ішла осіннім тихим садом,
Вели вітри молитву дощову.
Оголена душа під листопадом,
І сльози неба падали в траву.

РОЗДІЛИВСЯ СВІТ...

Розділився світ на дві частини.
На одній – тремтить гірка сльоза.
Тут на першій, мамо, домовину
Обіймає сплакана вдова.
А на другій, мамко, світ гуляє,
Їм до горя – абсолютний нуль.
Їм до біса, що народ вмирає
Від ворожих смертоносних куль.
Чуєш, мамо, ходить-бродить горе,
Й відлітають в небо журавлі,
Діточок-сиріт, як Чорне море,
А вони, ще крихітки малі.
А на другій, мамо, ніби й люди,
Тільки душі мають кам'яні.

Не свої вони — чужі прибуду...
Якби свої, були б на війні.
Кажуть, мамо, що війна для бідних,
Вже могил, як в небі зірочок.
Хтось за гріш продав би матір рідну,
Від війни стомився навіть Бог.
Спи, дитино, слово Боже — вище
Понад всі лукавства на землі.
Україна встане з попелища,
Помолімося
 за рідних
 на «нулі».

*

*

*

Не гільзи! Хай котяться яблука в траві...
Загубиться погляд в хмарках кучерявих,
В зеленому листі, на доброму слові,
Де гілка із гілкою в тихій розмові.
Лягають над полем молочні тумани
В дозріле колосся, в херсонські баштани,
І буде до столу кавун й паляниця,
Лишень не літали б ракет блискавиці.
Панує над світом любов на планеті,
Складаються рими, в рядочок куплети,
І падають зорі на щастя, на долю,
Лиш тільки б не кулі, запечені кров'ю.
Хай стихнуть сирени, забудеться горе,
Гойдається хвилею човник у морі,
Сідає утомлене сонце спочити,
Й захочеться кожному в спокої жити.

Хай падають яблука червонобокі,
Лиш тільки не кулі у рани глибокі,
Лиш тільки не сльози солоні-солоні,
Лиш тільки не погляд в далекі безодні.

* * *

Моє серце, неначе з каменю,
Ця війна залишає слід.
Розтопи мене, теплий променю,
Щоб навколо розтанув лід.
Щоб розплакатись тихим вечором,
Рукавом витирати сіль.
Будь мені, мій Ісусе, лікарем,
Поможи загоїти біль.
Може плачучи, миру випрошу,
Став жорстокий сьогодні світ.
Переболене горе виношу,
Стала скелею, як граніт.
Щоб дивитися в очі ворогу,
Не зламатися, бо не час.
Всипте, хлопці, ще зайдам пороху,
Щоб боялися йти до нас.
Хоч жорстоко, але по правилах,
Що посіяли й те пожнуть.
Ця війна, хіба душу зранила,
Щоб не плакати, усміхнусь.

31.12.2024

* * *

Люби мене, мій світе, обіймай,
Такі холодні ночі в час осінній.
На столику з ромашки стигне чай,
А за вікном дерев високі тіні.
Ще й зір таких, що не злічити всіх,
Така лягла на серце ностальгія.
Тихенько вітер налетів й затих
На підвіконні у тамтешніх мріях.
І ми — удвох. В осінній тишині
Пливуть хмарини, наче хвилі в морі.
Там ясен-місяць в срібному човні
Запалює мені яскраві зорі.

* * *

Там, де я ступала, — стежка у кульбабках,
Білий та рожевий конюшинки цвіт,
Там літали в небі кольорові бабки,
Від яких ввижався весь блакитний світ.
Там мені стелилась стежка споришева,
І співали в травах коники дзвінкі,
Інколи, здавалось, скрипка Лукашева
Награвала стиха радісні пісні.
Там услід ходило сонце променисте —
Мамина наука й батькова любов,
Десять роки побігли, наче в поле чисте,
Час летів невпинно, то поволі йшов.
Поки ще дитинство в білокрилих мріях,
Від воріт стежина, що веде у світ,
Пам'ятайте, діти, хату і подвір'я
Й неважливо скільки вам сьогодні літ.

ПОЛАМАНІ ДОЛІ

Поламані долі, всі мрії розбиті на друзки,
У погляді віра маленька, але ще жива.
Розкремсаний клен, як людина без рук, без галузки,
Хрести і могили... Розрита у вирвах земля.
А вікна, як чорні тунелі безлюдні, безлюдні...
Ця безвість лякає, що аж червоніє край світ.
На битих дорогах згорілі машини-приблуди,
Від страху трясеться обдертий безхатченко-кіт.
Десь плаче людина. Почувся розпачливий стогін.
А небо, як небо, лишень у тривозі весь день.
«Це вам за Бандеру!»— волають рашисти убогі,
Наводять ракети, націлюють вбивці мішень.
Якої ж ненависті треба зібрати у серце!
І де ж та любов, коли ближньому в груди приціл?!
Росіє, Росіє, ти звалася завжди чужинцем:
На білім папері червоним писала — розстріл.
А скільки замучених було в радянських катівнях,
Свій шлях тарувала, забравши останнє зерно.
Та в нашому погляді було до волі терпіння
І кожен, хто вижив, хотів розірвати ярмо.
Вам душу не вбити, хоч в ранах — жива Україна,
Ми ще відвоюємо землю в запеклих боях.
Не тішся, злий враже, що в матері чорна хустина,
Здолаємо. Віримо. До перемоги наш шлях!

24.02.2025

*

*

*

Правда тепер у рамочці, правда тепер за склом.
Те, що було відкинуто — перевернули дном.
Бачте, не все по-справжньому... Кривда іде на біс,
Слово, що було праведне, кажуть, не варте сліз.
Комусь бракує доларів, іншому – шмат землі,
Хтось діамантом тішиться, як дітлахи малі.
Кожен гребе по-своєму, правду купують за гріш,
Б'ються за вищі титули, кожен за власний кіш.
Плаче дитя без матері, в попіл горять міста,
Правда тепер на цвяшку, в рупор волає брехня.
Совість гризе відважних перебороти зло,
Страшно, війна змінила назву на СВО.
Стала земля у попиті, ділять планету Марс,
Плаче в куточку Істина, дивиться в очі Спас.
Лячно, не звіра голодного, втричі страшніш — людців
В темних костюмах брендових з масками на лиці.

03.03.2025

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косів Івано-Франківської області. Мешканка селища Печеніжин Коломийського району Івано-Франківської області. Медсестра. Працює в Італії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21 - №33).

НИНІШНІ ТЯЖКІ РОЗДУМИ...

Відлік війни, полОмлені долі,
Вбиті, поранені ті, хто без дому...
Хтось на межі, а тримає все ж спротив!
Хтось «утомився», хоч не робить нічого.
Хтось на дивані — знає, як краще
На полі бою іти в бій нерівний...
Цвинтар... багато їх... Там стяги плачуть,
Там — домовини у землю холодну...
Йде на могилу ту сивая мати...
І побратими в хвилини, що вільні...
А ще приходять дОнька до тата,
Щоб помолитися й погомоніти...
Згущені хмари і мряка довкола...
Ворони й ті вже замовкли від болю...
А Україна, побита укротре,
З дияволом з сходу іде до двобою.
Тихо навкруг, тільки серце, як постріл,
Б'ється, як пташка, що хоче на волю...
Відлік війни... Знов сирени завили,
Знову МИ — ціль, знов стаємо до бою...

Відлік війни... У садочку дитячим,
Дітки у сховище йдуть уже вкотре.
Очі дорослі, зОвсім не дитячі...
Відлік війни... Нині я плачу....
Нині я плачу, щоб виплакати сльози,
Душу сльозами щоб вмити і серце.
Відлік війни... Знаю, буде ВСЕ ДОБРЕ,
Є бумеранг — ЗЛО МУСИТЬ УМЕРТИ.

19.11.2024

* * *

Приміряла на себе давню сукню,
Колись вона любилася мені,
І ніби й гарна сукня та колишня,
Але тепер вона не до душі.
Вона ще виглядає непогано,
І в моді знов вернувся цей фасон,
Але нема вже в неї того шарму,
Не одягну тієї сукні знов.
До чого я веду, а ось до чого...
Ніколи не вертайтеся назад,
Час той пішов і навіть сукня з нього
Вже виглядає зовсім невпопад.
Те, що пройшло, нема чого тягнути
З собою непід'ємним багажем,
Найрозумніше буде одягнути
Те, що тобі би личило ТЕПЕР.
У вірші цім я зовсім не про одяг,
Це просто алегорія така,
Колишнє — то вже пройдена пригода,
Бо навіть сукня з тих часів уже не та...

10.11.2024

* * *

А той перон ще пахне поцілунком,
І коліями сплечених доріг,
І потягом, що наробивши вітру,
Кудись, не зупиняючись, побіг.
А той перон...
Там зустрічі й прощання,
Обійми теплі там жаданих рук,
А хтось один забіг в вагон останній,
А когось на пероні тім не ждуть.
І гучномовець щось говорить сухо,
Вокзал кипить буденністю життя,
І так багато бачив він й наслухавсь,
Він знає таємниці й каяття.
А той перон...там ще дарують квіти,
Усмішки там укупі зі слізьми,
Хтось добігає, щоб на поїзд встигти,
А хтось когось не може відпустить.
Але пускає, поїзд ж бо рушає...
І віддаляється коханий силует...
У вірші цім описано вокзали,
А на вокзалі із життя сюжет.

30.10.2024

* * *

Не бійся, коли темрява навколо,
Але ти бачиш світло вдалині,
Іди на світло те, навіть у холод,
Коли сніги стежину замели!
Іди уперто, там твоє спасіння!!!

Там світло, що зігріє й сили дасть!
Іди невпинно, не здавайся, чуєш!
Хоч здатися захочеш і не раз!!!
Іди вперед, відкинь усі окови,
Свободу духу відчувай шляхом...
Лишень не роби зла на шляху тому,
І світлом огорне тебе любов.
Іди до світла, хай щезає темінь!!!
І не звертай іти на манівець,
Бо часом та дорога, що коротша,
Оманливою буде, хай їй грець!
У всі часи, і навіть в найтемніші,
Є світла часточки, що світять нам завжди!
Не опускаймо рук, будьмо сильніші!
Освічуйте і ви комусь шляхи.

03.12.2024

*

*

*

Кажуть, сміх лікує тіло й душу,
А усмішка творить чудеса!
І усім вона, до речі, личить
І не коштує єдиного гроша!!!
Усміхайтесь, люди, усміхайтесь!
Навіть, коли зовсім не до сміху,
З гумором ніколи не прощайтесь,
Жити стане легше на цім світі!
Усміхніться рано вранці днині,
Пробудившись з сну у теплім ліжку,
Усміхніться й підморгнийте людині,
Що в дзеркалі у ванній з сумним личком!

Бо тепер такі часи настали,
Що погане й зле панує в світі,
Але кожен може усміхнутись
І хоч крапельку цей світ змінити.
Енергетику послати теплу людям
І любов'ю світ цей привітати.
Може й стане трохи легше жити?
І усе в житті переживати.
Усміхайтесь, люди, не скупіться
Дарувати сміх і добре слово!!!
Усміхніться сонечком ласкавим,
Дайте цьому світові любові.
Не живіть суцільним негативом,
Негатив — то смертоносне зілля,
Що руйнує нас із середини,
Гнітом чорним рве усе довкілля.
Бо довкола нас вже скільки горя,
Скільки сліз, що можемо втопитись,
Усміхніться, бо усмішка здатна
Легше все погане пережити.
І подумайте, але не про погане,
Бо його і так усюди повно,
Краще гумором лікуйте рани,
Усміхніться навіть в день холодний!

09.11.2024

* * *

Листопад — характер непростий,
Мовчазний, холодний, непривітний
Так, на перший погляд він такий,
Але перше враження не вірне.

Листопад — то світло у вікні,
А у домі тому вся родина,
Тепло і затишно в домі тім,
Гріється сім'я біля каміна.
Листопад — то читання книжок,
Коли дощик моросить чи мряка,
То перегляд фільму і чайок,
Й печиво з імбирним ароматом.
Листопад — то сутінки густі,
Вже о п'ятій вечора темніє...
Але в листопадовому дні,
Як не дивно, на тепло надія.
Листопад — гарячий шоколад,
Що зігріє вас в холодну днину.
І листок, що впаде вам до ніг
Згадкою про весну солов'їну.
Листопад — то час, щоб відпочить,
У природи все напрочуд мудро.
Проживати листопаду мить
При бажанні вже не так і нудно.

07.11.2024

*

*

*

Я напишУ собі листа в минуле,
Віршем чи прозою, але не в тому суть.
Я напишУ про те, що не зробила,
Чого не вивчила, кого недолюбила,
Кому повірила, а то була брехня...
Я нагадаю, що не все, як би хотілось,
А щось збулось, та так, що і не снилось.
Є речі, про які напишу гордо...

А є гіркі моменти, в долині...
Я напишУ, що мила та дорога,
Яка з світів мене веде додому.
Я спогадом долину у дитинство,
Залишу Там в конвертику серденько,
Для тих, кого нема уже в цім світі,
Для найрідніших: таткові і неньці.
Я напишУ, як у травневу днину
Кружляла з милим в парі перший вальс...
І як в морозний січень народила
Я донечку — свій найцінніший скарб...
Я напишу, що дуже люблю внучку,
Бо внуки — то є чудо із чудес!
Своїй бабусі цілувала б руки,
Вона мій оберіг, що із Небес.
Уже і я тепер на її місці —
Це роль почесна й дуже непроста...
Пишу листа, з подякою в минуле,
Бо те минуле — то ж МОЄ ЖИТТЯ.

18.08.2024

* * *

Не озираюся назад
І не шукаю там відради...
Там було так непросто все,
Великі мрії, перші зради.
І дев'яності нелегкі,
Де треба було виживати,
А у двохтисячних початку
Поїхали всі заробляти...
На необхідності життя...

І їхалось на рік, на два,
І гадки не було такої,
Що ТАМ пройде твоє життя...
Що ти удома вже не свій,
В краях далеких ти — чужий...
І чужоземцем там ти будеш,
Та забувать СВОЄ — НЕ СМІЙ!!!
Чи я шкодую, що отак
Життя складалося? Не знаю...
Не маю відповіді я...
Але в минуле не вертаю.
Не ностальгую я за тим,
Де було молодод і непросто...
А світ теперішній здурів...
Буває лячно аж до млості...
На твоїх тисячі — чому?
Лишень руками ти розводиш...
Життя нелегка теорема,
Яку ти сам собі доводиш.

08.12.2024

А Я СЬОГОДНІ ПОМОВЧУ...

А я сьогодні помовчу...
Хоч так багато є сказати,
Але слова не можуть описати,
Той стан душі, де холодом війни
Вже третій рік ятриться моя рана.
Розбиті долі, вкрадене життя,
Люди, в яких немає свого міста,
Й домівки в тому місті теж нема...

Бо бомби зруйнували все зі свистом...
Вже третій рік у пікселі солдат
Іде «на нуль»... Що на душі у нього?
Він знає, звідти не прийдуть...
Бо часто там в один кінець дорога.
А у тилу також не все гаразд,
Срачі розводять, брешуть і крадуть...
Не всі, але таких таки доволі!
Ще й невдоволені, зимуючи в теплі,
Піаряться, не роблячи нічого!
А я сьогодні краще помовчу!!!
Бо так багато хочеться сказати...
Але слова не здатні описати
Й частинки болю й холоду мого.
Цей лютий клятий...довгий...вже три роки...
Холодний...і нещадний, як війна...
А ще прокляття тим кацапам диким,
В яких давно царює сатана.
І світ...а я в світах буваю часто...
Такий цинічний і такий крихкий.
Що нині дуже хочеться мовчати...
Й молитися за тих, хто йде у бій.

24.02.2025

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. Технолог ткацького виробництва. Волонтерка, засновниця Благодійного фонду допомоги воїнам ЗСУ в Польщі (на сьогодні Галина Прокопів відправила на фронт 70 дронів). Членкиня СЛК «Суцвіття». Лавреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21 - №33).

ВІД ГАЛЮНІ

Вже закрила я ТІК-ТОК
І взялась писати,
Щоби друзям у Фейсбук
Вірша прочитати.
Дякую за добре слово,
Дорога подружко,
А ще нашим всім Героям,
Що москалів «душать».
Бийте, хлопці, кацапню
Від Карпат до Дону,
«ВІД ГАЛЮНІ» — ще напишуть
На кожному дрону.
Допоможу Вам, чим зможу,
І Ви, добрі люди,
Дайте грошей, хто як може,
Й ще один дрон буде!

Не кажіть, що мала сума
І нема багато,
Хто як може, помагайте
Хлопців рятувати.
Я б Вам небо прихилила,
Щоб закрить від кулі,
Щоб сто разів ще кувала
Вам в саду зозуля.
Я розішлю всім цей віршик,
А Ви мені гроші,
Я замовлю пачку дронів
Й «медицини» трохи.
Дай Вам, Боже, здоров'ячка —
Всім, хто допоможе,
Чи грошима, чи молитвов,
Хто як, люди, може.
Й тобі, моя файна Любоко*,
Дякую я щиро,
Бо не раз допомагала,
Коли я просила.

ДОЗВОЛЬ ЛЮБИТИ НА ВІДСТАНІ

— Дозволь любити на відстані,—
Тихо шепочуть уста,—
Не можу збагнути істину,
Що Я є ТВОЯ й не Твоя.
Коли ми удвох, милесенький,

* Любов Костюк з Корнича, поетеса, волонтерка.

Я губки цілую Твої,
Коханий Ти мій, дорогесенький,
Які вони в Тебе п'янки.
Руками я ніжно пригорну
Тебе до своїх грудей,
Два серця в одне зливаються,
Й стаєм ми, як ціле — одне.
І тіло моє здригається,
Відчувши блаженства мить,
Шалено Тебе кохаючи,
Лиш стогін з грудей бринить.
— Дозволь любити на відстані, —
Тихенько на вушко спитаю.
Так довго чекала на відповідь,
Почула одне: «ДОЗВОЛЯЮ!»

ОСТАФІЙЧУК АННА ІВАНІВНА

Народилася 26.12.1970 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області. Вихователька дошкільного навчального закладу. Працює в Польщі. Авторка кількох поетичних збірок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№33).

* * *

А знаєте, коли цвіте душа
І ароматом розливається повсюди?
Букетиком троянд пашить вона
Тоді, коли зустріне рідні люди!
А знаєте, чому цвіте душа?
І квітне так, як ще не квітнула ніколи!
Бо лиш любов'ю живиться вона
І ділиться любов'ю теж навколо!
Коли відчуєш ти тепло душі,
Знай, що це скарб, дарований із неба!
Купайся в щасті цьому на землі,
Бог посилає все, що тобі треба!
А знаєте, коли цвіте душа?!
Тоді, коли людина суть пізнає,
Любов — основа нашого життя,
І вічність в ній живе і процвітає!
А я відчула, як цвіте душа,
Господь мені подарував це чудо,
Йому я вдячна за усе сповна,
Я піду з словом подарованим між люди!

І принесу вам радість у словах,
І подарую часточку душі моєї,
Щоб усмішка з'явилась на устах,
І ви відчули аромат душі своєї.

02.11.2024

* * *

А я осінь люблю у Карпатах,
Де усе в золотому намисті...
Скрізь дерева у платтях картатих,
Та й ще бавиться вітер у листі.
І піду я пляями над річку,
Де шумить і клекоче водиця,
Задивлюсь на зелену смерічку,
А вона, як струнка молодиця...
Десь так високо дивиться вгору,
Ніби все навкруги оглядає,
Ох і гарна ж, хороша на вроду,
Так невтомно когось виглядає...
За потоком вже чується гомін,
Овечки там вівчар підганяє,
І лунає дрібнесенько дзвоном,
То отара траву допасає...
І сідає там сонце за обрій,
Геть не так, як у іншому краї,
Посилає ще нам теплий промінь
І малює полотна безкраї...
Ой люблю я цю Осінь-царівну,
Що у золоті ходить по горах,
Прохолоду її неймовірну,
Що захоплює дух на просторах!

09.10.2024

* * *

А десь за вікном морози...
І сніг замітає стежки...
У хаті тепло, й на порозі
Знімає татусь чобітки.
У нього в руках отава,
На стіл вистеляє її,
І стелить обрус білий мама,
І тепло, так тепло мені.
Клекоче кутя у каструлі,
І пахнуть сушені гриби,
Тре мак біля припічку баба,
А дід несе в хату води ...
Дідух у куточку велично
Підняв свої вверх колоски,
Сьогодні усе незвично...
Ясніше сяють зірки!
І пахне Різдвом у хаті,
Компотом з сушених слив,
Калачиком свіжим із печі,
І медом, що братик розлив...
Усі урочисто убрані,
Вечеря свята на столі,
Яскраво свічка палає,
І моляться діти й старі...
А десь за віконцем чути
Веселі й дзвінкі голоси,
— Ану ж, відчиняйте двері,
Ми вам коляду принесли !!!

25.12.2024

*

*

*

А зайду но до хати, де вродилася мати,
Де бабуся співала нам лю-лі...
Притулюся до печі, які рідні всі речі,
За вікном десь з'явилися гулі ...
Тут в старенькій господі сардачок на комоді...
І над сволоком висохле зілля,
Тут побілені стіни й залишились лиш тіні,
Від життя, що сповняло подвір'я...
А у тому віночку, що висить на клиночку,
Ще мамуся малою гуляла...
І збирала малину, і гриби та ожину,
Все у кошик з лози укладала...
На полицях старенькі миски й дзбанки гарненькі,
Що давно вже порожні дрімають,
Зачерпну я водиці із старої криниці,
Хай вони давнину пригадають.
Рогачі і лопати тихо муть сумувати,
Бо уже їх не треба нікому,
Віник тут біля печі, геть осунулись плечі,
Павутина припала на ньому...
Біла вишня в садочку ще росте на горбочку,
Як бабуся схилилась до тину,
Прилітають пташата, бо порожня вже хата...
Защобечуть, утішаться днина...
Сяду тут на порозі, відпочину в дорозі,
І в думках пригадаю минуле...
Не забуду ніколи ті гірські видноколи,
Все дитинство у них промайнуло...
Пахне зілля старе й пелехате,
Пахне зілля у бабиній хаті....

Пам'ятаймо світлиці старенькі,
Бережімо цей скарб у серденьку.

19.11.2024

* * *

Ранкова кава у старенькій хаті,
Проміння сонця в шибці й на стіні,
Немає, люди, чуєте, немає
Такої любої місцини на Землі!
Трава зелена, яблуками вкрита,
Збираємо, духмяні й запашні,
Моя домівко, горами вповита,
Я пробіжуся радо по росі...
Начерпаю води з тої кринички,
Що колись тато викопав в землі,
Нап'юся досхочу цієї водички,
Яка солодка й пожитна мені.
Люблю я тут усе, цілую квіти,
Які у мами під вікном цвітуть,
Ну як же ж цьому раю не радіти,
Веселий спів пташок, джмелі гудуть...
Відкрию ширше вікна в своїй хаті,
Щоб запросити в гості все живе,
Тут прийдуть люди пісню заспівати,
Тут радість з миром в рідний дім ввійде.
Красо моя, Гуцульщино, Космаче,
Тобою я живу і тішуся завжди,
Моє тут серце і сміється, й плаче,
Тут все найкраще й неповторне навіки!

10.09.2024

*

*

*

Красується калинонька, ягідки червоні,
Візьму її щире гроно у свої долоні.
Калинонько червоненька, ягідки дозрілі,
А сік живий витікає, як чарівне зілля!
В кожній ягідці серденько, черлене, черлене...
Так їм любо, так їм мило під листям зеленим,
Поблискують між вітами, шепочуть до мене:
— Зірви гроно калинове — здоров'я для тебе!
Ой скуштую, калинонько, гіркого напою,
Терпко в роті, та я тішусь й люблюсь тобою...
Люблю тебе, калинонько, восени й весною,
Милуюся й дивуюся твоєю красою!
Росте собі калинонька в мене біля хати,
Пора мені вже в пучечки грона пов'язати.
Ой дякую, калинонько, що рясно зродила,
Буде тепер чаювати вся наша родина!
Прийде зима, хурделиця замете дороги,
А ми на піч, до комина, загриємо ноги,
А у руках цинівочка з чайочком з калини,
Пахне зілля калинове, дух по хаті лине!

28.09.2024

*

*

*

Немає завтра, тільки тут і зараз,
Не відкладай нічого у житті,
Роби, що можеш, вмієш і бажаєш,
Щоб не жаліти про незроблене тобі!

Лови момент краси життя земного,
Лелій його у серденьку своїм,
І знай, що ти вершина світу цього,
Бо Бог створив тебе подібного собі!
Неси Його Любов поміж народи,
Всім серцем і душею говори!
Про Нього хай почують гори й доли,
Його Слова посій межи людьми!
І вір, що Він завжди тобі допоможе,
І знай, що з Ним непереможний ти!
Він зробить все, що треба, бо Він може
Змінити Світ, в якому живем ми!
Утішся ранком, що приходить тихо,
Ясним промінням сонечка світи,
І відганяй від себе горе й лихо,
Із Господом усе переживи!
Люби, люби учора, нині, завтра
Цей світ, навколо радісний й сумний,
Люби, коли в печі палає ватра
І коли місяць в небі золотий...
Усе минає, змінюються дні...
Життя хмаринкою летить у повсякденні,
Живи й радій життю на цій землі,
Бо ти такий єдиний у Вселенній!

11.09.2024

* * *

Теплоти, теплоти і миру
Треба нести у кожную родину,
Притулити сирітську дитину,
Як свою, щоби стала щаслива!

Допомоги старому й малому,
Не буде забагато нікому...
Донеси їм тепло свого серця
І поглянь щиро в очі-озерця.
Може хтось потребує хлібину,
Ти йому поможи в цю хвилину,
Може просто сказати щось хоче,
Бо біль серця людину морочить...
Зупинись, не спіши, встигнеш всюди,
Зрозумій, що з тобою скрізь люди,
Поділися теплом й розумінням,
Щоб душа не була, як каміння.
Тепло несіть з собою поміж люди,
Від нього вам самим тепленько буде!
Із миром в парі заходіть у хату,
Даруйте мир душі і будете багаті!
Нам мир посіяти б у кожному серденьку,
Щоб квітнув, як цвіт рожі у Вселенній,
Щоби збирати нам врожай із благодаті,
Щоб щастя й радість в спадок передати!
Простими істинами йдімо до мети,
Щоб Мир запанував у світі навіки!
А як спитаєте у мене, одкажу:
Робіть усе з любов'ю, підкажу...
Життя у мирі — то чудовий скарб,
В нім завжди гама кольорових фарб...
В нім тишу знайдеш й бурю перейдеш,
Бо все, чого шукаєш, те й знайдеш.

01.01.2025

ЯМБОРАК ІРИНА-ОРИСА БОРИСІВНА

Народилася 24.04.1965 року в селищі Отинія Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка Коломиї. Живе і працює в Португалії. Волонтерка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16-22, №30-33).

СЛАВА УКРАЇНІ!

Щоб ви здохли, москалі!
Хай живе Бандера!
Україна в нас — свята,
Вічна, нескорена!
Хай тобі наступить грець
В Україні нашій!
З автоматом прийшов ти
Людей убивати!
Як ти думав головою?
Чи є вона в тебе?
Ти стріляєш в діточок!
Та що ж тобі треба?!
Хочеш крові і землі,
Щоби панувати,
Та нехай би вже вдавився,
Москалю проклятий!
Як би тобі не хотілось
Знищить нас, москалю,
Ми могутніші — всесильні,
І з гробу повстанем!
Катував усе життя

Моїх предків бідних,
Тепер тобі не віддам
Своїх внуків рідних!
Задушу, уб'ю, як зможу,
І не пожалію!
Я тебе, тварину підлу,
Прокляну, заріжу!
Я — з бандерівців,
Родини рідного народу,
Землю рідну не віддам,
Умру за свободу!
Мої рідні у УПА
Голови поклали,
Але ти їх не скорив!
Я — така ж сама є!

24.02.2023

*Виступ на мітингу
в місті Лісабон*

Я ГОРДА, БО Я — УКРАЇНКА!

Я горда за свій народ,
Я горда за нашу країну,
Я горда за тебе, солдат,
Який захищає Україну!
Горджуся дітьми і людьми,
Які стальним щитом повстали,
На захист святої землі
Життя своє мужньо віддали!
Я горда! Горджусь на весь світ
За Київ, Донбас, Маріуполь...
Герої, які не здались,

Чинили катові опір!
Тримайтесь, Герої мої!
Я горда, бо я Українка!
Ми переможемо у цій війні —
І Україна буде ВІЛЬНА!

2024 рік
Мітинг в Лісабоні

ЩО ТРЕБА НАМ ДЛЯ СВОГО ЩАСТЯ?

Як мало просимо для щастя:
Погоди світлої і мирних днів,
Надійного даху від нещастя,
В сім'ї солодких вечорів!
Дітей здорових і роботу,
Щоб платили повсякчас,
Для серця — милу насолоду
І молодістю бути враз!
Як мало треба нам для щастя!
Але чомусь в житті це все
Ми отримуємо по краплі,
Не знаючи, чи буде ще?
Та вірить треба — дійсно буде
Здоров'я, радість і любов,
І Бог ніколи не забуде
Обняти Вас своїм крилом!
І що ми просимо для щастя
В чужій далекій стороні?
Щоб інтернет не виключався
І бачити своїх могли...

Що треба нам для свого щастя?
Порозуміння і тепла,
Спокою, ласки і достатку,
Здоровою була б сім'я!

2010 рік. Лісабон

ЖІНЦІ-ГЕРОЇНІ

Душа зривається — не тільки сльози,
Що покотилися пекельно по щоці,
А Ти — кохана бабуся, жінка, мати
Тихесенько пішла собі...
Просила, щоб Тебе не турбували,
Не горювали у цей прикрий час,
Щоб смерть була Твоя,
Як той загін повсталий,
Котрий боровся за своє життя!
Ти на землі старалась помагати,
А в небесах, як ангел, є свята!
І там нескорена повстала,
Щоб Україна вільною була!

24.09. 2024

МОЇЙ ДОНЕЧЦІ МАР'ЯНЦІ

З нагоди ювілею — 35 років!

Кохана, дорогенька донечко Мар'яно!
Рівно 35 років і 5 днів назад о 16.50
Ти змінила мій погляд на життя.
Ти народилася важко, але це байка,

Головне, що Ти народилася!
Цим дала поштовх жити мені
(причину Ти знаєш... Сьогодні я
не хочу про це говорити).
Важливо те, що Ти є.
Я з твоєю сестричкою Віточкою,
твоїми синочками і племінниками
та зі всією родиною вітаю Тебе
з Днем народження, з твоїм ювілеєм,
таким юним, квітучим і красивим!
Будь нам, моє Сонечко, здорова і щаслива!
Нехай твої очі ніколи не плачуть,
хіба що тільки від щастя і радості.
Усміхайся, живи, цвіти на повну!
Знай, донечко, ми тебе завжди
чекаємо і скупаємо за тобою,
любимо безмежно, моя Мар'яночко,
від зірок і до землі...

* * *

Хай Тебе благословить цей День святий
На віки вічні — нині і повсякчас
Життям щасливим, долею медовою,
Миром і єдністю, родиною здоровою!
Солодкі мрії нехай всі збуваються,
Що просим у Бога, нехай відбувається,
Все, що гірке в житті — солодким буде,
З Днем народження, Донечко моя,
Вітаю Тебе нині я, рідня і люди!

01.01.2025

НОВІ ІМЕНА В ДД-33

АНДРУШКО ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 14.12.1936 року в селищі Ланчин Івано-Франківської області. 1956 року закінчив Івано-Франківський педагогічний інститут. Учитель української мови та літератури. Педагогічний стаж 58 років. Автор семи поетичних збірок і упорядник двох випусків літературного альманаху «Калинове гроно». Лавреат премій імені Марка Черемшини, Юрія Шкрумеляка та Марійки Підгірянки. Проживає в селі Джуrowі на Снятинщині. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» вперше.

ДО БОЮ ЗА ВОЛЮ!

Нумо, всі вкраїнці, до зброї за волю,
Ворога знищить вже настав наш час.
Строчать автомати – ми куємо долю,
Зайдів убивайте: вони нищать нас.
Станьмо всі єдино за свою Україну,
Хай під москалями вся земля горить,
Покладімо кодрло враже в домовину...
Биймо безпощадно, биймо кожну мить.
Не шкодуймо зовсім путінських найманців,
Убиваймо сміло вдень чи уночі,
Хай земля поглине зайшлих голодранців,
Щоб навік не пхались вбивці-басмачі.

Хай назавжди знають банди проросійські:
Тут їх смерть чекає кожну мить і час.
Ми не йдем відняти землі в них сибірські.
То чому нахабно лізуть вни до нас?
Браття-українці! Не шкодуйте сили,
Нищять вражі банди і зітріть на прах.
Хай Москва готує вічні домовини:
Ми вже подолали історичний страх.

НАША СЛАВА

Впродовж віків жила й живе понині
Незламна воля край свій боронить.
І наш пароль був «Слава Україні!»,
«Героям слава!» гордо в нас звучить.
Князі і козаки за землю руську
Несли стяг гордо в час звияг-боїв.
Вони ж здобули славу Україні:
Стіною стали проти ворогів.
Усуси кров пролили за Вкраїну,
Вмирили гордо вояки УПА.
Всі боронили мову солов'їну
В серцях із гаслом: «Москалям ганьба!»
Ми чуєм стогін кримської перлини,
Донбас умився кров'ю на роки.
Лунає світом слава України,
Героям слава на усі віки.
Ми кожен крок карбуємо щоднини,
Історія навчила нас сповна.
Наш вічний поклик: «Слава Україні!»
Героїв слава у серцях жива.
Сміється сонце в кетягах калини,
В нас правда й воля зігріві серця.

І кожен каже: «Слава Україні!»,
«Героям Слава!» громом б'є луна.
Героям, що стояли до загину,
Героям, що пролили кров в боях.
Народу шана й слава Україні,
Героям слава, слава у віках!

ВІЧНА ЛЮБОВ

Ти зіркою впала мені для любові,
Наснагу дала із води і роси,
Ти душу зігріла у музиці й слові,
Я буду любити й кохати завжди.
Мій край пречудовий, вишнево розквітлий,
Карпатські вершини й рівнини краси,
Гуцули, і лемки, і бойки привітні,
Я буду любити вас, друзі, завжди.
Де росяні ранки п'янять прохолоду,
Де співи пташині на всі голоси,
Люблю, Україно, твою пишну вроду
І буду кохати й любити завжди.
Чарує калина, наливши кетяги,
І віти спустила верба до води,
Я думкою лину до тата і мами
І буду любити вас ніжно завжди.
Пройдуть ще століття і тисячі років,
І в морі житейським зітруться сліди,
Далекі світи не дадуть мені спокій:
Родину любити я буду завжди.
Нас вічність покличе спочити тихенько,
Ми всі відійдем у далекі світи,
Та рідну Вкраїну, як рідную неньку,
Я буду любити й кохати завжди.

УКРАЇНІ

Україно моя! Рідна нене свята!
Від високих Карпат і до Чорного моря
Колосисті поля й тихі води Дніпра –
Тут народу мого усміхається доля.
Україно моя! Мого щастя весна!
Неба чистого синь і пшеничних просторів,
Тут Черемоша шум й тихоплинна Десна,
Вічний поклик душі і немеркнучі зорі.
Україно моя! В згадках все ожива:
І козацька любов до моєї країни,
Та Франкові навіки пророчі слова,
Що наш нарід загоїть струпи і руїни.
Україно моя! Мого серця струна,
Що бринить і співає про долю щасливу.
Це калина й верба, це Шевченка земля,
Щонайкращих пісень і дівчат, що на диво.
Україно моя! Твоя слава жива
У народів всесвітньому дружному колі,
Ти навіки порвала злі пута ярма,
Що віками в'язали нас в підлій неволі.
Україно моя! Хоч ще стогне земля
Під тяжким тягарем смертоносної зброї,
Та нарешті засвітить спокійна зоря,
І дружин, матерів не засмутять герої.
Україно моя! Тобі сяє зоря,
Що її засвітив Чорновіл для народу.
Ми до щастя йдемо, нас мета окриля...
Прапор кров'ю омийтий в борні за свободу.

НАША СВАТІНЯ

Поле урожайне, море колосків,
А над полем в небі – жайворонка спів.
Скільки оком кинеш – все моя земля:
Матінки Вкраїни споконвік свята.
Поле колоситься – стиглий урожай,
Це мій жовтокосий український край.
Символ мого стягу гріє душу всім,
Хто вкраїнець серцем й намірам своїм.
Жовто-спіле поле – праця трударя,
Який життя хлібом виміряв щодня.
Українське поле й багаті жнива –
Наша доля скресла й слава ожила.
Понад жнивним полем – неба тиха синь,
Споглядає велич й дух Руси святинь:
Піднялась Софія й Лавра гордо ввись,
Де князь Володимир хрест підняв колись.
Понад нашим краєм – глибини блакить,
Колір піднебесся в прапорі зорить,
Він з'єднався в дружбі з барвою полів
І на полотнищі небом заяснів.
Колір неба й поля обнялись у стяг
Й вірою до правди осяває шлях.
Всяке зло здолаєм – прапор нас веде,
Щоб Вкраїна в серці була понад все.
Якщо ти вкраїнець, пам'ятай щодня,
Що сватиня наша – це твоя зоря,
Вчинками й думками не затьмар її,
Прапор України не зганьби в житті.

ВІЧНИЙ БІЛЬ

Скинув з плечей тягар холодний,
Садок вдягнув біле вбрання,
Та вишня білим цвітом плаче:
Мами нема.

Тут кожне дерево веселе
І рястом вкрилася земля,
Та вишня віти опустила:
Мами нема.

Криниця сумно спочиває,
Над нею груша розцвіла,
Та садок сумом оповився:
Мами нема.

Сонце всім лагідно сміється,
І лине пісня солов'я,
А в серці туга вовком виє:
Мами нема.

Садок убрався в зелень, в квіти,
Весна всіх кличе до життя,
Та невесела дома хата:
Мами нема.

Подвір'я зароста травою,
Нічим уже не звеселя...
Берізка плаче за садочком:
Мами нема.

Син вже не їздить більш додому:
Його ніхто там не стріча...
Навіки туга серце крає:
Мами нема.

Весна дарує світу радість,
Квітує сад, росте маля –
Та плаче вишня білим цвітом:
Мами нема.

У НАС ВЕСНА!

Акровірш

Веселі струмки жебонять із-під талого снігу,
Енергія сонця дає всьому силу й тепло,
Співають пташки, і земля убирається в зелень,
На хаті лелека будує сімейне гніздо.
А ранки весняні так щедро улились росюю,
Під небом безмежніє чиста блакить-голубінь,
Радіє душа, що приходить нам щастя з весною,
Ирій сповістить нам про будні пташиних весіль.
Й усміхнена вишня в садочку убралася цвітом,
Шуршить у листі пробуджений з сну їжачок,
Летить аж до неба весняно-музична сюїта,
А бджілки летять на нектар із красунь-квіточок.
Дажбог викликає до праці у поле весняне,
О рідна землице! Прийми в своє лоно зерно,
Нехай золотиться колосся добірне й рум'яне,
Апостол добра хай освятить усе нам кохане
Сторицею щастя, здоров'я усім на добро.

ЛЮБЛЮ ВЕСНУ!

Вітрець повіває – колишуться віти,
Зозулине «ку-ку» десь чути в ліску,
І землю вкривають рясні первоцвіти,
Лелеки на крилах приносять весну.
Садок заливається цвітом весняним,
Килимом укрили траву бриндушки,
А біля криниці яскраво-багряним
В тюльпанів сміються розвій-пелюстки.
Десь чути розлоге птахів щебетання,
Дбайливий лелека лаштує гніздо,
Клен шепче берізці неспіле зізнання,
Ставок звеселілий цілує весло.
А сонячний промінь ласкає довкілля,
Бджола полетіла до ніжних квіток,
Вітрець пустотливо загрався із гіллям,
Повітря пронизує гурт ластівок.
Усміхнена мати води набирає,
Дитинство вривається трунком весни,
Природа ожила, радіє, співає,
Усе набирає напруги й краси.
І серце співає веселих мелодій,
Весна зігріває надією мрій,
Звучить звідусіль гімн величній свободі,
Ми мрієм про щастя у долі своїй.
Люблю весняні передзвони небесні,
Люблю захмеліле чекання надій
І вірю в майбутні роки ті чудесні,
У твій, Україно, щасливий розвій.

БУКАТКА ГАЛИНА ІЛЛІВНА

Народилася 02.02.1961 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність: товарознавець продовольчих товарів. Вірші пише з юних літ. Працює в Італії. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

ЧУЖИНА

Зозуленько рідна, зозуленько дорога,
Ти літаєш далеко-далеко,
Розкажи, чи до рідного краю дорога важка
І чи є в ній якась небезпека?
Ти літаєш у різних краях
Й заглядаєш у наші Карпати,
Розкажи, коли мир буде в наших домах
І чи довго ще треба чекати?
Бо так нелегко на цій чужині,
Відчувається тяжкая втома,
Думками заповнені кожні дні,
Щоб скоріш опинитися вдома.
Ця чужина мене приколола додолу
І не можу ніяк відірватись,
Моє серце стискає до болю,
І я з нею не можу розстатись.
Ця чужина загнала мене у тупік,
Я так хочу побачити волю,
Все піднімуся, як на турнік,
Похитнуса і знову впаду у неволю.

Чужина, ти моя чужина,
Як покинути твої палати?
Знаю, що така, як я тут, не одна,
І про волю всі мріють дівчата.
Тут літають також голуби,
Все під вечір воркують вони...
Одягнувшись в найкращії шати,
Ніби хочуть чогось передати...
А передати звідси можна тільки привіт
І солодкий поцілунок на взліт!
Ох, як побачити казку таку,
Щоб опинитись у ріднім краю!
Та я вірю, що мрія колись прилетить,
Як зозуля ранньою весною,
Все розвіється і прошумить,
Пропливе чистою рікою.

КАЗКА РІДНОГО КРАЮ

Як побачити край рідний свій?
Як зустрітись у казці такий?
Як почути рідні слова,
Хоч би нишком, тихенько, здаля?
Сумно мені, а іноді просто заплачу
І надіюсь, що кожний день я марно не трачу,
Від цього всього відійти я не можу,
І знаю, що тут не моє слово — «не хочу»!
Тут не моє слово — «не вмію»,
А важко, коли щось не розумію,
Тут маленьке є слово — «не смію»,
І немає надії, що хтось пожаліє!

Тут живуть собі своїм життям,
І ніхто не цікавиться нашим буттям.
Італія — країна ця дуже багата,
Все тут є, тільки з нашим його не зрівняти,
Не зрівняти тут їжу й квітки росяні,
Бо вони зовсім інші, зовсім не такі.
Тут є запахи свої чудові,
Не зрівняти їх теж ні з чим і ніколи.
Тут море безмежне синіє,
Сонце пече й пломеніє,
Сонячні промені, наче іскра...
Це країна не рідна, це — чужина.
В цій країні побачити можна всього багато,
Та одне не побачиш — це рідної хати.
Ти її лише можеш впізнати в солодкому сні,
Як прокинешся й будеш вставати!

ВЕСНА ІТАЛІЙСЬКА...

Весна італійська надворі,
Дерева убрались в брання,
Так гарно й чудесно довкола,
Але що ж — країна мені ця сумна!
Весна італійська надворі,
Співають пташки й солов'ї,
Але ж я далеко, не вдома,
І в серці всі рідні мої.
Каштани цвітуть цілим рядом,
Але всі вони не мої,
Хоча вбралися білим нарядом,
Та для мене вони не такі.

Любимий бузок розквітає
Й опускає гілочки донизу свої,
Ранок весняний мене прокидає
Й нагадує рідні пісні.
Весна італійська надворі,
Кругом все покрила роса,
Всміхаються наче тополі,
А в мене чомусь покотилась сльоза...

МІЙ КРАЙ

Люблю свій край, свої Карпати,
Де завжди труднощів багато,
Люблю свої ліси, свої долини,
Про них нагадую я щохвилини.
Люблю свій край, який зараз далеко,
Згадую — на душі стає нелегко,
Люблю світанки — ранні, росяні,
Люблю, як сонце розпускає промені свої!
Люблю Карпатські гори, туманом оповиті,
Й холодну воду, з джерельця налиту,
Високі трави й квіти серед них
І зеленого коника, що сховався й притих.
Люблю холодні тихі вечори
Й веселку, що п'є дощової води,
Зорі, що їх неможливо порахувати...
І все це мої незрівнянні Карпати!
Люблю свій край, як про нього я можу забути,
Тут моє дитинство, життя і розлука.
Люблю свій край! Як можна його не любити!
Коли тут все вирує і нічого не можна спинити!

ЖОГЛО МИКОЛА КУЗЬМИЧ

Народився 1961 року на Поліссі, Рівненська обл. На сьогодні проживає в місті Дніпро. Композитор, поет-пісняр. Автор трьох поетичних збірок: «Філософія дитинства», «стежиною пам'яті» та політичної сатири «Йо -

ко - ло - ме - не». В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

РУБРИКА: ДУМКИ СЬОГОДНІШНЬОГО ДНЯ

*

*

*

В календарі останній день зими.
Здавалося б нічого не міняє.
Мені здається, саме по весні
Станеться щось те, чого чекаєм!
В кожного, напевно, своя мрія
Для себе у приватному, в родині,
Та все ж одна на всіх єдина —
Свято миру, світ — це Україна!

—

Україна — острів на Планеті,
Тож і просяться з душі святі думки:
Щоби люди всі порозумілись,
Об'єдналися в родину навіки!

28.02.2024

* * *

Весняний день нічого не змінив,
Мінус три показує в смартфоні.
Сам себе думками розсмішив,
Проходячи повз дзеркало в прихожій.
(Напроти в дзеркалі стояв дорослий дядько,
Та не відважився підходить надто близько,
Все ж, познайомившись, вдивляючись уважно...
Впізнав себе, в недавньому хлопчисько).

—

Ось і задумався, в потоці літ швидких
Здається починаєш тільки жити,
Нема можливості змінити цей політ.
А може мені дзеркало змінити?

01.03.2025

* * *

Із новин починається день,
(На частину із них алергія)
І чому своя правда в людей
На одні і ті ж самі події?
Призадумався, все ж, а чому
Так буває і завжди, і всюди.
Світ один, час один, ну а ми,
Мов із різного всесвіту люди.

—

Розумію, що відповідь є,
Про це навіть писав доктор Фрейд.
Шлях до правди, такою, як є, —
Розвивати знання, інтелект.

02.02.2025

* * *

Щось не те у світі між людьми,
Жадібність — мірило капіталу.
Дичавіють правлячі верхи,
Бідності — ідеї на поталу.
XXI вік. І як це сталось?
Цвях вбивають в наш менталітет.
І здається, в тих, хто править світом,
Замість розуму — штучний інтелект.
—

Потік подій всесвітнього масштабу,
Немов штовханина на ярмарку,
Ну, а політичні дикі чвари —
Еволюція в зворотному напрямку.

24.02.2024

* * *

Боюся розвивати щільно тему
Або ж людська діяльність з половин.
Так все ж відважуся, вникаючи в проблему,
Віри в мене більше до тварин.
Вчора дві собачки підійшли,
Змахнув одній сльозину із очей.
У погляді тварин, переконався,
Інстинктом розумніші за людей.
—

Згадалась армія, повернення додому,
Красою травень тішився навкруг.
Ніхто не дожидає мене додому
Так, як мама! І пухнастий друг!

25.02.2025

* * *

За два роки до пенсії жінка
З поганим здоров'ям, на жаль,
Без роботи, завод же закритися —
Звідси смуток, і біль, і печаль.
То дарма, що з освітою жінка,
Їй роботи уже не знайти,
Тож життя у безвиході — клітка,
Ось і рветься душа на шматки.
—

Як їй бути, і де знайти кошти,
Щоб полегшити долю гірку?
...Її обездолену бачу —
Не повірите, на смітнику.

26.02.2025

* * *

На Фейсбуці потік публікацій
І, як прийнято, більшість духовне,
А духовне – знання і культура,
А не тільки лекально церковне.
Що не допис, трактати про віру,
Мов, до щастя – єдина дорога,
Особливо жіноча частина,
А вникаєш – монашки без Бога.
—

В аморальному світі сьогодні,
Якщо визнати дійство і час,
Зберегти, що сьогодні не «модне»:
Пам'ять, совість, знання – душі храм.

27.02.2025

* * *

Неділя. Вихід в місто. Метушня
(Краще не виходив би, був дома).
Людська біда, тож і болять душа,
А звідси і моральна перевтома.
Людей багато, місто як-не-як.
Вдивляюся в обличчя перехожих
Без посмішки, зі смутком на очах.
Збільшилось по кількості бездомних.

—

Та найболючішим — сирени і тривоги,
Від цього і горить в душі свіча:
Багато покалічених, безногих...
Загальний біль, печаль — клята війна.

23.02.2025

* * *

Ранок починається з новин
Не тільки в мене, певно у і вас.
Новини ранку — фактів дивний клин,
Комусь бальзам душі, а в більшості полин.
В обідню пору, той же самий клин,
Потік новин, як кажуть, аж за край.
Для когось світ за кроки до могил,
Частина вірять — поряд земний рай.

—

Іноді не просто зрозуміти
(Напевно хтось з вас може, я не мОжу).
Боюсь образити, можливо й помиляюсь:
Комусь вдається вкрати людський розум.

22.02.2025

* * *

Коли за п'ятдесят, зовсім немало,
Кордон у старість нам не обійти.
Молодість сховалася в туманах,
В зворотній бік стежини не знайти.
Іноді, а то навіть частенько,
Проснеться пам'ять, як і що було,
І сколихнеться спогадами серце:
Минуле, жаль, шалено віджило.

—

Листаєш календар життя ретельно,
Щоб в «річку помилок» не увійти,
Гадаю, це вагомий дуже фактор,
А саме, не згубитися в житті.

21.02.2025

* * *

На полях розкидані стежини
В сотні напрямків, по різній довжині,
Головне — дістатись половини,
Та не звести дім на чужині.
Чужині по духу та по долі,
Хоч треба визнати, що всюди є свій гріх,
Найголовніше, ідучи по полю,
Що б ти не був чужим серед своїх.

* * *

Усе живе прекрасне на планеті,
Та недосяжне, як і небеса,
Все ж найпрекрасніша єдина в цьому світі —
Жіноча, вдовсогонала краса!

Як жаль, що звинувачується жінка,
І їй приписують довічне каяття.
Гріха в раю, у Єви — лиш частинка,
Чоловіки спотворюють життя.

* * *

Людина помирає, сурми грають,
Не важливо — старша, молода.
Різниця лиш: погані помирають —
З ними помирає і біда.
Хороші помирають — сум зростає
З осмисленням і, навіть, каяттям.
У мовчанні відповідь витає —
Все вимірюється правдою життя.

* * *

Життя, кажуть, поле просторе,
І безліч на ньому доріг,
Де кожен по-своєму оре,
І в кожного свій оберіг.
Багато чого не встигаю,
Ще стільки незораних площ...
Коли мені сумно буває —
Під сонцем я згадую дощ.

КАРП'ЮК ОЛЬГА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 26.11.1962 року в місті Коломия. Мешканка села Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області. Працює в соціально-обслуговуючій сфері. Вірші пише з дитинства. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше (2024, №33).

* * *

Люблю тебе, небесна голубінь,
Як сонечко з-за хмари виглядає,
Як журавлі летять у далечинь,
І тополя з вітром розмовляє.
Калина багряніє у гаю,
І досягають яблука і груші,
І все так гарно, як в раю,
Спокійні наші душі.
Люблю усе, що серцю миле,
Усе, чим дихає земля,
Повітря кришталево-чисте
І трави росяні, немов сльоза.
Люблю поля, ліси і гори,
І спів пташиний у гаю...
Люблю тебе, мій краю рідний,
Красу чаруючу твою.

* * *

У міста і села
Прийшла зима весела,
Холодний вітер дошкуляє,
Хурделить, віє, пил знімає.
А потім стає тихо
І падає сніжок,
І вітру вже не чути,
Лиш тільки спів пташок.
Сніжок виблискує на сонці,
Немов коштовний діамант,
І порошить нам в очі
Легенький снігопад.
Мороз чекає ночі
І розмальовує шибки,
І ми уже в полоні
Чарівної краси.

* * *

При дорозі у ліску
Виросла ялина,
Вся в зелених колючках,
Горда, мов дівчина.
Сніжок трішки притрусив
Молоду ялину,
Ніби шаль подарував
У холодну зиму.
Вмить дерева посивіли
Від білосніжної зими,
Вона вдягла в чарівні шати
Дороги, річки і мости...

* * *

Матусю моя дорога,
Чому ти так рано від мене пішла?
Лишила маленьку сирітку свою
Й нічого не знаєш про її долю сумну.
Не раз я хотіла тобі розказати,
Як тяжко на світі без рідної мами,
Не раз я у снах тебе обнімала
І на зустріч нашу з тобою чекала.
Перший раз в перший клас
Я з портфеликом ішла,
Але ти не змогла і не прийшла.
На весіллі у мене також не була,
Тебе в могилу забрала хвороба тяжка.
Сумно без мами життя пролетіло,
І волосся моє вже давно посивіло,
Але про маму я завжди пам'ятаю
І сльози в хустинку не раз витираю.

* * *

Свято матері прийшло
І дарунки принесло,
Радість, квіти запашні
В ці веселі, ясні дні.
Тепле сонечко й травичку,
В струмочках чистую водичку,
Запах перших квіточок
І приліт ластівочок.

*

*

*

Пролетіло рожеве дитинство
У гамі кольорових мрій,
І юність уже близько
Кличе нас у щасливий свій дім.
Десь далеко в світах,
Від батьківського отчого дому,
Полинуть хоча б на вітрах,
До рідного свого порогу.
В тихих снах повертатись у казку,
У повінь зелених садів,
Де сонце дарує нам ласку
Дитинства прожитих днів.
Уже не повернуться весни,
Дитинства щаслива струна,
Не буде більше перерви
І не буде шкільного дзвінка.
Не зберемося більше юрбою,
Як колись на шкільному дворі,
Будем, школо, сумувать за тобою
І згадувать роки шкільні.

*

*

*

Добра вчителько моя,
За все життя мені Вас не забути,
Хоч пройде час, спливуть роки,
У пам'яті науці Вашій бути.
Я не забуду ранки світанкові,
Як на шкільнім порозі зустрічали,

І падав жовтий лист до ніг,
І сніжинки на сонці блищали...
Усе це пам'ять, її нам не забути,
Вона — найбільша сила у житті,
Для того і живуть на світі люди,
Щоб пам'ятать, любить і берегти.
Ось так і Вас ніколи не забудем,
На все життя Ви залишили в серці слід,
Нехай квітує сад весняний,
І Ви живіть ще довго літ!

* * *

Звертаюсь до Вас, дорогі вчителі,
Нехай радість і щастя стеляться Вам у житті,
Нехай не болять Вас натружені руки,
Нехай гордістю стануть Ваші діти й онуки.
Спасибі за те, що змогли Ви простити,
Маленькі серця, що колись завинили.
За те, що навчили читати й писати
І мову рідну свою шанувати.

* * *

Десь там далеко, далеко у полі,
Стоїть тополина одна,
А під нею маленька могила
Травною давно заросла.
Там солдат вічним сном спочиває,
Він далеко від рідних батьків,

Пішов захищати рідну землю
Від ненависних, злих ворогів.
День настає, сонечко сяє,
Місяць світить, зорепад не згасає,
Але воїн не чує, його вже немає...

* * *

Життя — це невблаганна мить,
Це годинник, що час наш відміряє,
Його ніхто не може зупинить,
Воно неначе птахом відлітає...
Життя — це таємничий світ,
Де початку і кінця немає,
Там день і ніч ховається у тінь,
І тайну цю ніхто не знає...
Життя — це дар і диво,
Це радість нашого буття,
І стає сумно і тривожно,
Коли відходять люди в Забуття.

* * *

Темна нічка землю вкрила,
Небо зорями встелила,
Трави росяні приспала,
Колискову заспівала.
Тільки місяць ще не спав,
Він по небу пропливав,
Свою зіроньку шукав,

Долю добру віщував.
Темна нічка золота
Людям спокій берегла,
Солодкими снами чарувала,
Тиху радість дарувала.
Ой ти ніченько свята,
Будь завжди така блага,
Щоб гармати не гриміли,
В світі люди в мирі жили.
Вороги щоб утікали,
Землю нашу не топтали,
Щоб ракети не літали,
І діти наші мирно спали.

КОНОПЛЮК ОЛЬГА МИХАЙЛІВНА

Народилася 23.10.1966 року в селі Немилів Радехівського району Львівської області. Мешканка села Острів Дубенського району Рівненської області. Освіта педагогічна. 35-й рік очолює педагогічний колектив Острівської початкової школи Демидівської селищної ради Рівненської області. Вірші писала в студентські роки та під час роботи у школі. Друкується в місцевій пресі і колективних поетичних збірках краян. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2025 року (№33).

* * *

Кажуть друзі: «Пиши вірші»,
І я пишу, і кращі, й гірші...
А яку ж тему підібрати,
Щоби з натхненням написати?
Думка тепер в мене одна:
Війна... війна... війна... війна!
І як підтримати усіх,
Щоб ворог нас здолать не зміг?
Кожен собі і всім допоможе,
Як діло зробить добре й гоже,
Щоб ворога скоріш здолати,
Всі сили треба гуртувати!
А ще — клякнімо на колінця
І Богу щиро помолімся
За брата, сироту і сина,
БО У МОЛИТВІ НАША СИЛА!

Складімо на грудях долоні
Й молимося за тих, які в полоні,
За тих, які терплять страшенні муки,
Яким порвало ноги й руки...
Які не бачать вже ікони...
Молимся — вони наші сини й доні!
О, милий Боже, дай тим сили,
Котрі малих дітей лишили
І нас пішли всіх захищати!
Давайте Господа благати,
Щоби воскресла Україна —
Наша найкраща, вільна, мила!
Щоб в щасті жили внуки й діти,
І ми могли з того радіти!
Моліться, люди, і довіртеся Богу —
У ВІРІ НАША ПЕРЕМОГА!

03.03.2024

* * *

З війни повертались журавлі додому,
Не нарікали на біль, ні на втому,
Лиш хотіли ковтнути водиці
Зі своєї удома криниці.
Здавалось, що цілюща вода
Поверне назад ті літа
На стежку в вишневім саду,
Й забуде солдат ту біду:
Про обпалені крила, а хтось і без крил...
По селах й містах вже мільйони могил...
Ті на милицях йдуть, на протезах кульга,
А відомий художник, який так малював...
Він Нічку-картину лиш вустами писав,
Бо очі красиві, голубі-голубі,

Віддав за нас з вами жорстокій війні!
І музика веселий, найкращий скрипаль,
Одягнув свою скрипку у чорну вуаль...
І вчитель пішов, залишив свою школу,
Щоби не впустити в країну потвору!
Теж вдома у нього знамено палає,
На щиті нам Героя війна повертає.
Скільки сліз-рік на землю пролито,
Скільки доль смертним плугом зарито!
Плаче вдома журавка-вдова,
Нема і не буде кохання крила!
У старенької неньки опущені крила —
Нема журавляти, якого зростила!
Плачуть, чекають малі журавлята:
Нема і не буде вже нашого тата!
Могили... Могили... Могили... Могили...
На них стяги тріпочуть, як в морі вітрила.
На обпалених крилах журавлі весну несуть,
А зранені душі з нетерпінням їх ждуть...

12.03.2024

* * *

Мене від розпачу зшиточок рятує,
Слова і ручка, олівець,
Коли в душі гірка печаль нуртує
Й життя, здається, шелестить вже нанівець...
Біленький лист співає мої сльози,
Думку і біль шикує у рядки,
З душі олівчик вийме бурю й грози
І стає легше, як підуть вони в світи.
Серце вишукує рятунок
В словах, метафорах, значках...
Вже й наповняє мою сутність трунок,

І смуток відлітає, наче птах.
Рядки, рядочки на життєвій ниві
Колосяться житами, інде полин поріс...
Як буде мир — будем усі щасливі,
Війною щастя ніхто ще не приніс!

17.03.2024

* * *

Духмянить у споминах запах: «дитинство»,
Вогник у кухні, вапно на стіні...
Калинову долю, як гарне намисто,
Мама у Бога молила мені.
Плаття із ситцю, з сестрички сандалі,
Поки ще літо — зійде і таке...
— А коли підеш учитися... далі,
Купим, дитинко, тобі щось нове.
Навпочіпки тато сидять і вдивляють...
Вже двійко студентів — життя непросто,
Мами й свої трудовні підбивають,
На здачу продуктів поставка росте!
Придбали ранець — найкращий у світі,
Мав він малюнок, не такий, як у всіх!
А знаєте, як можуть тішитись діти?
Ніхто більш від мене радіти не міг!
Форма шкільна, фартушки: чорний, білий,
Банти, неначе у клумбі квітки,
Спішило дитинство у юність летіти,
Малою натішитись хотіли батьки.
Татова мудрість і добрі поради
Не дають мені впасти — тримають в житті,
Тільки батьківська любов є без зради,
Вона лише вірна й коли зрадять усі!

Досі я чую мамину ласку
І татовий голос, лиш трішки в тіні...
У спогадах теплих вертаю у казку...
— Мамо і тату, присніться мені!

09.11.2024

* * *

Відпустила спіла осінь літо і весну,
А зимі відверто каже: «Я тебе не жду!»
Не мети у душу холод й смутку не мости,
Бо коли мене обнімеш, то вже назавжди!
Ще й не снився, білокоса, мені твій прихід,
Заметіль, ти не крадися до моїх воріт.
Не ховай моєї долі щедрюю пору,
Я поволі й по неволі сама підійду.
Так буває: в пізню осінь ще цвітуть сади,
Якщо в серденьку людському нема пустоти.
Зачекай, бо ще у шатах золоте гілля,
Так судилось, що Бог дав нам лиш одне життя.

18.11.2024

* * *

Небо горить багрянницею серця,
А зорі — у морі, як перлів озерця,
Іде спочивати вже день.
Сумно, бо лихо... Нема в нас пісень!
Ракети і гради свистять,
Там Ангели наші не сплять,
Вони бережуть цей наш рай:
Життя віддають за свій край!
На колінах низенько вклонюся
І до Бога за них помолюся:

— Збережи, сохрани, захисти,
Бо це наші рідненькі Сини!
Гідні Доні своєї Землі,
Відверни біду на війні!
Поверни матерям доньку й сина,
Що пліч-о-пліч стоять до загину
За землю, народ, за Калину,
За рідну свою Україну!

28.12.2023

* * *

Пригадала мила Хустка барвна:
Новенькою була дуже-дуже гарна!
Вона краща була й серед ночі,
Кольори рожеві аж різали очі!
Вспім'янула Хустка, як в церкву ходила:
Так, як і належить — голову покрила.
Як вона: найкращі Хустини квітчасті
Жінки одягали, як йшли до Причастя.
Нагадала Хусточка з квітками,
Як на вечорниці ходила з друзками,
Наслухалась жартів і пісень до ранку,
Обіймала плечі на вечірнім ґанку.
Сумувала Хусточка старенька:
Була вельми файна, як була новенька,
Кольори барвисті стали вигоряти,
Її лиш у будень почали вдягати.
Нині днів врочистих є в світі багато,
Для Хустки старої придумали свято:
Пишаються нею, прасують, знимкують,
Жаль, що раз у році так її шанують!

07.12.2024

СВІТЛИЙ АНГЕЛ

***Світлій пам'яті нашого учня – Будь Івана,
Який загинув 22.11.2023 року, присвячується***

Ангелом світла вернувся до школи,
Вікна – очі обмились слізьми...
Ми тебе не забудем ніколи,
Ти у наших серцях назавжди!
В забавках тупотіли слідочки,
Сюди ти, мов дзвіночок, спішив,
Малював тут і квіти, й листочки,
А найбільше футбол полюбив.
Хмурий ранок нам світлим здавався,
Коли ти в дитсадок забігав,
«Добрим днем» чи «Привітом» вітався,
Щирим серцем з дитинства сіяв!
Простелились удаль шкільні роки,
Перший.....шостий Та й вже випускник,
Ти сміливо робив в житті кроки,
Добротою ділитися звик!
Сильна опора – бабуся Надія,
Вона моя віра і мрія,
Із нею усе ми на світі долали,
На труднощі – не нарікали.
Доля щастя тобі дарувала,
Простелила весільний рушник,
Вас коханням у парі обняла,
Та ховала майбутній свій лик...
Вже і донечка – квітка зростає,
Щастю, радості у вас нема меж!
Гроза вбивць на наш край насуває,

Без вагань ти береш в руки меч!
Ти пішов, щоби нас захищати,
Свою доню, дружину, сестру,
Рідну матір – вдову...
Й зупиняти ту скажену московську орду.
«Мамо, мамо, — писав в переписці,—
Я вас теж безмежно люблю,
Зараз так, як тоді, у колиці
Вас до серця свого я тулю!
А тебе, моя рідна кохана,
Зацілую усю, як прийду,
Мусим, рідна моя і жадана,
Спершу вигнати кляту біду!
Бережи мою донечку – квітку,
Розкажи, що вона в мене ВСЕ!
Я прийду весною, чи влітку... ", —
Ще не знав, що вже смерть його жде!
Побратимів вивозив із бою,
Рятував він ранених, як міг!
Вже не стрінусь, кохана, з тобою...
Він героєм в цій битві поліг...
Він не вмер, бо такі не вмирають,
Йванко жити буде в віках,
Його Ангели ввись піднімають
І співають хвалу в небесах.
Дочка виросте й буде гордитись
Рідним татком, який без вагань
За Україну йшов з нечистю битись,
Щоб народ наш не мав більш страждань.

15.12.2023

ВИДАТНІ ПОСТАТІ ПРИКАРПАТТЯ

ЛЮДИНА З ГОСПОДНІМ СВІТЛОМ У СЕРЦІ

ВАСИЛЕВІ КУРИЩУКУ – 85

Розповідь про цьогорічного ювілянта Василя Юрійовича Курищука хочу розпочати з його слів, які вмістили в себе і його особистісний ідеал, і його погляд на життя та призначення людини в світі. Ці рядки вартують, щоб над ними задуматися — і молодим, які щойно переступили поріг дорослої самостійності, і людям у літах, що підводять підсумки зробленого.

Ось як вони звучать: «Бог дав тобі життя, людино, і ти живий, користуєшся всіма благами, які Він створив на Землі. Та пам'ятай, що замість тебе на світ могла появитися інша людина, але Бог вибрав тебе і довірив тобі цей світ. Бери, черпай долонями життя, але живи за Божими законами. І таланту Бог дав стільки, скільки ти можеш узяти, щоб стала ти, людино, талановитою».

У таку філософську парадигму вкладається життя В.Ю.Курищука, який народився 14 січня 1940 року в селі Уторопах Косівського району Івано-Франківської області. На Косівщині його знають як талановитого

педагога, удостоєного високого звання «Заслужений вчитель України», організатора освіти, дослідника-краєзнавця, автора глибоких монографічних праць з історії освіти, шкільництва та релігійного життя нашого гуцульського краю. А ще він належить до Національної спілки краєзнавців України, є автором багатьох десятків статей в місцевій, регіональній та загальноукраїнській пресі.

Народився майбутній освітянин і науковець на Старий новий рік — свято Василя Великого, який і дав йому своє ім'я, а водночас, як небесний патрон, благословив його своєю мудрістю і Божим світлом. Це і був той сокровенний дарунок у день народження, яким Василь Курищук дорожить і оберігає все своє життя як коштовний скарб.

... Освіта, якій віддав більше 50 років життя, не відразу стала його долею. Йому, зовсім молодій людині, нелегко було зразу ж після закінчення школи визначитися зі своїм покликанням. Здавши випускні екзамени, вирішив, що стане лікарем, і подав документи в медичний інститут. Іспити склав, але конкурс був шалений: 20 абітурієнтів на одне місце! Та й у першу чергу на навчання зараховували тих, хто мав трудовий стаж. У Курищука стажу не було, тому він подався його заробляти.

Спочатку працював у Ковалівському шахтоуправлінні мулярем, потім — завідувачем клубу в Уторопах, а далі — й це виглядає не випадковим: дорога привела його в школу. Перше місце роботи в освіті — Космач-Завоєлівська неповна середня школа, де Василь Курищук з серпня 1959 року почав працювати старшим піонервожатим, а в другій половині навчального

року — вже вчителем у початковій школі. Робота подобалася, з учнями було цікаво займатися, організовувати різні заходи. Та й школярі потягнулися до молодого, енергійного наставника, який, — а діти відчують таке серцем — любив юних вихованців.

Далі була армія, Житомирське військове училище військ протиповітряної оборони. Але трапилося так, що за станом здоров'я Василя Курищука «комісували» з училища і він вступив у Львівський університет на механіко-математичний факультет, який готував спеціалістів для науково-дослідних інститутів. Однак через сімейні обставини перевівся на фізичний факультет цього ж навчального закладу, який блискуче закінчив у 1965 році й почав працювати в Яблунівській середній школі. Тут пропрацював 40 років, викладав фізику (1962-1972), був заступником директора (80-ті рр.), а потім директором школи (1993-1994, 1998-2002).

Із 1994 до 1998 року Василь Юрійович очолював Косівський районний відділ освіти, пізніше став працювати директором Яблунівського міжшкільного навчального комбінату. Закцентуємося на тому, що Василь Курищук зумів сповна реалізувати своє «я» передовсім на освітянській ниві і як талановитий учитель, і як талановитий адміністратор, очолюючи одну з кращих шкіл району та області. Василь Юрійович постійно дбав про творче середовище, комфортні психологічні умови для вчителів та учнів і виявляв при цьому унікальну непоказну людяність.

Особливу увагу Василь Юрійович завжди звертав на розвиток обдарованих дітей, залучав їх не лише до шкільних, але й регіональних, всеукраїнських та між-

народних проєктів. Як приклад — участь учнівської команди Яблунівської ЗОШ I-III ст. у Всеукраїнських конференціях «Модель ООН. Україна» 1998, 1999, 2002, 2003 років, яка вимагала серйозної й тривалої підготовки за різними напрямками і яку Василь Юрійович майже повністю брав на себе. Модель ООН давала можливість учасникам виступати в ролі офіційних представників країн і відстоювати позицію своєї держави.

Василеві Юрійовичу дуже імпонували можливості цього проєкту розширити світогляд учнів, вийти «за рамки» шкільного навчання й показати, що молода генерація відповідальна за своє майбутнє в своїй державі, а для цього необхідно творчо і незалежно мислити. Яблунівська команда впродовж цих років була в числі найуспішніших, і Василь Юрійович признається: «Я горджуся тим, що наші учні були серед кращих і за знаннями, і за вихованістю, і за розвитком».

Як педагог-науковець В.Ю.Курищук розробив новаторську методику розвитку загальнонавчальних умінь і навичок школярів молодших класів, яка успішно впроваджувалася в практику роботи. Його досвідом зацікавилися освітяни Полтавщини, ця методика реалізовувалася в двох школах Івано-Франківська й увійшла до картотеки передового педагогічного досвіду обласного інституту післядипломної педагогічної освіти.

Ще на початку 70-х років Василь Курищук упроваджував програмоване навчання на уроках фізики, створив кабінет програмованого навчання, на базі якого проходили районні та обласні семінари, відбулося виїзне засідання кафедри фізики Івано-Фран-

ківського педінституту, а потім студенти-фізики проходили в школі педагогічну практику. Його досвідом наприкінці 70-х рр. минулого століття зацікавився заступник Міністра освіти України, якому В.Ю.Курищук розповідав про технічні та дидактичні можливості кабінету програмованого навчання.

Як авторитетний фахівець освітньої галузі у 1988 році В.Ю.Курищук обирався делегатом Всесоюзного з'їзду вчителів від Косівського та Верховинського районів, а в 1992 році — делегатом з'їзду працівників освіти України.

Але Василь Юрійович не лише обдарований педагог, його непересічний таланти виявив себе і в низці дослідницьких праць. З-під пера Василя Курищука вийшло шістнадцять книг, які репрезентують їх автора як серйозного дослідника, який понад усе цінує правду факту. Тому не дивно, що свій вільний час, щорічні відпустки він проводив не на гарячих пляжах південних морів (хоч це також було б не погано), але просиджував у архівах, музеях, книгозбірнях.

Він скрупульозно вивчив життєвий і творчий шлях письменників Миколи Матіїва-Мельника та Василя Атаманюка і повернув їх імена в літературний дискурс, упорядкувавши та видавши вибрані твори: М.Матіїва-Мельника — «В скарбоні серця» (1992), «Новели» (1993), «Твори» (1995), В. Атаманюка — «Хвилі життя» (1997). Йому властивий строгий аналіз матеріалу (у відтворенні особистого життя письменників також), без смакування «полунички», бо прийоми папараці для нього неприйнятні та неетичні!

Серед інших досліджень — «Життя, віддане ідеї» (2003), «Яблунив: причинки до історії містечка» (2008),

«Школа на Яблунівщині» (2010), «Духовні святині Яблунівщини» (2013), «Дорога до храму» (2014), «На хвилях життя» (2015), «Християнські святині Косова» (2016), «Причинки до історії освіти на Косівщині» (2020), «Із закутин пам'яті» (2021) та інші, які мають надзвичайно важливе значення для вивчення суспільно-історичного життя Гуцульщини. Його дослідження історії церков, персональних біографій духовенства високо оцінені як читачами, так і церковним кліром. 2015-го року Правлячий Архієпископ Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ Василь Івасюк вручив В.Курищуку подячну Грамоту за значний внесок у вивчення історії церкви на Косівщині. Василь Юрійович щасливий, що зміг внести в релігійно-духовний простір часточку світла своєї душі, світла, дарованого йому з неба.

Цей світильник науки, знання, освіти він несе гідно, але без самовивищення, без декларацій, що аж інколи дивуєшся такій скромності. Адже на його рахунку — ще й десятки важливих проєктів, як хоча б оці з них: 1992 рік — заснував у Яблуніві газету «Живиця», а в 1995 році — газету Косівського відділу освіти «Освітнянський вісник», у 1998 — газету «Рідне слово» Косівського районного об'єднання «Просвіта» ім. Шевченка. У 1995 році створив видавництво «Писаний Камінь», в якому працював директором на громадських засадах до 2001 року і яке тепер очолює відомий громадський діяч Михайло Павлюк. Василь Курищук служив громаді Косівщини як депутат обласної ради першого демократичного скликання та неодноразово обраний депутат Косівської районної ради.

Звідки на таку важливу й відповідальну роботу бралися сили, час, бажання? Відповідь, очевидно, знайдемо у рядках, якими починалася стаття: «Бог вибрав тебе і довірив тобі цей світ...» За цими заповідями торував і торує свою нелегку дорогу Василь Юрійович. І хоча відзначена його праця найвищими званнями в професії, лавреатством поважних премій імені Марійки Підгірянки та імені Ігоря Пелипейка, краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка, духовних премій імені патріарха Володимира Романюка та митрополита Андрея Шептицького (двічі), все ж найцінніше для нього — довіра та любов людей, які його шанують за підтримку, допомогу, добре слово, за світло його серця — Господнє світло, яке наснажувало його в години випробувань, яке дає сили жити й творити для свого народу, для України.

Многая літ Вам, шановний Василю Юрійовичу!

АДЕЛЯ ГРИГОРУК,

*письменниця,
членкиня НСПУ, НСЖУ, НСКУ,
заслужена вчителька України.*

КНЯЗЬ У ВОЛОДІННІ «СОЛОГОЛОС»

ВАСИЛЕВІ РЯБОМУ – 70

*«Василь Рябий має характерний ключ,
яким він відчиняє двері в світ гармонії,
думки й почуття»*

(Тарас Мельничук)

Хочете — вірте, а хочете — ні, але й справді на літературній мапі України є таке окремішне, неповторне, яскраве і сонячне Володіння «СологолоС», де одноосібно владарює князь Слова Василь Рябий. Тільки йому при народженні Всевишній довірив той ключ, яким він відчиняє у цей утаємничений світ двері для всіх потребуючих чистого слова.

Народився поет 07 грудня 1954 року в селі Корничі, Коломийського району на Івано-Франківщині. В літературних колах і серед вишуканого читацького Товариства сьогодні він відомий, як український поет, письменник, член Національних спілок журналістів та письменників, Всеукраїнського Товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка, літературного гурту поетів – паліндромістів «Геракліт». А ще – він засновник і незмінний очільник літературного Товариства «Плин» в м. Коломії.

Після закінчення факультету журналістики Львівського університету в 1981 році працював відповідальним секретарем низки газет, а також редактором місцевих видавництв «Світ» і «Вік», відкривши дорогу у світ друкованого слова багатьом початківцям в царині красномого письменства. І весь цей час сам був тим пошуковувачем, який з вправністю сапера добирався до кореня слова, пробував знайти в ньому ще незасвічену грань. Неспростовна істина великої Ліни Костенко: «Вже всі слова були колись чиймись...». А тому, справжнім поетом стає тільки той, який у вже давно відомих і мовлених словах віднаходить тільки ним відкриті грані, відтінки, інтонації, мелодику, яскравість і барвистість, чуттєву глибину і правдиву гармонію Слова. Василеві Рябому це вдалось сповна. І не тільки. Його сьогодні справедливо вважають літературним словотвором. Він заставив читацьку аудиторію навчитись читати зліва до права і навпаки. Спробуйте самі: «Вага агаВ», «Варта траВ», «ЖалоколаЖ», «Віно коконіВ», «Жар і міраЖ», «Солого-лоС», «ЯрозорЯ» — це назви Василевих збірок, в яких владарює його величність — паліндром.

З часу, коли його перший вірш побачив світ в обласній газеті «Прикарпатська правда» у 1972 році, немало чистих вод Карпатських джерел дісталися Чорного моря, а Василевих літературних пошуків — спраглих на справжню поезію душ. Більше двадцяти поетичних збірок вплелися у вінок цього щедрого літературного врожаю. І кожна з них вражала і дивувала якоюсь своєю свіжістю, новизною, неповторуваністю, починаючи вже з мікроскопічно вишука-

них назв. Для прикладу: «Грань» (1990), «Ворожіння на цвяхах» (1992), «Елегія для білого диму» (1992), «Шукання двійника» (1992), «Постріл горіха» (1994), «Жасминовий камінь» (1995), «Зіниця на крилі метелика» (1997), «Портрети з протягу» (1998), «Світлофор і мухомор. Куля з Ліверпуля. Омелюх і Капелюх. Три альбомчики Ромчика Бомчика» (1998).

Широкому читацькому загалу Василь Рябий відомий не тільки своїми поезіями, але й есеями, перекладами та публіцистичними творами. Але особливого визнання серед маститих письменників він здобув своїми «Вінками сонетів», адже зумів не тільки смиренно упокорити цей норовливий і дуже ревнивий в жанровій поліфонії жанр, але й пустити його у світ ретельно вигравіруваним і сплетеним у вінки, не даючи можливості усамітнено загубитись у бурхливому вихорі літературного, вже безцензурного цунамі.

Його популярності можуть позаздрити сьогодні немало вже добре відомих літературних постатей. Адже, до його творчості уважно і безперестанку приглядаються молоді таланти і прихильники. Вже не одна учнівська і студентська дослідницька робота була побудована на вивченні його літературного феномену. Його твори на сьогодні перекладені румунською, італійською, французькою, англійською, німецькою... Його збірка «СологолоС» була номінована на найвищу державну нагороду – Шевченківську премію. Незважаючи на те, що цієї премії автору не присудили, він став володарем Народної Шевченківської премії у 2020 році.

Про все це, і не тільки, нещодавно йшлося на літературному вечорі ювілейного пошанівку в Коломийській міській бібліотеці для дорослих. Ця своєрідна літературна гостина зібрала вузьке коло найближчого оточення поета: побратимів по перу, шанувальників, юних поціновувачів таланту. Звичайно, були озвучені вітання і від Спілок письменників та журналістів, не скупилися на похвалу і дружні шаржі та присвяти місцеві літератори, але головною імениницею, закономірно, була поезія Василя Рябого, яка робила зримою його присутність, хоча його в цій залі не було. Доповнював і візуально збагачував дружню атмосферу відеосюжет, підготовлений працівниками бібліотеки, а присутність молодшого сина Віталія дала справді родинного тепла і гостинності ювілейному заходу.

З Роси і з Води Вам, Шановний наш Ювілянте! Щиро бажаємо Вам від всієї великої читацької аудиторії кріпості сили і духу, приборкання підступної недуги і нових творчих вершин і відкриттів!

ОЛЬГА РУДАНЕЦЬ,
відповідальна секретарка
Коломийського МРТ «Просвіта»
імені Тараса Шевченка,
заслужена працівниця культури України,
членкиня НСЖУ.

«ВІЛЬНОМУ ГОЛОСУ» ВЖЕ 34 РОКИ

Триває чергова ракетна атака на Україну. Нас вбивають. Тим часом сьогодні «Вільному голосу» виповнюється 34 роки. Це таки немало – як для газети. Із цих 34 років я працюю у редакції 31 – одразу на гадку приходять слова знайомиї: так довго на одному місці працювати неможливо! Мушу визнати: «Вільний голос» – це мабуть назавжди.

А чому? Бо «Вільний голос» – моя молодість, найкращі роки. Ми працювали над газетою, а вона тим часом працювала над нами всіма. Гартувала, шліфувала, вчила, давала силу і наснагу до життя. Усе, що я вмію і знаю сьогодні – це все «Вільний голос».

А ще «Вільний голос» – це найкращі у світі люди. Ми були універсальними фахівцями. Не було тем чи галузей, де ми не були компетентними. Ми писали про місцеве самоврядування, політику, освіту, медицину, правоохоронні органи, сільське господарство так, наче працювали там все життя. Робили інтерв'ю з високопосадовцями, політиками, керівниками, і самі вражалися рівню власних знань. Ми знали Коломийщину так, як ніхто її не знав.

А ще ми пили каву, реготали, сачкували, тікали з роботи на Прут, влаштовували цікаві посиденьки, замовляли на всіх три порції пирогів у кафе «Марта» по

55 копійок кожна, чвертку і танцювали весь вечір під живу музику. А як ми колядували – від хати до хати кожного з нас, до сходу сонця... Золоті часи золотого колективу: Ольга Гаврилук, Вікторія Плахта, Андрій Малащук, Оксана Крохмалюк, Микола Васильчук, Вікторія Кохан, Оксана й Ігор Зваричі, Галина Євсікова, Василь Іваночко, Сергій Грудовий, Мирослава Грушевська, Наталя Потапова, світлої пам'яті Ярослав Нарган, Олег Проскураков, Василь Нагірний, Іван Підлисецький... Залишу ці імена тут, для історії...

Без особливих фахових визнань, без титулів і аплодисментів, без вихідних, а часом і без зарплати, усі ці люди віддано і сумлінно творили інформаційне середовище Коломийщини. Фіксували час. Самі стали яскравими сторінками історії краю. Я часто думаю: чи існує вимір доробку журналістів-газетярів? Адже це величезна щоденна системна праця. Це сотні нових людей, за кожним з яких – окрема історія, яка вже стає твоєю. Сотні телефонних номерів, багато з яких не наважуєшся витерти роками. Це купа файлів у диктофонах, записів у нотесах, незавершених чорновиків. А ще – постійний внутрішній неспокій: чи всі факти перевірено? Чи пряма мова зрозуміла? Чи правильно почув ім'я-прізвище? Чи відредагував текст, як слід? Який відгомін матиме завтрашня стаття у свіжому номері?..

І ти, журналіст місцевої газети, роками ходиш тією ж дорогою у ту ж редакцію, переповнений історіями краян, деталями чиїхось конфліктів, болем чиїхось втрат. Мов у калейдоскопі, поспішаєш на заходи у різні заклади, спокійно реагуєш на запитання, чому не встиг одночасно у три різні локації. Увечері бре-

деш нічним містом, допиваючи четверту за день каву, згадуєш, що не встиг купити додому щось давно потрібне. І тут же про це забуваєш, бо думки починають формувати початок майбутньої статті до газети на завтра...

Рік за роком, і виміром твоєї шалено цікавої праці стають... газетні підшивки. Пожовклі від часу, вони мовчки спостерігають за метушнею журналіста-газетяра. Бо добре знають: рано чи пізно усі вистраждані заголовки, відкориговані тексти і невчасно виявлені помилки опиняться між двома цупкими обкладинками, приречені на вічність. До холери! – думаєш ти. Це ж справжній скарб, весь місцевий архів – з прізвищами, подіями, прямою мовою, з фактами і аргументами: хто, коли, де, кому, нащо, скільки, чому?..

І знову засинаєш з думками про завтрашні інтерв'ю. Бо хочеш зберегти цей часовий зріз для історії. Хочеш, аби через бодай півстоліття люди знали, що ось тут, у Коломиї, жив такий цікавий чоловік, робив неймовірні речі. А ці боролися за наше майбутнє. Хтось віддав життя за Україну. Хтось втратив усе, але всі сили скерував для допомоги фронту...

Останнім часом щодня доводиться чути: та кому ці газети потрібні! Тепер усе в інтернеті! Так, гірко визнавати, але багато хто вже навіть заголовки не дочитує до кінця. Замовляє штучному інтелекту звиклі речі. Не вважаю це великим досягненням. Скоріше навпаки: штучний інтелект може стати згубним для тих, хто сліпо сприймає на віру підтасовані кимось факти і думки. Ви не боїтеся прокинутися у підтасованій реальності?

Тому «Вільний голос» сміливо робить крок у свій 35-ий рік і запрошує з собою усіх, хто розуміє цінність друкованого слова. Історія найкраще зберігається на папері. Так почесно бути журналістом, як сьогодні, у час війни за незалежність України, ще не було ніколи. **ПЕРЕМОЖЕМО!**

ВАЛЕНТИНА БЛИЗНЮК,
*прикарпатська журналістка,
головна редакторка Коломийської газети «Вільний голос»,
членкиня правління Івано-Франківської
обласної спілки журналістів,
секретариня Коломийської первинної організації НСЖУ.*

P.S. А ще у стінах редакції газети «Вільний голос» за 34 роки її діяльності з доброї руки Вікторії Плахти та Валентини Близнюк взяли початок сотні книжок митців слова Коломийщини та Прикарпаття. Саме тут творився перший випуск альманаху «Джерельні дзвони» (2001) і моєї першої поетичної ластівки «Спалах серця» (2001) під редакцією шановної Валентини Миколаївни Близнюк. Я безмежно вдячна їй за щасливу творчу путівку у літературне життя.

Дякую Богу і долі, що ця неймовірно мудра, талановита і добра ЛЮДИНА є в моєму житті. Многая літа Вам, дорога Пані Валентино, і нашій улюбленій газеті «ВІЛЬНИЙ ГОЛОС»! Божого Вам слова, творчого натхнення і невтомного пера!

*З повагою **Марія Боєчко,**
засновниця і головна редакторка
альманаху «Джерельні дзвони».*

ОЛЕГ ЛОБУРАК – МИТЕЦЬ З КОЛОМИЇ

Сьогодні, 10 січня, святкує День уродин відомий прикарпатський художник, скульптор, сценограф, автор першого мультфільму про Коломию, батько славнозвісного Кота Гудзика, ілюстратор дитячих книжок, член творчих спілок «Спілка художників Коло-Ми-Я», «Спілка Народних майстрів Журавка», «Мистецьке братство» Олег Лобурак.

Митець займається керамікою, мініатюрами на річкових каменях, дизайном інтер'єрів та ілюструванням книг про Карпатський край, він творчо використовує скло та коріння дерев у своїх роботах. Розробив більше десятка вишуканих інтер'єрів ресторанів і закладів відпочинку Західної України. З 1989 по 1991 роки – актор Галицького молодого театру-студії. Брав участь у виставах «Розрита могила», «Гей, ви, стрільці січовії!» (режисер В. Шлемко), у 1992 році – у міжнародній виставці акварельних мініатюр в Торонто (Канада). У 2016 році відбулося встановлення пам'ятника у Коломиї його культовому персонажеві коту Гудзику. У 2018 році – персональна ювілейна виставка живопису «Мелодія пензля», організація-участь виставки «Коломия АРТ-2018». Засновник та директор щорічного фестивалю дитячої творчості «Коломийські мініатюри». У 2012 році було створено

мультиплікаційний фільм «Коломийський ліhtar».

У серії казок «Пригоди kota Гудзика» вийшла друком книжка «Навколосвітня мандрівка kota Гудзика», неймовірні, чарівні ілюстрації до якої творила дружина художника Уляна. Зараз казкар зі своїми друзями працює над п'єсою для дітей «Скарб kota Гудзика».

«Творча багатогранність митця, – зазначає художник Роман Свередюк, – у неповторній манері розкриває різноманітні традиційні стилі Карпатського нагір'я, Гуцульщини. Його мистецтво вирізняється винятковою здатністю передати красу навколишнього світу, мальовничих вулиць рідної Коломиї, людей, тварин, квітів. У своїх роботах митець розкриває різноманітну стилістику та яскраву колірну палітру гуцулів. «Потрібно дивитися на життя очима художника, тоді можна побачити всі кольори, а не лише чорне та біле», – каже Лобурак».

Митець народився у сім'ї художників. Батько був засновником Коломийської дитячої художньої школи імені Ярослава Пстрака, а мати Марія Лобурак – відома народна майстриня кераміки: тому з дитинства Олег був оточений творчістю, що вплинуло на його подальший життєвий вибір. Спогади митця про цей період він виклав у одному зі своїх дописів: «Була осінь 1974 року. Я пішов у школу імені Василя Стефаника, що була за чотири кілометри від мого дому, тому після уроків мама привела мене на свою роботу – художню майстерню. Там я побачив десяток чоловіків-художників, що працювали, кожен у своєму кутку, відділеному картонними перегородками. Мама працювала до пізнього вечора, і потім ми пішки йшли додому вночі, і так щодня. Мені було цікаво спостерігати за роботою ху-

дожників і слухати розмови між ними й відвідувачами. Зараз пригадую, які вони були колоритні і дуже різні. Адам Варадовський малював, тримаючи пензель двома пальцями (інших не було), і з серйозним виглядом жартував. Взагалі, про жарти в тому колективі можна окрему книгу написати. Богдан Сава (псевдо Юзьо, за однооким персонажем-бандерівцем з фільму «Високий перевал»), будучи на підпитку, хвалився: «Я лише вийду за ріг, і мені відразу хтось щось доброго наллє. А Ви, Микитович, аби місяць там стояли, то Вас дзиґаром не пригостять», — звертався він до головного художника Олександра Миханька. Вразили пейзажі Андрія Коренюка. Він дотепно імітував інших художників, що часто заходили до майстерні. Зокрема дуже специфічну мову Петра Сахра або Івана Компанійця. Вразив мене вишуканий білий костюм В'ячеслава Коженюковського і схожого на артиста своєю сивою довгою зачіскою і білою бородою Василь Коновалюк. Його карикатури досі в мене перед очима. Часто обмінювались злими, але дотепними жартами Володимир Гречаний і Алідар Кучурак (псевдо Тарільчик, бо завжди намовляв мене різними хитрими способами побити посуд моїй бабусі). Куток художника спортсмена-важкоатлета Юрія Біланюка був обвішаний плакатами з культуристами. Мій батько в той час відкривав в Коломиї дитячу художню школу і запропонував пану Юрію працювати в ній викладачем. В татовій школі мені пощастило познайомитись з іншими художниками Коломиї. Альбіною Саган і Василем Стефанком. З них усіх зовні на художника був схожий тільки Олександр Коваленко: капелюх, шарф, хустинка, мольберт на плечі, іспанські борідка і вуса. Особливу роль у моєму житті зіграло знайомство з Бог-

даном Боднаруком. Чудовий живописець і неперевершений вчитель. Він дав мені перші уроки малювання. В школі панувала творча і якась домашня атмосфера. Туди хотілось приходити. Дякую долі, що я мав змогу знати цих людей. На жаль, тепер багатьох з них немає з нами, і з ними пішла дуже цікава й колоритна епоха Коломиї сімдесятих».

Спершу митець навчався у Львівському технікумі за спеціальністю «архітектура». За словами Олега, попри його інтерес до архітектури, майбутній художник не знаходив у ній тієї творчості, про яку мріяв: тож через рік він вступив на художньо-графічний факультет Прикарпатського університету. Там він познайомився зі своїм майбутнім учителем Михайлом Фіголем, а також письменником і поетом Степаном Пушиком. Після випуску він активно займався живописом, скульптурою, графікою та ілюстрацією. Про студентські роки у Івано-Франківську, де у той час особливого національно-культурного піднесення Олег Лобурак брав участь у мистецьких заходах і заводив багато важливих знайомств, художник згадує із теплотою.

Після закінчення навчання обставини привели Олега Лобурака на Долинщину. Він викладає у Прикарпатському лісогосподарському коледжі образотворче мистецтво. У 2004 році повернувся до Коломиї і працював у Коломийському драмтеатрі художником, також викладав у Коломийській дитячій художній школі імені Ярослава Пстрака.

Зараз працює як художник. Користується популярністю в Україні та за її межами. Його роботи знаходяться у музеях та приватних колекціях у США, Канаді, Великій Британії, Польщі та Німеччині.

Моє знайомство з цією незвичайною людиною відбулося ще 2017 році, коли я починав навчатися у художній школі. Важко зважити, будучи іще зовсім дитиною, хто тебе навчає: велике враження на мене справили уроки історії мистецтв. Олег Ярославович цікаво розповідав про відомих художників від найдавніших часів до сьогодення. Спогади про ці розповіді надихнули мене тепер зайнятися літературою та журналістикою. Захоплюю вчитель розповідав про тісний зв'язок релігії та мистецтва, що викликало бажання більше дізнатися про шедеври живопису, які він нам демонстрував. Мене захоплювали ерудиція та неймовірне почуття гумору викладача. Тепер щодня на сторінках соцмереж я знаходжу дотепні жарти свого вчителя.

Коли я зайшов у гості до художника, мене вразила творча обстановка, що панувала в помешканні. Дружина митця Уляна створювала неймовірні високомистецькі ляльки ручної роботи, в яких я впізнав персонажів казок Олега Лобурака.

За освітою Уляна модельєр, але часто допомагає чоловікові у створенні живописних полотен і композицій. Наші розмови в більшості стосувалися мистецтва та його місця у наш непростий час. Треба додати, що частину коштів від продажів своїх творів митець передає на ЗСУ.

10.01.2025

МИХАЙЛО ГАВРИЛЮК,
студент IV курсу Львівського
національного університету
імені Івана Франка (юрфак),
початкуючий письменник, поет, художник.

НАШІ КРАЯНИ

Цими днями (26.01.1940 - 26.01.2025) виповнюється 85 років від дня народження нашого славного краянина, відомого сопілкаря-віртуоза, народного артиста України Василя Івановича Попадюка. Уродженець Мишина, він змалку проявив свій талант, грав по весіллях, чудово опанував нашу автентичну гру на фрілці. Відтак було навчання і знову гра.

Вершиною стала його участь у найвідомішому в Україні Державному хорі імені Григорія Верьовки, з яким Василь гастролював по світі. Є записи його гри на платівках і на магнітофонах. Шкода, що років йому було визначено небагато – помер славний музикант у 1991 році, проживши лише 51 рік.

У музичному світі й Мишині Василя Попадюка називали пестливо Попадючкoм. Хто його знав, то може підтвердити, наскільки це була весела, жвава, життєрадісна людина. І, безперечно, великий талант. А ще він любив рідне село і завжди намагався приїха-

ти до Мишина на Колідникій/Різдвяні свята чи на Великдень. У ньому жив дух нашого краю. Вдячні односельці встановили йому меморіальну таблицю, назвали його іменем одну з сільських вулиць та брали участь у концерті-пам'яті на його честь. Тож у ці дні згадаймо Василя Попадюка в молитвах і в добрих споминах, цього визначного музиканта, який

Василь Попадюк — син Василя Попадюка старшого, скрипаль-віртуоз, "український Паганіні", володіє 15 інструментами, композитор та свідомий українець.

виконував на світових сценах наші правіцькі й самобутні гуцульські мелодії та українську народну музику.

До слова, тепер його музичну славу продовжує його син, теж Василь і теж Попадюк.

22.01.2025

МИКОЛА САВЧУК,

*почесний краєзнавець України та
заслужений артист України,
член НСПК, НСЖК, НСКУ.*

ЧАС ЗБИРАТИ КАМІННЯ...

(Дещо про себе самого)

Кожна людина, яка прийшла на цей світ, залишає якийсь слід по собі. Що залишиться після мене? Двоє дітей, п'ятеро онуків (а десь незабаром Бог дасть ще й правнуків), кілька написаних книжок, кілька сотень наукових і науково-популярних публікацій, тисячі колишніх і теперішніх студентів, яким мої

лекції, можливо, допомогли глибше вникнути в таємниці рідної української мови, полюбити її, стати її захисниками, утвердити себе добрими філологами.

Я народився 25 лютого 1940 року. Нас усіх змалку привчали до праці. У мої обов'язки з мого п'ятирічного віку входив догляд за коровою. У неділю, після церкви, пообідавши, ми всі збиралися разом навколо батьків, тато вмів розказувати вигадані ним байки (казки), інколи брав мандоліну, і ми співали українських пісень. Читали цікаві історії з журналу «Дзвіночок», дитячі твори Юрія Шкрумеляка, повісті Андрія Чайковського «Олюнька», «На уходах», Богдана Лепкого, звичайно, Тараса Шевченка, «Лиса Микиту» Івана Франка та інші. Так закладали в нашу свідомість, що

ми українці, що наша батьківщина – Україна, на яку в усі віки зазіхали загарбники, колонізатори як не із Заходу, то зі Сходу. У родині не було якихось спеціальних виховних бесід, не було пафосу, але була спокійна і розумна розмова на теми трагічної долі України, про боротьбу січових стрільців і наших хлопців-упівців, за якими, як скажені пси, полювали енкаведисти. Та й для чого були слова, коли самі життєві приклади залишали в юних душах глибокий слід, викликали ненависть до клятої, радянської системи.

Закінчивши сьомий клас, я поступив до Калуського ремісничого училища, бо не міг витерпіти знущання з боку одного з учителів-східняків. Не так усе гладко було в училищі. Це також була справжня школа гарту. Минули два роки навчання, я отримав свідоцтво про закінчення училища за спеціальністю електрослюсаря промислового електрообладнання і поїхав на Донбас. Працював на красnodонській шахті два роки, закінчив успішно вечірню школу і, на постійні прохання рідних, приїхав до Ковалівки. Однак мене кортіло побувати на Крайній Півночі, у Норильську, де в 50-х роках було велике повстання політичних в'язнів. Приїхав до Красноярська, відпрацював тут рік. Повернувся до Ковалівки і пішов відразу в шахту у вибійники.

У вільний час я часто спілкувався з директором Ковалівської школи Степаном Макарчуком. Ми говорили про літературу (я читав змалку багато, всюди возив з собою книжки, використовував кожну вільну хвилину для читання), про якісь суспільні процеси, історію тощо. 1961 року, вийшовши з шахти з нічної зміни, я поїхав до Станіслава. Здав документи в приймальну комісію педінституту на українську філоло-

гію разом із музикою та співами. Склав успішно іспити. Після завершення навчання викладав німецьку мову в школі та керував шкільними молодіжними організаціями.

Потім уже працював на інших різних посадах і паралельно від 1967 року, як погодинник, – у педінституті на кафедрі української мови. Працював заступником декана філологічного факультету вісім років, пізніше завідувачем кафедри української мови. Через шість років мене обрали деканом філологічного факультету. На цій посаді працював майже 18 років. У 2004 році мене призначено директором Інституту філології. Через два роки мене обрали завідувачем кафедри слов'янських мов.

У 1990 році став депутатом обласної ради першого демократичного скликання, мене затвердили головою комісії з питань освіти, науки і культури, членом Президії обласної ради. Через каденцію мене знову обрали депутатом уже третього демократичного скликання і знову головою тієї ж комісії та членом Президії.

У 1982 році я захистив у Києві кандидатську дисертацію зі словотвору. Від того часу був на багатьох конференціях в Україні, в Польщі, в Чехії, в Білорусі.

У 1996 році став лауреатом обласної премії імені Марійки Підгірянки. Мені присвоїли звання «Заслужений працівник освіти України» (маю ще й «Відмінника освіти»). Через 5 років за книгу «Доля моєї мови» був удостоєний премії імені Івана Франка. За книгу «Становлення і розвиток української літературної мови в Галичині» мене нагородили обласною премією імені Василя Стефаника. За книжку «Мова чи язик?» отри-

мав премію і звання лауреата III ступеня конкурсу Літературно-наукового фонду імені Воляників-Швабінських в Америці, у Нью-Йорку. У 2018 році книжка «Мова чи язык?» була визнана книгою року (за 2017 рік) в Івано-Франківській області в галузі публіцистики; у 2019 «за багаторічну подвижницьку працю з утвердження престижу та повноцінного розвитку української мови, збереження її чистоти, зокрема, через численні виступи в засобах масової інформації – як українських, так і закордонних» був нагороджений Дипломом лауреата премії Фонду Тараса Шевченка, який отримав біля могили Тараса Шевченка в Канєві. Я є ветераном праці, нагороджений медалями «За доблесну працю», «За заслуги перед Прикарпаттям» та «Будівничий України». Отримав Подяку Прем'єр-міністра України. Нагороджений вищою нагрудною відзнакою Народного Руху України «За заслуги перед українським народом» II ступеня, у 2018 році «за вагомий особистий внесок у справу національного відродження на Прикарпатті та з нагоди 150-річчя «Просвіти» нагороджений ювілейною медаллю «Просвіта – 150». Нагороджений Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України, неодноразово отримував почесні грамоти від Івано-Франківської обласної адміністрації та обласної ради, від ректорату та профкому університету, Всеукраїнського товариства «Просвіта», нагороджений також ювілейною медаллю від УГКЦ та медаллю УПЦ КП за відродження Манявського Скиту, грамотами інших громадських організацій.

Ще з юнацьких років мав ще одну пристрасть: любив співати в хорі. Навчаючись на другому році в Калуському училищі, співав у хорі Клубу калійного

комбінату, який у 1956 році навіть зайняв був перше місце в області; під час недовготривалої праці в Ковалівці співав у хорі шахтарського Клубу, брав участь у виставах драматичного колективу. Будучи студентом, співав у студентському хорі педінституту. Працюючи уже в педінституті, співав у чоловічому хорі «Явір»; від початку 90-х років співав у відомій хоровій чоловічій капелі «Червона калина», з якою їздили по Україні, співаючи патріотичні пісні; будучи деканом, весь час організовував студентський хор на факультеті (не менше 70 осіб), до якого залучав і викладачів. У серпні 2019 року хор брав участь у програмі телеканалу СТБ «Х-фактор». На завершення хотів би подякувати Богові за прожиті роки, що допоміг чесно пройти цей шлях...

**МИКОЛА ПЕТРОВИЧ ЛЕСЮК,
уривок із книжки «ОСАННА РІДНОМУ СЛОВУ».**

***На жаль, на 84-ому році життя,
12 листопада 2025 року,
Микола Петрович Лесюк
відійшов у вічність.***

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

ПІСНЯ ПРО КОВАЛІВКУ

Слова і мелодія Марії Боєчко

За рікою на горбочку
Моє ріднее село,
У вишневому садочку
Зустрічає всіх воно.

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко,
Моя рідна сторона,
Ковалівко, Ковалівко,
Пристане мого життя,
Розквітай весняним цвітом,
Людям радість приноси,
Нема в світі, Ковалівко,
Села кращого, як ти.

Тут родина моя й друзі,
Материнська земля,
Тут калина цвіте в лузі
І любов живе моя.

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко...

Тут і пісня краще лине
І танок більш запальний,
У людей тут дух орлиний,
Ти для мене край святий.

ПРИСПІВ:

Ковалівко, Ковалівко...

зя рі-ко-ю на гор-боч-ку мо-є рід-не-
 є се-ло, у виш-не-во-ну са-боч-ку
 пристів
 зустрі-ча-є всіх во-нь. Ко-ва-
 лів-ко, Ко-ва-лів-ко, рід-на
 тай вес-ня-ним цві-том, лю-бляч
 мо-я сті-ро-ня, Ко-ва-лів-ко,
 ра-дість при-мо-си, не-має сві-ті,
 Ко-ва-лів-ко, при-ста-не мо-го жит-
 Ко-ва-лів-ко, се-ля
 1
 2
 тя, роз-кві-кра-що-го, як ти.

КОВАЛІВСЬКА КОЛОМИЙКА

*Слова Богдана Книжка
Музика Євгена Боднаренка*

Задумався соловейко,
Як же йому бути:
Чи співати в Ковалівці,
Чи летіти в Кути?

ПРИСПІВ:
Ковалівка вся гуляє,
Ковалівка грає.
І не чути, як маленький
Соловей співає.

А як хлопці і дівчата
Разом заспівають,
То у гаю соловейки
Разом замовкають.

ПРИСПІВ:
Ковалівка вся гуляє...

Є заводи і два цехи
І сім магазинів.
Де ще є таке село?
Я, бігме, не видів.

ПРИСПІВ:
Ковалівка вся гуляє...

Ковалівка добре живе
І біди не знає.
Ось тому наш соловейко
В Кути не літає.

ПРИСПІВ:
Ковалівка вся гуляє...

Soprano (S) and Alto (A) staves. Key signature: one sharp (F#). Time signature: 3/4. The music is in a homophonic setting with a melodic line in the Soprano and a supporting line in the Alto.

Lyrics: 1. ta - ry - sta - ra cu - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze, ry - ta.

Continuation of the Soprano and Alto staves. The lyrics continue across the measures.

Lyrics: ra - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze.

Introduction of a Tenor (T) and Bass (B) part. The title "Приснос" (Prisnos) is written above the Soprano staff. The lyrics continue across the measures.

Lyrics: ko - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze, ko - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze.

Continuation of the Soprano, Alto, Tenor, and Bass staves. The lyrics continue across the measures.

Lyrics: ra - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze, ra - ze - ze - ze.

УКРАЇНО МОЯ, БЕРЕГІНЕ

Слова і мелодія М. Боєчко

Україно моя, Берегине,
Усі думи про тебе мої!
Я тебе, моя рідна Святине,
На чужі не заміню краї.

Бо люблю твою мову барвисту,
І пісні, й вишиванку, й природу...
І коралів червоне намисто,
Що жіночу доповнюють вроду.

Твоя доля й моя — нероздільні,
Вболіваю за всі твої муки,
Вірю в дні твої світлі і вільні,
Віддаю тебе всю в Божі руки.

Хай Пречиста тебе вберігає,
А Всевишній дає добру долю!
Землі кращої в світі немає,
Я молюсь за народ наш і волю.

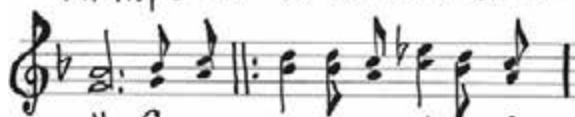
Щоб у мирі ми всі проживали,
І війна закінчилась навіки,
Щоби горя вже більше не знали
Й жили в єдності всі твої діти.

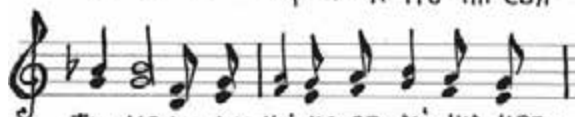
Ук-ра-ї-но мо-я, Бе-ре-

ги-не, у-сі ду-ми про те-бе мо-

ї. Я те-бе, мо-я рід-на Свя-

ти-не, на чужі не за-мі-ню кра-

ї. Я те- -ї.

СТРАЖДАЛЬНА МАТИ-УКРАЇНА

Слова і мелодія М. Боєчко

Горить розстріляна земля,
Метал аж плавиться і гнеться,
Летять ракети іздала,
Від вибухів аж серце рветься.
Безвусе впало он хлоп'я,
Під ним кривава стигне ружа...
— Синочку мій, моє дитя! —
Вкраїна-ненька плаче-тужить...

Піднесла очі у блакить
Згорьована матуся сива,
До неба «Отче наш» летить
За кожного на фронті сина!
За батька, друга і за брата,
Коханого і дідуся...
— Живими будьте, всі солдати,
Бо Ваша місія свята!

Страждальна Мати-Україна
Свою довірила Вам долю,
Ви сильна Армія, єдина,
Ви нашу захистіть свободу!
Війною спалена земля
У мирі жити нас благає...
Як мати рідна і свята
Любов свою нам посилає...

Am H B
 Го-ринь роз-стрі-ля-на зем-ля, ме-
 F7 Am
 таль аж пла-вить-ся і гнєть-ся. де-
 Dm
 мать ра-ке-ти із-дя-ля, від
 F F7
 ви-бу-хів аж сер-це рве-ть-ся! без-
 Am Dm F7
 вусе вар-то он хло-п'я, від пил кра-ва-ва сін-не-
 F Am Am
 ру-жа. -Сп-ноч-ку мій, мо-є дя-тя, вкра-
 1. F F7 Am
 ї-ня. Нень-ка пла-че-ту-жить. Си-
 2. F F7 Am
 ї-ня. Нень-ка пла-че-ту-жить.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	3
-----------------	---

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

Андрійчук Назарій Володимирович	5
Біленчук Анна Дмитрівна	10
Боднар Анна Михайлівна	13
Боєчко Марія Іванівна	21
Богущька Олена Кирилівна	29
Братівник Богдан Васильович	36
Бритвак Галина Дмитрівна	42
Болтиш Олесь Юрійович	49
Василишин-Пісак Лілія Михайлівна	53
Війтенко Іван Дмитрович	59
Вінтоняк Дмитро Миколайович	66
Гаврилюк Іван Михайлович	72
Гаврилюк Михайло Михайлович	78
Ганишевська Мирослава Василівна	85
Городницька-Іванчук Ярослава Михайлівна	93
Григорчук Любова Іванівна	100
Грушак Марія Андріївна	105
Гуменюк Марія Григорівна	116
Гураль Лілія Михайлівна	122
Данилів Ганна Дмитрівна	128
Задорожняк Юрій Петрович	134
Калинич Ганна Дмитрівна	137

Кіцела-Удуд Оксана Михайлівна	143
Клапчук Богдан Степанович	150
Кметюк Надія Дмитрівна.....	157
Красюк Світлана Олександрівна	164
Курганська Любов Михайлівна	170
Линдюк Кирило Кирилович	180
Лобурак Олег Ярославович.....	184
Манашинська Зоряна Василівна	188
Михайлищук Василь Петрович	196
Молотковська Світлана Миколаївна	202
Надвірнянський Руслан Зіновійович	209
Орищенко Алла Геннадіївна	215
Руданець Ольга Іванівна	222
Стримбіцька Марія Василівна	229
Струк Ярослава Дмитрівна.....	238
Тимофіїв Наталія Іванівна	244
Ющак Уляна Мирославівна	251
Яхневич Оріся Михайлівна	256

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМІЇ «СУЦВІТТЯ»

Андрейчук Марія Андріївна	262
Барнецька Оксана Іванівна	267
Городчук Наталія Євгенівна	274
Досінчук Любов Олексіївна	281
Дутчак Любов Петрівна	286
Книжко Богдан Кіндратович	295
Косюк Ганна Іванівна	300

Костюк Любов Богданівна	307
Одосій Людмила Василівна	315
Сав'юк Ганна Іванівна	324
Саша Рута	333
Сметанюк Оксана Богданівна	339
Шепетюк Марія Михайлівна	347

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

«ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

Клим'юк Оксана Степанівна	351
Манжуєва Надія Антонівна	357
Тимофій Ганна Петрівна	365

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

Бакай Йосип Олексійович	373
Коризма Галина Казимирівна	381
Михайлюк Олександра Василівна	390
Прокопів Галина Олексіївна	399
Остафійчук Анна Іванівна	402
Ямборак Ірина-Орися Борисівна	410

НОВІ ІМЕНА В ДД-ЗЗ

Андрушко Іван Васильович	415
Букатка Галина Іллівна	423
Жогло Микола Кузьмич	427
Карп'юк Ольга Мирославівна	434
Коноплюк Ольга Михайлівна	441

ВИДАТНІ ПОСТАТІ ПРИКАРПАТТЯ

Людина з Господнім світлом у серці	449
Князь у володінні «Сологолос»	456
«Вільному голосу» вже 34 роки	460
Олег Лобурак — коломийський митець	464
Наші краяни	469
Час збирати каміння... ..	471

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

Пісня про Ковалівку	476
Ковалівська коломийка	478
Україно моя, Берегине	480
Страждальна Мати-Україна	482

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 33

“Писаний Камінь”

Косів

2025

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083

Косівський р-н., м. Косів.

тел.-факс.: 067 3420747

E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 15.10.24. Формат 84х60\32.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Тираж 250 прим. Замовне 643.

ВИДАВНИЧО-РЕДАКЦІЙНА ГРУПА

Упорядкування і редакція

Технічний редактор

Відповідальний за друк

Художник

Музичний редактор

Кур'єр і водій

Марія Боєчко

Віталій Стефурак

Михайло Павлюк

Олег Лобурак

Мирослав Ільків

Іван Боєчко

Б 76 Джерельні дзвони – 33/Альманах – Косів:

Писаний камінь, 2025. – 488 с. 4 кол.

Всесвітній День
письменника.
Київщина. 03.03.2025

**РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА
"ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНІВ – 33"**

**Марія
Боечко**

**Михайло
Павлюк**

**Віталій
Стефурак**

**Мирослав
Ільків**

**Олег
Лобурак**

**Іван
Боечко**